

БРИ ДИСПЕЙН ИЗГУБЕНИЯТ СВЕТЕЦ

Част 2 от „Божествени и прокълнати“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2010

chitanka.info

ПОСЛЕДСТВИЯ

— *Прави каквото ти нареди и може да оцелееш* — изсъска груб глас в ухото на момчето, преди да усети болезнения удар. Падна на асфалта, ръцете му бяха протегнати пред него.

— *Този ли се опита да се измъкне?* — попита друг глас от сенките. Беше по-дълбок, с по-гърлено звучене. Сякаш ръмжеше. — *Това да не ти е фитнесът, момче. Не можеш просто така да се откажеш и да си отидеш вкъщи.*

Момчето се закашля. От устата му се проточи кървава слюнка.

— *Не бях... не исках...* — Опита се да се надигне на колене, но ритник отзад го просна отново на земята. Мислите му препускаха, върнаха го към онова, което стори, за да се озове на това място.

ТОВА МЯСТО.

Увериха го, че може да нарече това място свой дом. Увериха го, че са му приятели.

Нарекоха го свой брат.

Това бе напълно достатъчно. Не му трябваше друго.

Само че това място не беше никакъв дом...

— *Принадлежиш ми* — заяви мъжът, когато излезе от тъмата на беседката. — *Затова ще ми кажеш всичко, което искам да знам.*

Това беше истински затвор. Тези хора не бяха неговото семейство.

Мъжът, когото останалите наричаха Бащице, се надвеси над момчето, присвил блестящите си, кръвожадни жълти очи.

— *Говори* — изрева мъжът и стовари ботуша си върху пръстена на протегнатата ръка на момчето, а след това натисна с тока. Момчето изпищя — но не от раздиращата болка, когато пръстенът се впи в плътта му и сухожилията се откъснаха от счупените кости на пръстите. Изпищя, защото знаеше, че заради онова, което беше сторило, всички, които някога беше обичало, всичко, което бе загърбило, всички, които бяха истински в живота му, щяха да умрат.

ПЪРВА ГЛАВА. ТАЙНИТЕ НА СВЕТЦИТЕ

Четвъртък вечер, урок 82

— Можеш, Грейс — настоя Даниъл, докато си поемаше рязко въздух. — Знаеш, че можеш.

— Опитвам се. — Пръстите ми трепереха, докато ги свивах в юмруци.

Болката от преобразяването винаги ме изненадваше, макар да си въобразявах, че съм подготвена. Започваше дълбоко в мен като тъпа болка. Размекваше мускулите ми, раменете ми се разтреперваха, краката ми започваха да пулсират. Имах чувството, че някой е подпалил бицепсите ми.

— Хайде, Грейс. Не ме изоставяй точно сега.

— Млъквай! — изсъсках и замахнах отново.

Даниъл се разсмя и ме парира отляво. Пропуснах.

— Уф! — полетях напред аз, но той ме прихвана, преди да падна, и ме вдигна. Стиснах зъби и се залюлях на пети на тревата. Трябваше да съм по-сръчна и бърза. — Престани да се поклащаш напред-назад.

— Противникът ти — започна задъхано Даниъл — няма да стои неподвижен, докато го удариш. — Беше вдигнал ръцете си в боксови ръкавици в очакване на нов удар.

— Ще стои, ако знае кое е добре за него. — Спуснах се напред, за да нанеса внезапен къс удар със стегнат лакът, но той го отби. Дръпна се от пътя ми и следващият ми удар разпори въздуха.

— Ох! — Поклатих глава. Медальонът от лунен камък подскачаше на гърдите ми. Усещах го топъл на и без това пламналата ми пулсираща кожа.

— Прекалено много сили влагаш в ударите. Пази си енергията. Бързи неочаквани удари. Изстрелвай ръката рязко напред, след това я прибирай, без да чакаш.

— Опитвам се. — Болката в мускулите ми ставаше все по-силна. Не беше от умора. Дължеше се на силите ми, „способностите“ ми,

както ги наричаше Даниъл. Те тлееха в мен недосегаеми, винаги когато се упражнявахме. Само да можех да мина през стената от огън, която ме делеше от тях, щях да ги овладея и да ги използвам. Щях да ги притежавам. Намръщих се, когато усетих парене по сърповидния белег на ръката. Отпуснах пръсти и се опитах да се отърся от болката.

— Вдигни ръцете — разпореди се Даниъл. — Първо правило: никога не сваляй гарда. — Той ме перна леко по рамото. Направи го на шега, но болката в белега премина през ръката ми като електрически заряд.

Погледнах го злобно.

— Започваш да се дразниш — заяви той с крива усмивка.

— Мислиш ли? — Нанесох нова серия от удари по ръкавиците му. Три бързи удара и един къс. Усетих прилив на сили в цялото тяло — най-сетне — и последният удар се получи по-бърз и силен, отколкото бях очаквала. Даниъл не успя да се отдръпне навреме и юмрукът ми го улучи в рамото.

— Леле! — Отскочи назад и размърда рамене. — Владей се, Грейс. Не позволявай на чувствата да те ръководят.

— Защо тогава се опитваш да ме дразниш?

— За да се научиш на душевно равновесие. — Удари ръкавиците една в друга и ми даде сигнал да нападна отново.

Усещах как силите ми пулсират в цялото тяло — и най-сетне ги владеех. Засмях се и отскочих няколко крачки назад.

— Какво ще кажеш за това душевно равновесие? — попитах с усмивка и по-бързо дори от мисълта се завъртях и го ритнах в протегнатата му ръка в ръкавица.

Даниъл изръмжа и се олюля назад. Коляното му се подгъна под тежестта му и той се просна на земята.

— Олеле! — Хвърлих се към него и го стиснах за ръката. За съжаление беше твърде късно да го спася от падането и се претърколих до него на тревата.

Озовахме се един до друг на ливадата. В първия момент се почувствах замаяна — когато паднах на земята, въздухът ми излезе и силите ме напуснаха. Даниъл се обърна на една страна, изстена, гласът му ме стресна и ме върна към реалността.

— Много се извинявам! — Седнах. — Изобщо не мислех. Силите ми се задействаха и аз... Добре ли си?

Стенанието му премина в смях.

— Нямах предвид такова душевно равновесие. — Той се намръщи, свали ръкавиците и ги подхвърли настрана.

— Сериозно те питам, добре ли си?

— Да. — Даниъл се приведе напред и потри коляното си. Беше го ударил лошо, когато падна от балкона на енорията преди малко по-малко от десет месеца и тъй като аз го спасих от върколашкото проклятие непосредствено след като падна, той вече не притежаваше свръхчовешките си сили, които да го излекуват. Дори след като прекара седмици наред с патерици и безброй часове физиотерапия, коляното продължаваше да му създава неприятности. — Как можа да удариш един инвалид. Какво ще каже баща ти?

— Ха-ха, много смешно — озъбих се аз.

— Сериозно, ставаш все по-добра. — Той изпъшка отново, отпусна се на тревата и пъкна ръце под главата си.

— Не е достатъчно.

Мина почти цял час в напрегнат спаринг, преди уменията ми да започнат да се проявяват, а след като ги усетех, те не траеха повече от трийсет секунди. Това им беше лошото на способностите ми. Появяваха се на приливи, а аз не можех да ги контролирам. Раните ми се лекуваха много по-бързо, отколкото при нормалните хора, въпреки това все още не успях да черпя от силите си по начина, по който го правеше Даниъл преди. Не умеех да се лекувам сама. Появяваха се изблици на бързина и ловкост, сякаш тялото ми си имаше собствена воля — както преди малко, когато ритнах Даниъл — която не успях да контролирам. След като терапевтът на Даниъл му разреши отново да спортува, започнахме да тренираме по три вечери в седмицата — когато не бях наказана за нещо. Излизахме да тичаме, изпробвахме движения от паркура, боксирахме се с ръкавици, опитвахме чуване и виждане на дълго разстояние: Макар да бях станала значително по-бърза и силна, отколкото преди няколко месеца, вече имах чувството, че колкото и да се старая, никога няма да мога да използвам силите си по начина, по който исках — вместо да им позволявам да ме използват мен.

Даниъл въздъхна. Посочи небето.

— Май прекъсваме точно навреме. Метеоритният дъжд вече започна.

Вдигнах поглед тъкмо когато падаща звезда, проряза тъмното небе.

— Вярно. Бях забравила.

С него бяхме решили да проследим метеоритния дъжд след тренировката тази вечер. Смятахме да преброим метеорите, които видяхме да падат за трийсет минути, за да стане докладът ни по астрономия по-подробен и точен.

Знаех, че Даниъл се притеснява, задето директор Конуей отказа дори да помисли над възможността той да завърши миналата година — беше изпуснал твърде много материал през годините, в които бягаше от проклятието, обсебило мислите му. Затова пък аз се радвах, че все още не се е записал в колеж. Но пък с летните курсове и допълнителните изпити, които щеше да положи по някои предмети, през пролетта двамата щяхме да завършим заедно.

— Ще загася — предложих аз, след като свалих бинтовете под ръкавиците. Раздвижих пръсти и набитите си кокалчета, докато пресичах двора зад старата къща на Мериан Дюк. Изключих лампата на верандата, която използвахме, докато тренирахме, дръпнах якето си и тръгнах през ливадата. Метнах дрехата върху гърдите си също като одеяло, вдъхнах дълбоко есенния въздух и се отпуснах на хладната трева до Даниъл.

— Станаха шест заявих след време.

Той изръмжа одобрително.

— Я! Видя ли я! — посочих над главата си към забележително ярка звезда, която искреше в небето, докато не се стопи в тъмата.

— А-ха — отвърна тихо Даниъл. — Страшно красиво.

Погледнах го. Лежеше на една страна и ме наблюдаваше.

— Че ти дори не гледаше — заядох се аз.

— Напротив. — Той ми отправи познатата крива усмивка. — Виждам ги как се отразяват в очите ти. — Протегна ръка и докосна бузата ми с пръсти. — Едно от най-красивите неща, които съм виждал. — Сложи пръст под брадичката ми и привлече лицето ми близо до своето...

Откъснах поглед от дълбоките кафяви очи и го плъзнах по мускулите под тънката спортна тениска, с която беше тренирал. След това преместих очи към рошовата коса, която беше изсветляла до златисторусо през лятото — черното най-сетне се беше измило.

Помилвах с поглед челюстта след това се спрях на извивката на усмихнатите му устни. Предизвикателната усмивка се беше стопила. Сега виждах усмивката, която пазеше за моменти като този — когато беше истински щастлив.

Все още му беше топло след спаринга и аз усещах топлината, която тялото му излъчваше. Привлече ме към себе си. Със силата на волята и желанието си ме призоваваше да премахна разстоянието между нас. Отново се вгледах в очите му и се насладих на усещането, че мога да се изгубя в тях завинаги.

В моменти като този не можех да повярвам, че е до мен.

Не можех да повярвам, че все още е жив.

Че е мой.

Веднъж вече бях до него, докато умираше. Държах го в ръцете си и чувах как ударите на сърцето му затихват.

Случи се в нощта, когато брат ми Джуд се предаде на върколашкото проклятие — няколко дни преди да остави бележка на масата в кухнята и да потъне в снежната виелица. Същата вечер Джуд ме зарази със силите, които не спираха да ме измъчват.

В онази нощ едва не изгубих всичко.

— Идва нова. — Даниъл се наведе, за да ме целуне по слепоочието. Прокара устни по бузата, спусна ги към челюстта и докосването предизвика тръпки по цялото ми тяло.

Устните на Даниъл стигнаха до моите. Отначало ги докосна нежно, след това ги притисна леко. Най-сетне ги разтвори и плени моите.

Извих крака, докато го привличах към себе си — най-сетне помежду ни не остана разстояние.

Не ме интересуваеше, че сме в двора зад старата къща на Мериан Дюк. Не ме интересуваеше, че трябваше да наблюдаваме метеоритния дъжд заради доклада по астрономия. Не съществуваеше нищо, освен докосването му. Под падащите звезди бяхме само ние двамата с Даниъл и одеялото от трева под нас.

Той отдръпна леко глава.

— Бръмчиш — прошепна до устните ми. — Какво? — учудих се и го целунах. Той се отдръпна.

— Май е телефонът ти. И аз усетих жуженето. Мобилният телефон беше в джоба ми.

— И какво от това? — Стиснах закачливо тениската му и го претеглих към себе си. — Ще ми оставят съобщение. — Може да е майка ти. Току-що си те върнах. Не искам да те изгубя за нови две седмици.

— По дяволите.

Даниъл се подсмихна. Струваше му се неустойимо забавно, когато ругаех. Само че в случая имаше право — по отношение на мама. Тя включваше на два режима, откакто Джуд ни напусна — кралица на зомбитата или освирепялата майка стръвница. Това си беше нейното лично двуполусно разстройство. Тази вечер се измъкнах, преди да се върне, след като отиде да изпрати леля Каръл на гарата, затова не бях сигурна на какъв режим е превключила, но ако се окажеше от нетърпящия възражение, като нищо можеше да ме накаже отново, защото не съм отговорила още на второто позвъняване.

Исправих се и бръкнах в джоба на якето, но вече се бях забавила прекалено много и звъненето прекъсна, преди да извадя телефона.

— Гадост! — Нямах да издържа да не виждам Даниъл извън училище още две седмици. Отворих капачето, за да проверя кой ми е звънял, но когато видях името, вдигнах глава напълно объркана.

— Къде ти е телефонът? — попитах Даниъл.

— Оставих го вътре. На леглото — прозя се той. — Защо?

Станах, без да откъсвам поглед от екранчето. Мрачно предчувствие пропълзя по кожата ми. Усетих как косъмчетата по врата ми настръхват, а мускулите ми се напрегнаха, както ставаше всеки път, когато предусещах опасност. Телефонът зазвъня в ръката ми. Едва не го изпуснах.

— Кой ти звъни?

— Ти.

— Подхванах го неумело и едва не го изпуснах отново.

Отговорих.

— Ало? — изрекох уплашено, когато го притиснах към ухото си.

Последва мълчание.

Погледнах дисплея на телефона, за да се уверя, че не съм пропуснала обаждането или да не би случайно да съм натиснала копчето за прекъсване на разговора: Отново го притиснах до ухото си.

— Ало?

Ново мълчание.

Погледнах Даниъл и свих рамене.

— Сигурно е някакво шантаво объркване. — Канех се да затворя, когато чух нещо по линията. Сякаш някой закри микрофона с ръка.

— Ало? — Потръпнах. Цялата настръхнах. — Кой е?

— Идват за теб — рече приглушен глас. — В опасност си. Всички сте в опасност. Не можеш да ги спреш.

— Кой се обажда? — попитах аз, обзета от паника, докато мускулите ми се напрягаха. — Откъде взехте телефона на Даниъл?

— Не му се доверявай — продължи разтрепераният глас. — Той те подвежда, че можеш да му имаш доверие, но да знаеш, че не можеш.

Даниъл посегна към телефона, но аз го отблъснах.

— Какви ги говориш? — попитах.

— Не можеш да му имаш доверие. — Гласът неочаквано стана по-ясен — сякаш ръката се беше отдръпнала от микрофона и при познатото звучене сърцето ми едва не спря. — Моля те, Грейси, поне този път ме послушай. Всички сте в опасност. Трябва да знаеш, че...

— Думите прекъснаха, съпроводени от дрънчене — изглежда телефонът падна и линията прекъсна.

— Джуд! — изкрещях аз.

Около десет секунди по-късно

— Чакай! — извика след мен Даниъл, докато се опитваше да се надигне от земята.

Аз вече бях набрала номера на Даниъл и тичах през задния двор, преди още да е започнал да звъни. Чух мелодията на телефона му — метъл изпълнение на „Лунната соната“ — да долита откъм приземието, където живееше. Усетих прилив на свръхестествена скорост и за броени секунди заобиколих къщата и се спуснах по циментовото стълбище, което водеше към стаята долу.

Старата жълта врата беше оставена откритата. Неочаквано усетих как дланите ми се потят. Даниъл много държеше вратата да е винаги затворена. Пантите изскърцаха, когато бутнах вратата, за да я отворя.

— Джуд — провикнах се. Телефонът беше спрял да звъни, вътре беше тъмно, но аз мярнах маратонките „Кънвърс“ на Даниъл, изритани

на пода до купчина дрехи за пране. Канапето беше разтегнато, но одеялото го нямаше, а чаршафите бяха наполовина смъкнати от тънкия матрак.

— Грейси, чакай. — Даниъл се показа на най-горното стъпало. — Може и да не е звънял брат ти.

— Той беше. Познах гласа му. — Беше ми категорично забранено — татко ме беше заплашил със смърт — да влизам в апартамента на Даниъл сама, въпреки това пристъпих напред. — Джуд, тук ли си?

— Нямах това предвид. — Даниъл закуцука надолу. — Искан да кажа, че Джуд може и да не е бил на себе си, когато е позвънил. Може да е бил под въздействието на вълка.

Даниъл имаше, право и аз потръпнах, когато си припомних какво беше направил брат ми в онзи съдбовен ден, когато беше обладан от вълка. Белегът във формата на полумесец на ръката ми все ме наболяваше, сякаш за да ми напомня за случилото се. Независимо от всичко аз трябваше да знам, ако Джуд е тук. Сърцето ми заби по-силно когато пристъпих, в приземния апартамент.

— Джуд? — Натиснах няколко пъти ключа за лампата. Не работеше. Стъпките ми отекваха едновременно с ударите на сърцето, докато пристъпвах все по-навътре в тъмната стая. Очакването ме накара да се напрегна. Проряза ме остра болка. Тялото ми се подготвяше — или за отстъпление, или за бой.

Подминах разпънатото канапе и огледах смачканите чаршафи за телефона, който Даниъл каза, че бил оставил тук. Той пък отвори вратата на банята и предпазливо влезе в тясното помещение. Чух как се отварят и затварят вратичките на шкафови, след това долових и прошумоляването на завесата около душа. Болката плъзна към върховете на пръстите ми и аз стиснах мобилния си телефон. Отново натиснах копчето за пренабиране. Чух звъненето, преди мелодията да зазвучи. Отначало звукът беше приглушен, след това стана по-силен и близък.

Инстинктивно се обърнах към звука. Приклезнах, готова за отскок. От устните ми се разнесе едва доловимо ръмжене.

— Чакай, Грейси! — повиши глас Даниъл. Беше застанал пред мен, вдигнал ръце, готов да се защити, стиснал мобилния телефон. — Аз съм, спокойно. Открих телефона под душа.

Хвърлих се към него и го прегърнах през врата.

— Боже мили, помислих, че си... че... — Притаих дъх и притиснах медальона към гърдите си, докато изчаках безпокойството да се оттече от тялото ми. И аз не знам какво си помислих, че ме дебне отзад. Може би върколак, стиснал телефон между зъбите. Почувствах се смешна.

— Всичко е наред.

— Той прокара пръсти през косата ми. — Няма никого.

— Някой определено е бил тук — отвърнах аз. — Освен ако нямаш навика да оставяш телефона си под душа.

— Опитай се да използваш силите си, за да разбереш дали е бил тук — настоя Даниъл. — Използвай сетивата си както съм те учил.

Нямах кой знае каква надежда, че ще се получи, въпреки това си поех дълбоко дъх, задържах въздуха и се постарях да изпълня сетивата си, както Даниъл ми беше обяснил поне двайсет пъти през последните няколко месеца. Трябваше да усетя във въздуха следи от брат си, да доловя познат вкус или мирис, различен от бадемовия аромат на Даниъл и от миризмата на маслени бои. Изпуснах въздуха с дълго съскане, израз на разочарованието ми.

Даниъл ме погледна с надежда.

Поклатих глава. Бях се провалила за пореден път.

— Всичко е наред — рече той. — Ще се получи. Просто ти трябва време. — Все така повтаряше.

— Да, знам. — Надявах се да не започне с обичайната си реч, че трябва да овладее душевното си равновесие, че засега се справям чудесно, че на повечето урбат са им необходими години, за да развият силите си. — Освен това аз дори не знам дали помня мириса на брат ми, да не говорим, че никога не съм го вкусвала.

Даниъл се усмихна. Нямахше да има лекция.

Взех мобилният му телефон и използвах човешките си очи, за да открия следи. Предният панел беше спукан, изглежда, някой го беше изпуснал, и се изненадах, че все още работи. Проверих времето и номера на последното обаждане от него.

— Със сигурност ми е звънял от този телефон. — Потръпнах. — Бил е тук, докато ние сме били навън.

— Той какво каза? — попита той.

— Каза, че съм в опасност. Че всички сме в опасност. Каза: „Идват за теб“ и че не мога да ги спра. След това каза, че не мога да

вярвам на никого... — Прехапах устни и се поколебах. — Не знам, но ми се струва, че говореше за теб. Даниъл скръсти ръце пред гърдите си.

— Изглежда, чувствата му към мен не са се променили. — В тъмнокафявите му очи се появи тревога.

Запитах се дали мисли същото като мен — че може би Джуд е имал други причини, за да нахлуе в апартамента. Може да се е надявал да завари Даниъл сам и беззащитен. Само че в тази работа нямаше никакъв смисъл. Ако е искал да нападне Даниъл, присъствието ми нямаше да го спре. Преди поне не го спираше.

— А той каза ли нещо друго? — попита Даниъл.

— Не. Прекъсна. Изглежда, изпусна телефона. Стори ми се нервен. Май ръката му трепереше. — Или пък се е преобразявал.

— Да не би да си е играел с теб? Да не би да е някаква шантава игра? Той изобщо не искаше да бъдем заедно.

— Не знам. — Сведох поглед към телефона. — Възможно е. Но просто не мога да повярвам, че е дошъл, за да ми направи номер. Според мен мотивът му е друг.

Може би вълчият ми инстинкт говореше, може да беше връзката между брат и сестра, но нещо дълбоко в мен ми подсказваше, че Джуд е прав... всички ни грозеше опасност. Само че не знаех дали опасността не идва от него.

ВТОРА ГЛАВА. НЕВИНЕН ПОРАДИ ЛИПСА НА ДОКАЗАТЕЛСТВА

У дома, двајсет минути по-късно

Даниъл настоя да ме изпрати до нас с новия си — нов, поне за него — мотор. Шофирах бавно между къщи и Оук Парк, за да мога да огледам улиците. Намалях още повече всеки път, когато застигах някой пешеходец, не че имаше много хора, тъй като минаваше десет.

Няколко пъти набрах телефона на татко, но всеки път се включваше гласова поща. Каква беше ползата от мобилните телефони, след като не можехме да поддържаме връзка, тъй като той непрекъснато забравяше да зарежда своя. „Обади ми се“, настоявах аз при всяко обаждане. Като знам колко усилия положи през последните месеци, за да открие Джуд, не исках да му изтреса просто така, на гласовата поща, че се е върнал. Такива неща се казваха лично, за предпочитане, след като слушателят е седнал.

Хаос беше единствената дума, с която можех да опиша онова, което заварих, когато влязох у нас. Новините в десет гърмяха от хола, сякаш някой беше увеличил звука максимално, за да чува гласа на водещия над плача на Джеймс, който се мяташе в ръцете на застаналата на стълбите Чарити. Изглежда, тя се опитваше да го качи в стаята му, но братчето ни се гърчеше така ожесточено, че имаше опасност и двамата да паднат по стълбите.

Неочаквано вибрациите на звука избухнаха десетократно по-силно в главата ми. Намръщих се и притиснах ушите си с длани. Свръх слухът ми избра страхотен момент, за да ме навести.

— Какво става? — опитах се да надвикам лудницата. — Сложих Джеймс да си легне преди два часа. — Бях го приспала и завила, а Чарити се зае да си пише домашните още преди да изляза. Това беше най-малкото, което можех да направя, след като татко го нямаше.

— Не знам. Преди около час се събуди и се разплака — обясни сестра ми и едва избегна удара, който се опитваше да ѝ нанесе Джеймс. — Най-накрая успях да го успокоя, но тогава той изперка и аз се опитах да го кача в стаята му. Сигурно е сънувал, че е имало някой на прозореца.

Двамата с Даниъл се спогледахме. Той кимна. Онзи, когото братчето ми беше видяло на прозореца, не беше образ от кошмар.

— Стига, Джеймс! Престани! — изкрещя Чарити, а той изви гръб в ръцете ѝ и зарита. Тя едва не го изпусна на стълбите.

— Аз ще го взема. — Даниъл се промъкна покрай мен и пое детето. — Спокойно, бебчо Джей — рече му. Джеймс се успокои почти веднага и го прегърна през врата с разтрепераните си ръце... Даниъл беше всемогъщият му герой, а с пижамата на футболисти Джеймс изглеждаше съвсем мъничък в силните му ръце. Спомних си как Даниъл го хвана, когато падаше от дванайсетметровата скала в гората зад квартала.

— Искаш ли да ти прочета приказка? — попита Даниъл и докосна с нос бузката му. Мъникът кимна и избърса зачервените си очи.

— Какво ще кажеш за „Диваци“? Много ми харесва детето във вълчи костюм. — Това беше любимата книжка на Джеймс — подарък от Даниъл, когато стана на две преди шест месеца. Братчето ми поклати глава.

— Не, много е страшно. — Брадичката му потрепери. Изглежда, много се беше уплашило.

— Тогава „Мечо Пух“. — Даниъл качи детето на раменете си и ме погледна. — Аз ще го сложа да спи.

— Благодаря — отвърнахме едновременно двете с Чарити.

Наблюдавах как Даниъл се качва нагоре и говори на Джеймс с гласа на магаренцето Йори — според мен поне звучеше по-скоро като Марлон Брандо. Как да не го обича човек? И защо Джуд мислеше, че не може да му се вярва?

— Най-сетне — изпъшка сестра ми. — Чакаат ме още поне три страници задачи по математика.

— Извинявай — отвърнах. — Нямаше да се бавя чак толкова, ако знаех.

— Няма нищо. — Тя проследи с пръст шарката на дървения парапет. — Не е твоя работа да се занимаваш с Джеймс. — Погледна към хола. — Би ли накарала мама да намали телевизора? Трябва ми малко спокойствие.

— Значи днес е в режим кралицата на зомбитата, така ли?

Чарити кимна.

— Трябваше да се сетя, че леля Каръл нямаше да помогне на мама да се почувства по-добре. Каръл обичаше да идва и да „помага“ от време на време, когато татко го нямаше, но хапливите ѝ забележки, че семейство Дивайн не било самото съвършенство, както се опитвали да се представят, вече бяха прекалени.

— Интересно, колко ли ще трае този път? — попита Чарити и пое нагоре по стълбите.

Поех си дълбоко дъх и се отправих към хола. Джеймс вече не плачеше, а от стаята му долиташе смях, въпреки това звукът на телевизора беше усилен докрай. Ушите ми запулсираха, когато се приближих. Грабнах дистанционното тъкмо когато започваше нов репортаж.

Репортерът беше застанал до полицейско ограждение пред бижутерийния магазин „Семейни ценности“, покрай който бях минавала неведнъж, когато пресичах квартала с антикварните магазини.

— Два бижутерийни магазина са били нападнати посред бял ден през последните два дни — обясняваше репортерът, — но на дръзките престъпления няма свидетели и полицаите не могат да намерят обяснение. Консултантите и в двата магазина твърдят, че са били ударени и са изпаднали в безсъзнание, преди да видят какво става. И двата магазина са съсипани, и цялата стока е задигната за няколко минути. Охранителните камери не са записали нищо и властите предполагат, че камерите са били изключени.

На екрана се показва закръгленият водещ с гъста коса, седнал зад бюро.

— Леле, Греъм — ахна той. — Тези кражби ми се струват изключително познати, нали?

— Да — потвърди репортерът. — Можем да свържем двете кражби с поредица други необясними и странни кражби и нападения в града, за които ви съобщаваме през последните няколко месеца.

Изглежда, полицаите са също толкова объркани, колкото и всички останали.

— Много интересно — заяви водещият. — Дали пък страховитото чудовище от Маркъм Стрийт не е решило да води престъпен живот...

Намалих звука, за да не чувам как водещият се кикоти на собствената си тъпа шега. Шегичките, свързани с чудовището от Маркъм Стрийт, никога не са ми се стрували смешни — особено сега, след като бях научила истината за... него. Мама не каза нищо, когато намалих звука. Продължи да седи, без дори да мига, докато наблюдаваше как разпитват минувачи за кражбите. Вглеждаше се във всяко лице на екрана. Знаех кого търси да зърне.

— Мамо? — Вдигнах празната чаша от вино и купичката изстинала доматиена супа от масичката за кафе пред канапето. — Не си хапнала нищо. Искаш ли да ти направя нещо друго?

Мама се намести, за да вижда екрана на телевизора.

— Татко каза да позвъня на доктор Конърс, ако пак престанеш да се храниш. Тя дори не трепна.

Едва се сдържах да не ѝ кажа, че Джуд е звънял, че е идвал в Роуз Крест, че съм разговаряла с него, че докато тя е гледала новините с надеждата да го зърне, по всяка вероятност той е бил пред прозореца на по-малкия ѝ син.

Тази последна мисъл ме спря. Нямах представа защо се е върнал Джуд. Нямах представа какво иска. Не знаех дали в него е имал надмощие човекът или звярът, докато е надничал в прозорците на хората, които доскоро му бяха семейство. Освен това не знаех дали е бил тук тази вечер. Знаех единствено, че е най-добре да не споменавам нищо пред мама — поне засега.

Тя посегна към дистанционното и увеличи малко звука. Отнесох купичката в мивката, изхвърлих супата и се загледах как тя се стича в канала. Изплакнах купичката, след това се заех с останалите чинии и напълних мивката с гореща вода, колкото можех да търпя. Не знам защо, но ми беше приятно как топлината поглъща ръцете ми, докато търках чиниите. Когато мама превключеше на кралица на зомбитата, винаги ми се искаше да усетя някакво по-силно чувство — като например болка и за двете.

Докато търках тигана, се помолих мама да не види по новините някого, който да ѝ заприлича на Джуд. Щеше съвсем да се побърка, да започне да звъни на татко и да го накара да обикаля разни градове, щати, дори чужди страни, защото ще реши, че го е видяла. А татко щеше да отиде, въпреки че отсъстваше почти две седмици, с надеждата този път да се окаже Джуд, да го намери и да го върне у дома.

Когато за пръв път ѝ се стори, че е видяла Джуд по телевизията, бях не по-малко обнадеждена от мама. Чаках до нея на прозореца цялата нощ, докато татко отиде да го търси. Но когато се върна сам, имахме чувството, че Джуд отново си е тръгнал. Мама отказа да се храни цяла седмица, докато не ѝ се стори, че вижда Джуд в репортаж по Си Ен Ен за индустриален пожар в Калифорния. И от тази работа не излезе нищо, а колкото по-дълго отсъстваше татко, толкова повече се влошаваше състоянието на мама.

Щом за трети път тръгна да проверява фантасмагориите ѝ — мечта пътека в Йелоустоун, където тъмнокосо момче уж спасило момиченце от сигурна смърт — аз се ядосах. Стоях пред вратата, скръстила ръце, защото нямах абсолютно никакво желание татко да заминава. Той обаче стисна ръката ми и ме накара да седнем на верандата.

— Нали знаеш историята за добрия пастир, Грейс? Поклатих глава, въпреки че я знаех. Бях твърде разстроена, за да говоря.

— В Библията се казва, че добрият пастир, макар да има сто овце, ако загуби дори една от тях в гората, трябва да остави останалите деветдесет и девет, за да потърси изгубената.

— Това не означава ли, че той зарязва останалите на вълците? — попитах аз.

Татко въздъхна.

— Направих същото за Даниъл — помогнах му, независимо от всичко. Ти направи същото за него. Сега го дължим и на брат ти. Не можех да оспоря тези думи.

Татко стисна пръстите ми.

— Освен това оставям семейството си в сигурни и способни ръце — рече, стана и тръгна.

В този момент не се чувствах нито сигурна, нито способна. Какво трябваше да правя, след като изгубената овца ни намереше, а

добрият пастир не беше с нас? Ами ако се окажеше, че овцата не е никаква овца?

Ами ако беше вълк?

По-късно

Почти бях изпразнила мивката, когато Даниъл влезе в кухнята.

— Джеймс най-сетне се успокои и заспа. — Погали ме по ръката, след това взе кърпа и започна да бърше тигана.

— Благодаря — промълвих аз и му подадох току-що изплакната чаша.

Той се намръщи, когато видя зачервената ми кожа.

— Трябва повече да се пазиш.

Погледнах ръката си, след това затворих очи и се съсредоточих, за да залича болката. Изчаках няколко секунди, но когато отворих очи, кожата ми беше все така зачервена и чувствителна. Никак не се изненадах.

— Трябва да накарам мама да си легне — заявих и избърсах ръце в панталоните.

— Искаш ли да остана? Просто в случай, че Джуд... се върне. Мога да спя на дивана.

Макар мисълта, че Даниъл ще остане, ми донесе спокойствие, все едно татко си е вкъщи, знаех, че не бива.

— Това може да побърка мама.

— Да, правилно.

— Но пък няма да е зле. Може би ще си струва, ако най-сетне нещо я накара да реагира. — Радвах се, че няма да бъда наказана, задето се прибрах, след като новините в десет бяха започнали, но макар да ми беше крайно неприятно, че мама следи всяка моя крачка, когато влезе в режим освирепяла майка стръвница, това й състояние беше по-добро от зомбираното, в което се намираше в момента.

На устните на Даниъл се появи хитра усмивка. Той пое нежно ръцете ми. Изражението в очите му, докато целуваше зачервените кокалчета, накара коленете ми да се подкосят и за момент ми се прииска двамата все още да лежим на тревата.

— Не е разумно — прошепнах и отдръпнах ръката си. Ако мама се осъзнаеше, щеше да ме накаже до края на живота.

— Както искаш — рече Даниъл и посегна към нова чаша за бърсане. — Ще ти помогна да довършиш, преди да си тръгна.

Въздъгнах. Знаех, че къщата ще ми се стори празна и студена, когато той излезе. Щях да трепвам при всеки звук. Всяка минута щеше да ме доближава до момента, когато най-сетне щях да заспя.

— Как само ми се иска татко да си беше тук... въпреки че едва ли ще успее да ни защити. Той се намръщи и остави чашата. Прехвърли тежестта от ранения си крак на здравия.

Обзе ме чувство за вина.

— Не говорех за теб. — Отпуснах влажната си ръка на рамото му. — Не исках да кажа, че вече не можеш да ни защитаваш. Говорех за себе си, честна дума.

— Всичко е наред. Знам, че не мога, Грейс. Това е един от страничните ефекти, когато изгубиш силите си. — Ти все още си силен. Би могъл...

— Не.

— Най-сетне ме погледна. — Но ти би могла... някой ден. Повярвай ми. Ще успееш...

— Струва ми се, че този ден няма да дойде достатъчно скоро. Според мен Джуд ми позвъни, защото има нужда от помощта ми. — Погледнах глупавите си зачервени ръце, които отказваха да се излекуват. — Само че аз нямам сили за каквото и да било.

— Грейс, ти си най-силният човек, когато познавам, след като ме спаси. Можеш да бъдеш герой, точно както искаше. — Той сниши глас и погледна към мама на канапето, сякаш се притесняваше, че тя слуша какво говорим. — Ще овладееш тези сили и ще измислим как да ги управляваш. Просто се нуждаеш от още малко време, търпение и душевно равновесие и тогава ще се получи. Може би се стараехме прекалено много. Може би трябва да се поуспокоим, да не бързаме чак толкова с уроците.

— Ами ако не разполагаме с повече време? Ами ако Джуд е прав? Ами ако някой наистина ни преследва? — За пръв път се оставих на страха и му позволих да ме притисне. — Ами ако имам нужда от силите си в този момент?

Даниъл стисна рошавата си коса и я дръпна, обзет от разочарование.

— Не разбирам какво искаш да кажа, Грейс. Какво искаш да направя? Ако искаш да те обучавам по-бързо, просто няма да се получи. Знаеш, че не е безопасно. Няма да ти позволя да се предадеш на вълка.

— Няма да се предам на вълка, Даниъл. Не го искам... Боже, дори не знам какво искам! Може би просто начин да спра времето. Магически начин да накарам силите си да се проявят по-бързо. Не знам.

— И аз не знам. — Той взе купа от плота, но я остави.

— Все още си мисля, че Джуд просто те подвежда, Грейс. Сигурно вълкът се наслаждава, когато тормози хората, които е обичал. — Наблегна на миналото време.

Не исках да повярвам в подобно нещо. Даниъл ме обичаше и когато беше обладан от вълка, и през всичкото време се опитваше да открие начин, за да се върне в семейството ни. Искаше ми се да вярвам, че същото се случва и с брат ми. Трябваше да повярвам. Искаше ми се да вярвам, че тази вечер ми е позвънил не за да си направи лоша шега, ами защото е искал да ме предупреди. Все още искаше да си остане мой брат.

— Ти не чу загрижеността в гласа на Джуд — обясних аз. — Според мен това беше зов за помощ.

Даниъл поклати глава.

— Искан ми се да можех да го откроя и да разбера какво, по дяволите, иска или пък да спра онзи или онова, което се предполага, че ни преследва. Само че аз не притежавам суперсили.

— Очевидно е, че и аз не ги притежавам — измърморих.

Той ме погледна тъжно, но премълча. И двамата мълчахме в продължение на няколко минути. Мама беше пуснала друг канал, записан на дивиди, но там излъчваха почти същия репортаж. *Невидими бандити. Ужасяващо престъпление, извършено посред бял ден. Дори шегата за чудовището от Маркъм Стрийт, което се е ориентирало към престъпен живот...*

— Съжаляваш ли? — обърнах се най-сетне към Даниъл. Месеци наред се бях въздържала от този въпрос. А той напираше всеки път, когато го наблюдавах как се старее да ме настига, докато тичаме, или

превързва коляното си след спаринг. — Съжаляваш ли, че те излекувах? Сигурно ти е трудно, след като вече нямаш сили. — Сигурно му беше трудно да наблюдава как не успявам да овладея своите сили. Същото беше и когато се стараех да постигна нещо, докато той ме учеше на нова техника в рисуването и аз долавях желанието му да дръпне четката от ръката ми, за да направи сам каквото трябва — въпреки това никога не си го позволи. Добрите учители никога не постъпват по този начин.

— Не — отвърна той. — Понякога силите ми липсват. Само че никога не съм съжалявал за онова, което направи за мен. Тук съм благодарение на теб. Отново съм завършен човек. Никога повече не бих могъл да се върна на мястото, на което бях — никога не бих могъл да се справя с чудовищните сили, които притежавах. Предпочитам да умра... — Замълча. — Поколеба се за момент, след това продължи: — Ти съжаляваш ли? Съжаляваш ли, че ме спаси? — По гласа му разбрах, че досега се беше въздържал да ми зададе този въпрос.

Погледнах към мивката. Пяната във водата се беше стопила.

— Понякога ми се иска да върна времето назад и да спра Джуд да не ме заразява с върколашкото проклятие. Само че винаги се спирам, защото знам, че ако присъствието ми там е спасило душата ти, не бих променила нищо от онова, което сторих. Затова не съжалявам. Тази част не бих заменила за абсолютно нищо — спасението и изцелението ти. Само заради това съм готова да се заразя още хиляди пъти. — С върха на пръста си завихрих водата в мивката. — Просто ми се иска с Джуд да се беше получило различно. Искане ми се да знам какво да направя, за да го накарам да се върне. — Въздъхнах. — Искане ми се обаче, след като вече притежавам тези сили, да знам как да ги използвам, за да му помогна.

Обърнах гръб на Даниъл и бръкнах в мръсната вода, за да отпуша мивката. Одеве исках да усетя горещата вода по кожата си, но докато разговаряхме, тя беше изстинала. Усетих по рамото ми да се разлива топлина и разбрах, че Даниъл беше отпуснал пръсти върху белега с формата на полумесец, скрит под ръкава ми. Дори не си давах сметка, че пари от болка, докато не усетих нежната му ласка. Той задържа там ръката си, след това я отдръпна и отново се зае да бърше чиниите.

Той остана, докато почистихме кухнята и мама изгледа записите, от новините на всички канали. Сбогувах се с Даниъл на вратата и в мига, в който той си тръгна, къщата ми се стори празна точно както знаех, че ще стане. Заклучих всички врати и прозорци, след това изключих телевизора и казах на мама да си ляга. Когато останах сама в стаята си, опитах за пореден път да се свържа с татко. Включи се гласова поща.

— Джуд беше тук, татко — съобщих най-сетне. — Бил е тук, в Роуз Крест. Прибери се. Моля те! — Заслушах се, докато гласовата поща не се изключи.

Все още стисках телефона, докато проверявах резето на моя прозорец, и забелязах бледа светлина вътре в королата, която паркирах до тротоара пред къщата. Взрях се през щорите и забелязах Даниъл, свил се на задната седалка на колата. Стори ми се, че чете книга.

Тази вечер с него не премина гладко — съвсем не си представях, че ще прекараме така, когато той предложи да гледаме заедно метеоритния дъжд. Само че когато го видях пред нас и знаех, че е наблизо, се почувствах в безопасност, затоплена, сякаш нищо не беше в състояние да ни раздели.

Отворих капачето на телефона и му пузнах есемес. „Обичам те.“

Тъкмо си лягах, когато отговорът му изпиука. „Винаги.“

Трийсет секунди по-късно получих нов. „Търпение. Ще измислим всичко. Може би, когато баща ти се прибере, той ще знае как да постъпи.“ Последва и трети есемес. „Вярвам в теб.“

Почти две минути по-късно ми изпрати нов, сякаш ставаше въпрос за нещо, което му минаваше през ума за пръв път. „Моля те, не тръгвай да търсиш Джуд сама. Нали?“

„Добре“, отговорих аз.

Та аз дори не знаех откъде да започна.

ТРЕТА ГЛАВА. СЪСИПИЯ

Утро

Не се изненадах, че на следващата сутрин Даниъл го нямаше. В петъците преди училище той винаги поемаше смяната рано сутрин в „Дейс Маркет“. Реших, че ще се чувства скапан, след като бе прекарал нощта на задната седалка на королата.

Деби Ламсън, икономката на непълнен работен ден, която татко беше наел, за да наглежда Джеймс и мама — докато ние с Чарити сме на училище, вече беше дошла и приготвяше закуска, когато слязох долу. Грабнах две от мъфините ѝ, оставени на плота в кухнята, и поех към драйвина на „Джава Пот“. Взех две кафета и се отправих към „Дейс Маркет“ с надеждата да видя Даниъл, преди да е тръгнал за училище.

Усетих, че нещо не е наред, още преди да видя полицейската лента на входа към паркинга зад „Маркет“ — между шерифската патрулка отпред, потъмнелия неонов надпис „Отворено“, който обикновено блестеше над стъклените врати, и групичката клиенти, които чакаха и ръкомахаха няколко метра настрани от магазина. Напрегнах се, докато паркирах зад патрулката. Веднага си спомних нощта преди по-малко от десет месеца, когато видях подобна сцена. В онази ужасна нощ едва не изгубих Даниъл.

Белегът на ръката ми пламна и болката, предизвикана от силите ми, погъделичка мускулите. Стиснах лунния камък и отблъснах противните спомени. В момента ме очакваше по-важен проблем.

Оставих подноса с чашите кафе в колата и се отправих към входа на магазина. Веднага ми направи впечатление колко е чисто стъклото и едва след секунда осъзнах, че вратата липсва. По пода имаше счупени стъкла. Поколебах се за миг, тъй като не бях сигурна дали мога да вляза, но никой не ме спря и аз прекрачих. Откъм касата долитаха гласове — по точно от мястото, на което трябваше да бъдат касите; Едната беше преобърната на земята, а другите две ги нямаше.

Господин Дей се беше отпуснал на един стол и разговаряше с Крис Триптън, другия служител, който поемаше ранните смени, а Даниъл стоеше наблизко, стиснал метла. Магазинът изглеждаше така, сякаш тук е бил епицентърът на земетресение, което незнайно как не е поразило останалата част от града. Повечето гондоли бяха преобърнати като гигантски плочки за домино. Продуктите бяха разпилени навсякъде. По пода блестяха петна супа, която продължаваше да капе от смачкани кутии. Стените бяха осеяни с дупки като баскетболни топки, а композицията, аранжирана за Хелоуин в средата на магазина, изглеждаше все едно през нея е минал булдозер.

— Какво се е случило? — попитах Даниъл, след като му помахвах. — Да не би оттук да е минал ураган?

— Все едно, че е минал. — Той се подпря на метлата. — Снощи някой е обърнал магазина наопаки. Изпразнил е касите, изтръгнал е сейфа от стената в офиса и е съсипал почти всичко друго.

— Леле боже! — възкликнах. Подобно нещо не се беше случвало в Роуз Крест.

Към нас се приближи Стейси Канова с празна кутия.

— Най-странното е — обясни тя, — че са съсипали всичко, но са задигнали и последния пакет чипс, и всичката налична бира.

— Какво? Да не би шерифът да мисли, че са тийнейджъри? — попитах.

— Само ако напоследък тийнейджърите притежават суперсили — рече глас зад мен. Обърнах се към господин Дей.

— Моля? — изчервих се аз и стиснах ръце зад гърба си, сякаш криех нещо. — Който е направил всичко това, е бил изключително бърз и силен като бик. Трябва ти високоповдигач, за да преобърнеш някоя от гондолите. Освен това са влезли и излезли за броени минути. Снощи заключих и си тръгнах към къщи, но не бях изминал и няколко пресечки, когато се сетих, че съм забравил ключовете от гаража в задния офис. Обърнах и тръгнах към магазина, за да ги взема. Да съм се върнал пет минути след затварянето. А охранителните камери не са записали нищичко. — Той посочи камерите в ъглите на магазина. — Снощи ги прегледахме с шерифа. Нищо. Батериите им са заредени, токът не е прекъсвал. Не е възможно вашите хилави хлапетии от „Холи Тринити“ да извършат подобно нещо.

Обърна се към Крис Триптън:

— Казвам ти, че трябва да са невидимите бандити от града. Или са те или чудовището от Маркъм Стрийт е решило да се занимава с обири.

Господин Дей повтаряше думите на водещия на снощните новини, само че той не се шегуваше. Стейси забели очи, но след това поклати глава, защото забеляза вбесения поглед на господин Дей.

Даниъл сведе поглед и събра купчина счупени стъкла. Повечето хора вярваха на „официалната“ версия, че бесни кучета били нападнали внучката му Джесика и те са отговорни за другите нападения в града миналата зима — обезобразения труп на Мериан, изчезването на Джеймс, случилото се с мен, Даниъл и Джуд в енорията — но господин Дей продължаваше да вярва в съществуването на чудовището от Маркъм Стрийт.

— Както и да е, да знаете, че градът е в беда. Обзалагам се, че съм първият от много. Някой — или пък нещо — с такива сили няма да се спре с един магазин. Помнете ми думите. Роуз Крест отива по дяволите, ако някой не направи нещо.

Телефонът в задния офис иззвъня. Прозвуча странно и отекна с тънък гласец. Сигурно беше повреден.

— От местния вестник са дочули какво става — изръмжа господин Дей. — Не спират да звънят. Няма да се изненадам, ако се довлечат репортери от града и нападнат като лешояди. Мен ме грози фалит, а за тях е просто гръмко заглавие. След като им омръзна да се занимават със смъртта на Джесика, мислех, че никога повече няма да ми се налага да се срещам с тези мръсници. Сега покрай тази история пак ще тръгнат да ровят за нея. — Опитваше се да говори сърдито, раздразнено, но гласът му започна да изтънява и аз забелязах издайнически зачервените му очи.

Телефонът продължаваше да звъни и господин Дей тръгна към офиса.

— Я да вървите на училище — обърна се той към нас с Даниъл. — Можем да помогнем — предложих.

— Скоро ще подавате документи за колеж. Няма да си изпускате часовете заради тази работа. Можете обаче да дойдете след училище — заговори той на Даниъл и вдигна слушалката на оставения върху бюрото телефон.

— Ало — буквално изкрещя, преди да затвори вратата на офиса. Господин Дей не заслужаваше подобно нещо, още повече след случилото се с Джесика.

— Тогава да тръгваме. — Даниъл подаде метлата на Крис. — Връщам се веднага след часовете.

— Ние ще сме тук — отвърна Крис, а гласът му издаде, че предпочита да е някъде другаде.

Даниъл стисна ръката ми и тръгнахме към несъществуващата врата, но след около четири крачки забелязах, че нещо се е лепнало на обувката ми. Пуснах ръката му и се наведох, за да махна пластмасовата карта от ботуша. Обърнах я. Най-обикновена бяла карта с малко лого отпред и надпис „Депото“ и магнитна лента на гърба. Приличаше на картата ми на редовен клиент в „Джава Пот“, която маркирах всеки път, когато си купувах нещо.

Даниъл спря и ме погледна.

— Какво намери? — Някаква членска карта. Предполагам, че е членска карта. Да си чувал за „Депото“?

Той поклати глава.

Стиснах картата.

— Възможно е да е улика, нали? Може би човекът, който е сторил всичко това, си е изпуснал картата.

— Може. Възможно е. — Даниъл, изглежда, не вярваше.

Стейси изсумтя зад мен.

— Говориш като хлапетата от Скуби Ду — заяви. — Хич не се надявайте. Клиентите изпускат какви ли не боклуци. В офиса държим бяла кутия с изгубени и намерени вещи, но почти никога не идват да си търсят нещата. Дай, ще я хвърля на някоя купчина с боклук.

Отново огледах картата. В Роуз Крест нямаше големи възможности за бизнес и нито една фирма не се казваше „Депото“. Сигурно беше най-обикновен боклук, помислих си аз, въпреки това я пъхнах в джоба на якето, вместо да я хвърля.

Даниъл изви вежди, но не каза и дума.

Пет минути по-късно

Даниъл остави мотора при магазина и се качи при мен в королата. Автомобилът ръмжа и пъшка до училище, сякаш се опитваше да ми подсказва, че няма да изкара още една зима. Добре че Даниъл знаеше как да го залъже, за да поработи още известно време, тъй като бяхме зле с парите, откакто мама спря да работи и имахме допълнителен разход за икономка. Питам се колко ли още време ще издържи татко да плаща на Деби, така че за нов автомобил и дума не можеше да става.

Паркирах на обичайното си място близо до енорията и тръгнахме заедно към училищния паркинг. Даниъл отпи глътка кафе и изсумтя доволно. Отдавна не бях виждала бузите му толкова хлътнали, а косата му ми се стори по-рошава от обикновено. Изяде мъфина с канела, който му бях донесла, след това прочисти гърлото си.

— Той имаше право — рече. — Господин Дей беше прав. Човек трябва да притежава специални умения, за да направи всичко това за кратко време. Може да е тийнейджър със суперсили.

Стиснах ръцете му.

— Невинна съм, кълна се, освен ако не съсипвам магазините, докато спя...

Той се усмихна, но бързо стана сериозен, когато произнесе името, което се опитвах да скрия с опита си за шега.

— Джуд. Връзва се, нали? — подхвърли. — Снощи е бил в града. Отишъл е в къщата на Мериан, сигурно той е бил на прозореца на Джеймс. Нищо чудно след това да се е отбил в магазина на Дей.

— Все едно е обикалял от място на място... Олеле! — Спрях пред входа на училището. Разбрах накъде бие Даниъл. Къщата на Мериан, прозореца на Джеймс, магазина на Дей. Това бяха все местата, на които заради вълка беше губил самообладание през последната година. Беше обезобразил замръзналото тяло на Мериан, когато я е открил мъртва на верандата, след това беше влязъл през прозореца вкъщи и беше отвлякъл бебето Джеймс, като представи нещата така, сякаш малкият сам е пропълзлял до гората, а накрая беше натъпкал тялото на Джесика в кофа за боклук зад магазина, в който работеше Даниъл — всички тези усилия бяха, за да представи Даниъл като чудовище.

— Мислиш, че вълкът го кара да обикаля местата на миналите му престъпления. Но защо? Мислиш ли, че Джуд наистина е способен

съвсем сам да причини толкова поразии в магазина на Дей?

— Извинявайте — изджавка остър глас зад нас.

Обърнах се и видях (бившата си) най-добра приятелка Ейприл Томас зад нас. Трепереше също като кокер шпаньол, когато беше развълнувана, уплашена или когато изпитваше някое друго чувство. Това беше едно от нещата, които открый време харесвах у нея.

— Извинявай, Грейс — рече тя развълнувано.

— Да? — обърнах се аз и усетих как в мен нахлуват смесени чувства. — Възмущение, че през последните десет месеца не искаше да има нищо общо с мен, радост, че чувам гласа ѝ да изрича името ми.

Ейприл ме погледна и уви на пръста една от буклите си. Устните ѝ потръпнаха, все едно се опитваше да предаде с обикновени думи нещо важно.

Накрая обаче само сви рамене и ме попита дали може да я пуснем да мине.

— Не искам да закъснея — измърмори и профуча покрай мен, когато се отдръпнах. Останах загледана след нея, докато тя вървеше сред учениците в главния коридор.

Най-сетне Даниъл ме побутна.

— Знаеш ли кое ме притеснява най-много, Грейс? — попита той, когато приближихме шкафчетата.

— Какво? — погледнах го любопитно аз, все още замислена за Ейприл. *Наистина ли искаше да ми каже нещо?*

— Преди малко каза, че Джуд не би могъл сам да съсипе магазина на Дей... Джуд може и да няма нищо общо със случилото се, но онзи, който го е сторил, със сигурност не е действал сам.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА. БОМБАТА ИЗБУХВА

По-късно същия ден

Скоро след коледната ваканция, когато пак тръгнахме на училище, хората от квартала забелязаха, че Джуд го няма, а мама вече не беше в ролята на Марта Стюарт^[1] и Флорънс Найтингейл^[2] в едно. В края на първата седмица от януари, след като отново започнахме училище, цялата енория знаеше, че у семейство Дивайн става нещо, и татко прецени, че трябва да даде някакво обяснение на паството. Искаше да им каже истината. Поне онази част, в която не ставаше дума за върколаци — дори собствената ми майка не беше запозната с тези подробности, а и предвид крехкото й психическо състояние така май беше най-добре.

— Искам просто да кажа, че Джуд се е чувствал потиснат и е избягал — обясни ни татко. — Ще помоля хората да проявят търпение, докато семейството ни свикне с промяната.

Само че мама не позволи. Не можеше да понесе мисълта, че хората ще я съдят като родител и ще си мислят лоши неща за семейството ни.

— Какво тогава да направим? — попита я татко.

— Ще лъжем — настоя тя.

— Пред целия град ли? — попитах аз.

— Да. — Тя продължи да се полюшва на стола, без да откъсва поглед от телевизора. — Той ще се върне в най-скоро време. Ще го открием. Никой няма да разбере, че нещо не е било наред.

И така, през втората неделя от януари татко пробута на Роуз Крест „официалната версия“ и излъга всички от амвона. Съобрази се напълно с желанието на мама и обясни, че Джуд бил заминал да живее при баба и дядо Креймър във Флорида, защото те се нуждаели от помощ в къщата, тъй като дядо бил претърпял операция на гърба, и че на татко също му се налагало да лети често дотам, за да помага.

Само че хората не са никак глупави. Обърнаха внимание, че Джуд го няма от десет месеца, през които не се прибра нито веднъж. Изчезването му съвпаднаше с тайнственото „нападение на бесни кучета“ в енорията, след което Даниъл се озова в спешното и остана там цяла седмица. Със сигурност бяха забелязали, че мама едва издържа проповедите на татко с изкуствена усмивка на лицето, че очите ѝ са като стъклени. Със сигурност щяха да забележат, че татко „лети до Флорида“, за да помага на родителите на съпругата си и прекарва там много повече време, отколкото в собствения си дом.

Това, разбира се, означаваше, че хората ще говорят.

Знам, че нямаше начин да обясним случилото се миналата година, но освен че знаех тайните на престъпния свят и лъжех хората за изчезването на брат ми, се налагаше да крия, че чувам онова, което хората си шушукаха за мен и семейството ми. Другият недостатък на свръх слуха беше, че се задействаше в най-неподходящи моменти. Повечето хора се държаха мило и приятелски. Имаше обаче някои, които пред мен любезничеха, а после ги чувах как злословят за семейството ми, защото мислеха, че съм се отдалечила достатъчно и не ги чувам. Доставяше им удоволствие да редят предположения, че Джуд е бил наркоман, че сигурно е избягал, за да се включи в някой култ. Може дори да е отишъл в някое училище на запад, където карали хлапетата да прекосяват пустинята без вода.

— Знаех си аз, че не е възможно това момче да е толкова съвършено. Обзалагам се, че онази вечер яко са се надрусали в енорията — чух Брет Джонсън — един от приятелите на Джуд — да обяснява на гаджето си, когато се бях отдалечила цяла пресечка от тях.

Знам, че хората наричаха мама луда, когато си мислеха, че не ги чувам.

Много малко по-дразнещи бяха нещата, които разправяха за мен в училище. Бях свикнала да ме наблюдават и преценяват, защото бях дъщеря на пастора. Сега обаче се превръщах в пария на училището в мига, в който си обърнех гърба, което си е в реда на нещата, след като капитанът на училищния хокеен отбор го арестуват, а след това изключат, задето те е нападнал. Истината е, че нямаше никаква представа, че в академия „Холи Тринити“ са чак толкова запалени по хокея, докато не ме обвиниха, че съм виновна, задето сме изгубили

щатския шампионат миналата година. Нямахме никакво значение, че Пийт Брадшо ми се нахвърли.

А пък аз дори не можех да реагирам, защото нормалните хора не чуват онова, което другите говорят за тях, когато са през две стаи. Затова се налага да призная, че днес, когато свръх слухът ми се задейства в училище, се почувствах гузна, че съучениците ми имат нова тема, която да предъвкват.

Новината за случилото се в „Дейс Маркет“ се разнесе бързо и предположенията за виновника станаха съвсем шантави, когато вторият ми час по физическо беше отложен, защото някой открил, че е имало опит за взлом през един от прозорците на спортния салон.

До третия час слуховете бяха плъзнали като плюнки в коридора. Тогава съобщиха, че часовете по религия също са отложени, тъй като преподавателят, господин Шамуей, днес не бил дошъл.

Някои разправяха, че бил изчезнал, но когато минавах по главния коридор, подслушах една от секретарките в кабинета на директора да обяснява, че на господин Шамуей му било писнало и днес сутринта бил напуснал. Това обаче не се връзваше, защото през последните две седмици той ни настройваше за някаква голяма изненада и днес трябваше да ни каже за какво точно става въпрос. Бях готова да повярвам на един, застанал поне на сто метра от шкафчето ми, който разправяше, че господин Шамуей бил „видял нещо“ във връзка с взлома. Така се паникьосал, че решил повече да не се мярка в училище.

Говореше се толкова много, че през четвъртия час отпуснах глава на масата и запуших ушите си с ръце.

— Толкова ли е зле? — попита Даниъл, когато се настани до мен.

— Ужас. Това, че не мога да изключа супер слуха си, когато пожелая, направо ме побърква. А, да, напомни ми да не минавам покрай съблекалните на момчетата, когато слухът ми се е включил. Не съм предполагала, че християнско дете е възможно да има толкова мръсна уста.

Даниъл се разсмя. Вибрацията ме накара да заудрям глава в масата.

— Извинявай — прошепна той. Прочисти гърлото си. — Значи мислиш, че Джуд има нещо общо с опита за взлом в спортния салон? — попита колкото бе възможно по-тихо. — Треньор Браун каза, че

според него онзи, който го бил направил, сигурно се е опитвал да изнесе компютрите от съседния кабинет. Аз пък мисля, че след като е бил в „Дейс“, Джуд е дошъл тук.

Вдигнах глава тъкмо когато Ейприл Томас профуча покрай масата и се отправи към мястото си в дъното на стаята. Стрелна ме с поглед за частица от секундата, след това спря при масата, която делеше с Кимбърли Удръф, без дори да покаже, че се познаваме. Помня, че до много скоро седяхме на една маса — миналата година, когато бяхме единствените първокурснички, допуснати в часа по изкуство на господин Барлоу. Само че това беше, преди Даниъл да се върне в града и Ейприл да започне да излиза с брат ми, и нещата между нас да се объркат.

— За какво се замисли? — любопитства Даниъл.

Не исках да повярвам, но имаше логика Джуд да дойде в училището, след като е бил в „Дейс Маркет“, след като беше дошъл тук и вечерта, след като бе подхвърлил тялото на Джесика Дей зад магазина. Беше дошъл на коледния бал, за да търси Даниъл.

Тъкмо се канех да споделя с него разсъжденията си, когато някой зад мен заговори толкова високо, че подскочих.

— Здравейте!

Двамата с Даниъл се обърнахме към Кейти Съмърс, която се беше прехвърлила от Брайтън. Тя стискаше моливи, вързани с яркооранжева панделка, която приличаше подозрително много на презрамка от сутиен. Затова пък отиваше страшно много на ръчно шитата лента за коса, с която беше вързала русата си коса на опашка.

— Леле, Грейс, косата ти изглежда страхотно днес. Само вдигната да я носиш. Много е готинка.

Ако го беше казал някой друг, щеше да прозвучи като обида — още повече, че несресаната ми коса беше прибрана на опашка, защото днес сутринта няхах желание да се занимавам с външния си вид — но за Кейти, която си носеше сандвичи с тофу и сок от органична пшеница в най-различни Винтидж кутии, готинкото можеше да мине за нещо хубаво.

— Благодаря — отвърнах. След като най-добрата ми приятелка вече не разговаряше с мен, се изненадвах, че някой в училище, изключвах учителите и Даниъл, си правеше труда да ме заговори. — И ти изглеждаш невероятно, както винаги.

Което беше самата истина.

Кейти беше от естествено красивите хора, дори да облече чувал за картофи, когато отива на училищен пикник — всъщност дойде облечена точно така през септември — пак ще изглежда страшно готина.

— Много си мила. — Тя обърна кобалтовите си очи към Даниъл. — Здравсти — поздравя. — Благодаря ти, че ми даде въглен миналата седмица. Без теб нямаше да мога да си завърша рисунката. — Протегна моливите в разноцветно лакираните си пръсти към Даниъл. — За теб са.

— Наистина ли? Благодаря ти, Кейти. — Той се изчерви и положи огромно старание да не докосва панделката от презрамка на сутиен. — Че ти почти не използва моя. Не мога да ги взема всичките.

— Всичките са предназначени за моя герой — усмихна му се тя.

Харесвах Кейти, при това много. Тя не се отнасяше към мен пренебрежително като повечето ми съученици напоследък. Освен това нито веднъж не я чух да каже нещо лошо за мен зад гърба ми. Само че не харесвах как се усмихва на Даниъл. Да не говорим, че вечно го питаше за мнението му за рисунките си — до една забележително красиви като нея. Родителите ѝ се бяха преместили в Роуз Крест през лятото, за да може да се запише в академия „Холи Тринити“ заради часовете по изкуство за напреднали.

Даниъл се изчерви още повече.

Сритах го. Май беше прекалено силно.

— Ох! Изобщо не беше нужно — рече той и ме погледна саркастично и дяволито.

— После ще се видим — отвърна Кейти. — Днес е големият ден, нали?

Ужас. Отново отпуснах глава на масата и се заслушах как обувките ѝ проскърцват по линолеума, докато отива към масата си в другия край на стаята. Големият ден днес беше последното, за което имах сили да мисля в момента.

След обяда

Бомбата се взриви точно след петия час.

Часът по изкуство се състоеше от два часа, разделени от обедната почивка. Когато двамата с Даниъл се върнахме, след като бяхме хапнали, господин Барлоу ни повика в кабинета си. Всички се питаха кога ще бъде направено важното съобщение, защото преподавателят се държеше странно през последните две седмици. Надвесваше се над масите ни, докато работехме, наблюдаваше всяка мазка и от притеснение аз не успях да нанеса нито една права линия — така че изгубих и малкото надежда и си мислех, че великият ден ще ми донесе единствено разочарование.

Затова бях силно изненадана, че не повика единствено Даниъл в кабинета си.

Ейприл беше вече вътре. Щом влязох, скръсти ръце пред гърдите си и извърна поглед. Кейти Съмърс седеше до бюрото на Барлоу, изпълнала гръб, но развълнувана. Усмихна се на Даниъл и му помахаша, когато той ме последва в кабинета. Господин Барлоу затвори вратата след нас. Взе от бюрото купчина пакети, опаковани в бяло, и подаде на всеки от нас по един. Ейприл заглежда нейния и буквално изджавка. Аз обърнах моя и сърцето ми се разтуптя. Плъзнах ръка по smaragdovozelenoto лого на института по изкуства „Трентън“.

Денят наистина беше велик.

Значи бях одобрена!

— Както знаете — започна господин Барлоу, след като се настани зад бюрото, — „Трентън“ е школа, в която конкуренцията е жестока. Академия „Холи Тринити“ е едно от малкото училища с програма по изкуствата, от които „Трентън“ приема студенти. За да поддържам репутацията на програмата ни висока, аз лично подбирам учениците за часовете си всяка година, като се спирам единствено на най-способните. Тази година молбите са само четири и всеки от вас получава по една.

Даниъл си пое дълбоко въздух, сякаш се наслаждаваше на мига.

Аз пък не можех да дишам.

— Молбата трябва да е предадена до един месец. Трябва да снимате най-добрите си творби, да подготвите портфолио на работата си, две препоръчителни писма — аз ще напиша едното за всеки от вас — и две лични есета. Трябва да изпратите пакетите до посочената дата, в противен случай ще отпаднете. Това е единственият ви шанс да влезете в „Трентън“, не го пропускайте.

Ейприл се тресеше като щастливо кутре. Кейти притисна молбата до гърдите си. Даниъл ме прегърна и лекичко стисна раменете ми.

— Успяхме, Грейс — прошепна и ме целуна по косата.

— Не празнувайте още отсега. — Барлоу удари длани върху бюрото. Винаги правеше така, когато предстоеше да ни каже къде е уловката. — Обикновено в „Трентън“ приемат по един студент на година — в много редки случаи двама. — Очите му се плъзнаха от мен към Даниъл. След това погледна Ейприл и Кейти. — Избрах Вас, защото имате най-големи шансове. Положете максимални усилия с молбите и може тази година да постигнем невъзможното. — Той приглади дългите си мустаци. — Сега чупката от кабинета ми и се залавяйте за работа.

— Успех, дами! — пожела ни Кейти, след като излязохме от кабинета. — Даниъл — хвана ръката му тя. — Искам да съм сигурна, че рисунките ми са подходящи за портфолиото. Много те моля, погледни ги. Всички знаят, че си най-добрият.

— Ами, да, добре. — Стисна раменете ми отново и я последва към масата ѝ.

Аз отидох при стола си и седнах, загледана в пакета от „Трентън“. Бях се убедила, че няма начин господин Барлоу да ми даде молба — освен това напоследък бях твърде неуверена. Миналата зима, след като открих истинската любов и стана ясно, че съм върколак, а брат ми сее смут, паника и разруха из целия град, успехът ми се понижи драстично.

Не минаваше и ден, без Даниъл да говори за „Трентън“. Какво щяло да бъде, ако двамата сме там заедно. Той искаше да стане индустриален дизайнер — да създава функционално изкуство, което хората да държат в ръце, и да промени начина им на живот — тъкмо това беше една от причините, поради които се беше върнал в Роуз Крест. Другата причина беше да намери лек за върколашкото проклетие. Мечтата му беше да се запишем заедно в колеж. Така щяхме да загърбим вечерния час и скритите погледи на съгражданите си. Щяхме да избягаме от спомените за ужасния му баща, които нахлуваха всеки път, когато минаваше покрай стария си дом, за да дойде у нас.

Кейти избухна в смях в другия край на стаята. Обърнах се и видях как Даниъл се усмихва, докато сочеше нещо на една от рисунките ѝ. Очевидно се беше пошегувал за нещо — но ето че супер слухът ми изчезна по някое време, докато обядвахме, затова не чух какво каза.

Кейти обаче се оказа права за него. Даниъл беше най-добрият. Всички знаехме, че е с единия крак в „Трентън“. Нямаше значение, че е трябвало да завърши миналата година. На него му беше обещано място от член на комисията по приемането, ако завършеше академия „Холи Тринити“. Истинската конкуренция за института по изкуства щеше да бъде между нас с Ейприл и Кейти за възможното второ място.

Имах чувството, че шансовете ми са минимални. Ейприл беше истинска вълшебница с пастелите, а Кейти нямаше равна на себе си с акрилни бои. Макар въгленът открай време да беше моята сила, като следвах умелите инструкции на Даниъл, вече се справях доста добре и с маслените бои. Този срок Барлоу ми писа две шестици, а той пазеше подобни оценки единствено за много специални изпълнения. Самият той каза, че нямало да ми даде молбата, ако не бил уверен, че имам шанс.

Когато първоначалният шок премина, усетих сълзите в очите си. Избърсах ги. Моментът беше много вълнуващ, но аз не бях от ревливите момичета.

Даниъл остави Кейти. Усмихна ми се, докато се връщаше на нашата маса, стиснал молбата в ръце. Дори и без суперсили чувах как Лана Хансън и Мич Грейсън си шушукат на масата зад нас. Очевидно Мич недоволстваше за двама от избраниците на Барлоу за молби. Свих рамене, взех си пакета и го пъхнах на сигурно място в раницата.

[1] Авторка на популярни готварски книги, наричана „Кралиците на домакините“ В САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Английска аристократка, разгневена от пренебрежението към войниците по време на Кримската война, която заменя живота в богаташкото имение с мрачните полеви болници. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА. БЕЗПОМОЩНА

Петък вечер

Последният ни час беше отложен, тъй като и без това нямахме преподавател по религия, а и след като прекарах цял час в занималнята вместо в спортния салон, тръгнах заедно с Даниъл към магазина, за да му помогна с почистването. Учудих се, защото ми се стори, че не е направено почти нищо, докато бяхме на училище, ала когато се заехме, ми стана ясно, че щетите са огромни. Почти всички прозорци бяха счупени, имаше огромни дупки на стените, стоката беше смъкната от всички рафтове и гондоли, почти не беше останало нещо здраво и ми се стори, че ще бъде необходима поне седмица, за да се изрине всичкият боклук и да се открие нещо, което все още може да се използва.

Отначало Даниъл говореше възторжено за молбите, показва ги на господин Дей и на Крис, каза ми кои от рисунките си трябва да приложи в портфолиото — но после се умълча и се почувства потиснат като всички останали и насочи вниманието си към досадно бавното почистване. Слънцето беше залязло отдавна, а контейнерът за боклук беше препълнен, когато господин Дей ни накара да се прибираме, аз бях готова да продължа, въпреки това бях благодарна, че ни дава почивка — гърбът ме болеше и едва пристъпвах.

Двамата с Даниъл сметохме последния боклук и излязохме през задната врата на паркинга.

— Май контейнерът не може да побере нищо повече — посочи той. — Да пробваме при „Макул“.

Паркингът на „Дейс“ граничеше с новия пъб. Взех моя кашон с боклук и го последвах към техния контейнер за смет, като през всичкото време се опитвах да призова суперсилите си, защото кутията със счупени стъкла тежеше така, като че ли беше пълна с тухли.

— Как мислиш, дали магазинът ще оцелее? — Оставих кашона на асфалта, когато спряхме пред контейнера, и протегнах ръце. Група

момчета се бяха скупчили на задния вход на пъба, на няколко метра от нас. Смеховете им ми се сториха неестествени на фона на онова, което изпитвах в момента.

— Не знам — отвърна Даниъл и хвърли единия плик в контейнера.

— Застраховката ще покрие някаква част, така че ако не го вдигнем на крака и не заработи в най-скоро време... Подобен обект може да оцелее единствено благодарение на бързия оборот.

— Изобщо не е честно. Защо му е трябвало на Дж... искам да кажа... защо му трябва на някой да съсипва господин Дей?

— Може би, защото наема откачалки — обади се познат глас.

Обърнах се и забелязах Пийт Брадшо, който пристъпваше към нас, отделил се от шумните си приятели. От цигарата между пръстите му се виеше тънка струйка дим. Очевидно беше започнал да пуши, след като го изхвърлиха от академия „Холи Тринити“, и си беше пуснал противна козя брадичка. Даниъл изруга тихо, докато той се приближаваше.

— Първо онзи малоумник Муни, а сега и ти — заяви Пийт и размаха цигарата си пред лицето на Даниъл.

— Дръпни се, Пийт — наредих аз.

— Трябваше сама да се сетиш. Щом се мотаеш с разни боклуци, рано или късно, някой ще се отнесе към теб като с боклук.

Всеки път, когато се натъквахме на Пийт, той се опитваше да предизвика разправия. Доста му се беше насъбрало, откакто го изключиха, защото изгуби хокейната си стипендия и баща му отказа да плаща за друго училище, освен за държавен колеж.

— Ей, Пийт? — провикна се един от приятелите му близо до изхода. — Тук е адски скапано. Нали каза, че знаеш някакъв, дето щял да ни вкара в „Депото“. Пъхнах ръка в джоба на якето и напипах картата, която открих сутринта в „Дейс“.

Пийт погледна приятеля си.

— Дадено, Тай. Що не се развиваш още повече, поне да си сигурен, че не е останал човек, който да не те е чул.

— Все тая, айде да движим.

— Имате късмет, че ме чакат по-яки места — заяви Пийт на Даниъл. Обърна се към приятелите си, за да се върне при тях.

Даниъл въздъхна тихо.

Пийт обичаше да се перчи, но обикновено си намираще извинение, за да се оттегли, когато Даниъл не реагираше на подигравките му. Знаех, че трябва да го оставя да си дрънка, но просто не успях да се въздържа.

— Чакай малко, Пийт — провикнах се след него.

— Какво?

— Какво правиш, Грейс? — прошепна Даниъл. — Остави го на мира. Поклатих глава.

— „Депото“ ли каза? Къде се намира? — попитах.

Пийт се изсмя.

— Да не би да искаш да отидеш в „Депото“?

— Просто ми кажи къде се намира. Важно е.

Пийт се изсмя още по-гръмко. Приятелите му ни бяха зяпнали. Той се върна крачка назад.

— И какво ще получа в замяна за тази информация? Или май се чудиш как да се отървеш от боклука и да дойдеш на парти с истински мъж?

— Просто попитах, Пийт. Ще ми отговориш ли или не?

— А пък аз те попитах колко струва отговорът ми.

— Я престани, Брадшо. — Даниъл застава до мен. — Просто забрави, че те е попитала, и си върви.

— Или какво? Муни го няма, за да пребива хората заради нея. Ти пък какво ще направиш?

Даниъл сви юмруци, но не помръдна от мястото си.

— Така си и мислех — отвърна Пийт. Уж се канеше да си тръгва, но ненадейно замахна към Даниъл и го блъсна с всички сили. Той се олюля назад и падна в кашона с боклук, който бях оставила до контейнера.

— Не! — извиках и се втурнах към Даниъл. — Добре ли си?

Опитах се да му помогна да стане, но той махна с ръка.

Лицето му се беше разкривило болезнено, докато се надигаше. Ръката му беше порязана и течеше кръв, а аз ахнах, когато видях окървавеното парче стъкло, върху което Даниъл беше паднал.

— Боже... добре ли си? В същото време чух някой от групата да се провиква към Пийт:

— Имаш ли нужда от помощ?

Момчето, което той нарече Тай, и друг от приятелите на Пийт се отделиха от групата. И двамата си бяха отгледали противни брадички като на бившия ми съученик. Той им кимна да се приближат. Очаквах тялото ми да се напрегне в отклик на приближаващата опасност, силите ми да нахлуят в мускулите с познатата пареща болка, ала не се случи нищо. По дяволите! Сега не му беше времето уменията ми да дремят. Имах нужда от тях веднага.

— Ще се биеш ли? — Пийт се изправи пред Даниъл. Двата му приятели застанаха от двете ни страни. — Или просто ще ме оставиш да те използвам като боксова круша?

— По-добре мен, отколкото Грейс — отвърна Даниъл и стисна окървавената си ръка.

— Откъде знаеш, че тя не е следващата? — попита Пийт и стисна юмрук.

— Спри! — спуснах се аз съм Пийт, но Тай ме хвана през кръста. Опитах се да призова свръхестествените си сили, като ритях краката му, но той само се смееше. Почувствах се като парцалена кукла, когато той ме блъсна настрани.

Ударих се в тухлената стена и за момент останах замаяна. След това чух звук като от юмрук, попаднал в нечие лице, и нещо едро се стовари в краката ми. Очаквах да видя Даниъл, но се оказа, че е Пийт. Чух нов удар и следващото момче с брада падна на колене до мен. Тай вдигна ръце и заотстъпва бързо.

Пийт простена и избърса разкървавения си нос.

— Ти си изрод, бе — рече на Даниъл и бавно се надигна. — Хайде — повика ранения си приятел. — Нямаме време за тези боклуци, да вървим. — Изплю кървава хрчка на асфалта пред краката ми.

— И си пазете гърбовете — провикна се, преди да се скрие сред групата. Смехът им отекна около нас, докато се отдалечаваха по улицата.

Даниъл беше застанал до контейнера с гръб към мен. Раменете му се повдигаха тежко и той беше стиснал ранената си ръка.

— Беше... страхотно — обадох се аз. — Защо са ти суперсили, след като умееш да се биеш по този начин?

— Ти само за това ли мислиш? — попита Даниъл. — За проклетите суперсили ли?

— Какво? — Думите му ме обидиха, но май заслужавах укора, задето се опитах да омаловажа положението. Застанах до него и го прегърнах през раменете. — Извинявай, не трябваше да го казвам. Ранен си. Дай да ти видя ръката. Добре ли си?

— Не — отвърна той и се отдръпна. Притисна ръката си до гърдите, за да не видя раната. — Трябва да се прибера.

— Трябва да отидеш в болница. Ще те закарам.

— Не искам. — Запрепъва се към мотора си, оставен на паркинга на „Дейс Маркет“. — Просто трябва да се махна.

Тръгнах след него.

— Да не би да си в шок? Не можеш да караш в това състояние. Сигурно трябва да защитят ръката ти.

— Ще се оправя. — Качи се на мотора, притиснал ръка към ризата.

— По дяволите, Даниъл. Нека да ти помогна.

— Вече помогна достатъчно — срязва ме той и запали мотора. Даде газ със здравата си ръка и излетя от паркинга, без дори да ми даде възможност да отговоря.

Не се обърна назад, за да ме погледне, докато стоях, отпуснала ръце и не разбирах какво точно се случи.

Какво трябваше да означават думите му, че вече съм била помогнала достатъчно?

Че аз не направих абсолютно нищо.

Отново на път към къщи

Известно време седях в колата на паркинга и се питах дали да последвам Даниъл, за да се уверя, че е добре. След това щях да намеря начин да го накарам да отидем в спешното, за да прегледат раната му. Само че той реагира толкова рязко, беше категоричен, че не иска да му помогна, и аз прецених, че ще се ядоса още повече, ако се появя у тях неканена. Май беше най-добре да го оставя да се поуспокои. Щях да му звънна след два часа, за да съм сигурна, че е добре. Тревожеше ме обаче някаква натрапчива мисъл и аз запалих колата. Да не би Даниъл да ми се разсърди, защото предизвиках разправия с Пийт, или пък не искаше да му помогна, тъй като мислеше, че все още не умея да контролирам силите си, когато видя кръв?

Пуснах радиото в колата, за да заглуша мислите, предизвикани от чувство на вина, и се заслушах в новините за Роуз Крест. Обсъждаха опита за взлом в училище и дали има връзка с „Дейс Маркет“. Репортерът предполагаше, че опитът за взлом вероятно е бил прекъснат, защото нищо не липсваше от училището. Охранителните камери и тук не бяха записали нищо.

Спрях радиото и едва сега чух, че телефонът ми звъни, пъхнат дълбоко в раницата, която оставих в колата днес следобед. Какви ли обаждания бях пропуснала? Ами ако Джуд се беше опитвал да ме открие?

Погледнах екранчето и въздъхнах облекчено.

— Здравсти, татко. Получи ли ми съобщенията?

— Да — отвърна той. Стори ми се толкова уморен, че едва чувах гласа му над какофонията от звуци. — Кажи ми какво стана.

Разказах му за обаждането на Джуд, като се постарях да предам дословно разговора. След това му разказах, че е бил в къщата на Мериан. Татко помълча.

— Къде ли не го търсим, а той се оказа в задния ни двор — рече най-сетне. Стори ми се ядосан, шокиран и същевременно облекчен. — Нещо друго? Чу ли се отново с него?

— Не. — Поколебах се за момент. Не бях сигурна дали исках да споделя теорията на Даниъл с татко, но знаех, че не трябва да крия нищо, което би могло да помогне на Джуд. — Все още нищо не е сигурно, но ми се струва, че той наистина е бил в задния ни двор. — Разказах на татко, че Джеймс е видял нещо на прозореца, след това за щетите, нанесени в „Дейс Маркет“, и опита за взлом в училище.

— Даниъл мисли, че е бил Джуд. — Вече завивах по алеята пред нас и реших да поседя в колата, докато приключа разговора с татко — не исках никой друг да чуе разговора ни.

— Логично заключение — заяви той. — Наистина е логично.

— Дали? Защо му е да прави всички тези неща? Защо се е върнал?

— Не знам, Грейси. — Въздъхна и аз чух някакво съобщение по микрофон. Изглежда се намираше на някаква гара. — Наистина не знам.

— Ти прибираш ли се?

— Не — отвърна той. — Не знам кога ще се прибера.

— Какво? Но Джуд е тук. Защо няма да се прибереш...

— Трябва да затварям. Току-що беше последното повикване за влака ми. Ще ти обясня по-късно, но наистина не знам кога ще се прибера.

Обзе ме гняв. Татко все го нямаше, а аз си мислех, че той отчаяно търси Джуд — опитва се да открие начин да събере отново семейството ни. Може пък да беше открил начин да стои далече от нас. Защо иначе не се прибираще? Защо не си беше у дома, когато имахме най-голяма нужда от него?

— Добре, но само не забравяй къде живееш — сопнах се аз.

— Извинявай. Ще се върна възможно най-скоро. — След това се провикна към някого. — Да, това е моят сак. Идвам. — Прочисти гърлото си и отново заговори с мен: — И още нещо, Грейси. Забранявам ти, разбра ли ме добре, абсолютно ти забранявам да търсиш Джуд сама.

Изсумтах пренебрежително. Щях добре да се посмея, ако не бях толкова разстроена. Стори ми се смешно и същевременно дразнещо, че татко ми нареди съвсем същото като Даниъл. Двамата изглежда си мислеха, че не съм в състояние да потърся Джуд.

— Просто не го прави, Грейси. Не си готова за онова, което може да откриеш... — Той въздъхна тежко. — И без това вече изгубихме едно дете. Майка ти няма да го понесе, ако и ти ни напуснеш.

По-късно

Мама спеше на канапето, когато влязох вкъщи. По телевизията предаваха вечерните новини. Не я събудих и се качих направо горе. Бях напълно изтощена, изцедена като лимон и едва държах очите си отворени. Бях пред леглото си, когато Джеймс изплака от стаята си. Хленчеше уплашено, скимтеше и плачът ставаше все по-силен. Отворих вратата и влязох при него. Беше се изправил в леглото си и търкаше очи, докато едри сълзи се търкаляха по зачервените му бузи.

— Всичко е наред. — Оставих раницата си до вратата и го взех на ръце. — Всичко е наред, бебчо Джеймс.

— Не бебчо — настоя той през сълзи. Беше едва на две и половина и вече не харесваше галеното име, с което го наричаха всички.

— Прав си. Вече си голямо момче, нали?

Джеймс кимна и се сгуши на рамото ми.

— Пак ли сънува кошмар?

— А-ха — потръпна в ръцете ми.

— Няма нищо. — Сгуших се до него на малкото му легло и плъзнах пръсти през кестенявите къдрици. — Всичко е наред. Тук съм. Ще те пазя... Обещавам.

Джеймс се усмихна през сълзи и ме погали по лицето. След няколко минути дишането му стана дълбоко и равномерно. Очите му се затвориха и той заспа, стиснал косата ми в ръка.

Наблюдавах как гърдите му се надигат и отпускат и се замислих над всичко, което се беше случило през последните двайсет и четири часа, с пълното съзнание, че нещо ужасно се опитва да разруши малкия ми свят. Престъпленията в големия град протягаха пипала към родния ми град. Джуд беше идвал и беше наблюдавал малкия ни брат със сребристите си блестящи очи. Не знаех какви са намеренията му, както не знаех по какъв начин беше свързан със случилото се в „Дейс Маркет“ или в училището, но всичко това ме накара да се чувствам така, сякаш небето щеше да се стовари над нас всеки момент.

Замислих се над онова, което каза Даниъл, че вярвал, че мога да съм герой. Прииска ми се да се окаже прав, да повярвам, че ще успея да спазя обещанието, което току-що дадох на Джеймс. Прииска ми се да притежавам способността да защита всички, които обичах.

Погледнах към раницата на прага и си спомних молбата за „Трентън“, скрита вътре. Джеймс прохъркваше тихичко до мен, невинен, безпомощен, но какво ли щеше да стане, ако не бях тук, за да го успокоя?

Тогавя се досетих. Дори да се представя по-добре от Ейприл и Кейти, дори в „Трентън“ да ни приемат и двамата с Даниъл, аз не можех да се запиша.

Когато Джуд избяга, той унищожи възможността ми да отида в „Трентън“ или който и да било друг колеж. А сега татко хукна да го търси, а мама изпадна в състояние на маниакална депресия. Състоянието ѝ сигурно щеше да се влоши още повече, след като заминех да уча. Кой щеше да се грижи за бебчо Джеймс? Икономката на непълен работен ден не беше като майка или сестра. Как да оставя Чарити да се справя съвсем сама? Тя беше най-умната в семейството

— та тя нямаше нужда от допълнително учене, освен да си напише домашното — и нямаше да е честно, ако съспя бъдещето ѝ, като хукна нанякъде също като Джуд.

„Трентън“ беше всичко, за което Даниъл мечтаеше, докато аз не можех да си го позволя.

Мразех Джуд, защото ми отне възможността.

ШЕСТА ГЛАВА. КАКВИТО БЯХМЕ

Събота сутринта

Към 4:30 се събудих схваната в леглото на Джеймс. Измъкнах се от стаята с надеждата той да поспи още поне два часа и се отпуснах в собственото си легло. Само че се въртях и мятах и колкото и да се опитвах, не успях да се отърся от съня, който ме беше събудил.

Странното беше, че сънят беше щастлив — спомен от уикенда, когато преди около пет години татко ни заведе с Даниъл и Джуд за риба в хижата на дядо Креймър. По онова време Даниел вече живееше с нас и аз сънувах как се шегува с мен, как аз се наслаждавах на всяка секунда от вниманието му. Тогава Джуд заяви, че Даниъл вече бил част от семейството ни и се надявал да бъде все така...

Сънувах живота такъв, какъвто беше едно време, какъвто ми се искаше да е досега — въпреки това ме потисна като страховит кошмар.

Най-сетне станах от леглото и отидох до бюрото. Започнах да вадя рисунките една по една, докато открих онази, над която работех в нощта, когато Джуд избяга. Беше рисунка на брат ми по спомен от риболова на вилата на дядо Креймър. Тогава заспах на бюрото, докато я рисувах, и се събудих няколко часа по-късно от писъците на мама. Беше открила бележката на Джуд на масата, в която той съобщаваше, че заминава, и оттогава душевното и умственото ѝ състояние се промениха.

Оставих рисунката на бюрото и я огледах. Фонът беше готов, както и основните цветове, които бях подбрала за Джуд. Бях изпробвала новата техника, на която ме научи Даниъл, и се опитвах да се разсейвам с нея, докато чаках новини от болницата за състоянието му. Когато обаче открих, че брат ми ни е напуснал, така и не намерих сили да довърша започнатото. Може би просто изчаках подходящия момент — той да се върне.

Отворих чекмедже на бюрото и извадих снимки, стегнати с ластик. Разрових ги, за да откроя онази, която ми трябваше. На нея бях

заедно с Даниъл и Джуд на една канара край езерото. Недояденият ни обяд беше в скутовете ни, а ние се бяхме прегърнали през раменете. Джуд ми правеше някакъв знак с ръка — протегнал три пръста. Почти го бях забравила. Измислихме си този знак през пролетта, когато бяхме тримата мускетари завинаги.

Извадих снимката.

Снощи бях решила, че не мога да постъпя в колеж заради сполетелите ни нещастия и си мислех, че мразя Джуд. Сега обаче знаех, че истинската причина, поради която не можех да отида в колеж, беше, че не можех да напусна дома, защото бях обещала на себе си, че когато Джуд се върне, ще бъда тук, за да му помогна по същия начин, по който бях помогнала на Даниъл.

Всички ми повтаряха да не търся Джуд. Като че ли очакваха да направя точно това. Може би защото знаеха, че трябва да го направя. Не владеех силите си, за да мога да вляза във физическа битка с когото и да било — вчерашната случка с Пийт и приятелите му го доказва — но това съвсем не означаваше, че не мога да открия Джуд. Можех да му помогна. Може би, ако го накарах да се прибере вкъщи, щеше да е различно. Щях да измисля как да му помогна да си върне живота по същия начин, по който помогнах и на Даниъл — както бях обещала, че ще направя — тогава може би татко щеше да престане да изчезва нанякъде, а състоянието на мама щеше да се нормализира и семейството ми щеше да бъде точно каквото го виждах в сънищата. Щеше да стане каквото исках да бъде. И тогава може би — просто се надявах — щях отново да започна да мисля за колеж и бъдеще.

СЕДМА ГЛАВА. КАКВО ЗНАЕ ЕЙПРИЛ

Събота следобед

Застанах пред старата масивна врата, протегнала ръка, тъй като не бях сигурна дали ще ми стигнат силите, за да изпълня плана си. Вчера се беше случило нещо, което не ме оставяше на мира цяла сутрин и ме тласкаше в определена посока, а аз все още стоях на прага. Не знаех дали съм готова за отговорите, които можех да получа, ако отворех.

Знам, че бях обещала да не търся сама Джуд. Нямах намерение да ходя сама. Даниъл трябваше да бъде с мен. Поне така го бях замислила. Само че Даниъл не отговаряше, когато му звънях по телефона. Търсих го три пъти, но той така и не вдигна. Питах се дали телефонът му не е по-повреден, отколкото мислехме в началото, и дали най-сетне не се е предал, затова реших да отида до тях и да му кажа идеята си.

Бях по средата на пътя, когато той ми звънна.

— Болен съм — заяви студено.

— Да, защото не ми позволи да те закарам в болница. Сигурно си получил инфекция.

— Ходих в болницата. Шевовете са достатъчно доказателство. Сигурно съм се заразил с нещо, докато висях там.

— Така ли? — Неочаквано ми се стори, че вини мен за болестта си. — Ще ти донеса супа. Идвам след няколко минути.

— Не — изрече рязко. — Остави ме на мира.

— Какво?

Даниъл въздъхна.

— Извинявай, просто не знам какво... Може да съм заразеноболен. Просто недей да идваш.

— Няма кой да се погрижи за теб — отвърнах аз. — Когато за последен път си бил болен?

Това беше един от плюсовете да си урбат — през последните десет месеца дори не бях кихнала. Даниъл сигурно не беше боледувал и ден през живота си — цели осемнайсет години. Затова една обикновена настинка можеше да го прикове на легло.

— Мога и сам да се грижа за себе си — отвърна той.

Въздъгнах.

— Поне ми кажи, че не се опитваш да ме избягваш нарочно. Да не би все още да ми се сърдиш заради случилото се с Пийт?

— Не, Грейси — отвърна той. — Изобщо не съм ти се сърдил. Просто искам да си остана вкъщи и да проспя целия ден. Освен това знаеш, че ти е забранено да влизаш у нас. Дори не можеш да ми помогнеш.

Продължавах да се чувствам зле заради снощи и сега стана още по-зле, защото той не ми позволяваше да му помогна. След като искаше така, нямаше да се натрапвам.

— Добре, но ми звъни, ако имаш нужда от нещо.

— Да, разбира се, чао.

— А, да, исках да ти кажа нещ... — започнах, но Даниъл затвори, преди да довърша. Поколебах се дали да не му позвъня отново и да му кажа плана си, но след като беше болен, не исках да решим, че трябва да се вдигне от леглото, за да дойде с мен.

Може и да не бях успяла да попреча да наранят Даниъл, нито да му помогна в момента, но ми беше омръзнало да бездействам. Трябваше да направя нещо, преди да полудея. Пъхнах телефона в чантата, завих на следващия светофар и се отправих към мястото, където бях сега.

Изпълваше ме трепет, докато чаках пред вратата, но нямаше да позволя нищо да ме спре да получа желаните отговори. Все пак доскоро бяхме приятелки. Кое беше най-лошото, което можеше да се случи — да ми затръшне вратата в лицето ли? Почуках и чаках почти цяла минута, преди вратата да се отвори.

— Здравсти — започнах аз. Ейприл ме зяпна, сякаш наистина обмисляше дали да не хлопне вратата. След това скръсти ръце.

— Здравсти. — Изчака няколко секунди. — Какво искаш?

— Става въпрос за Джуд — отвърнах. — Трябва да го открия и мисля, че знаеш къде е.

Няколко минути по-късно, в стаята на Ейприл.

— Знаеш къде е Джуд, нали? — попитах Ейприл, щом тя затвори вратата на стаята.

Тя погледна към компютъра на бюрото, след това отново насочи поглед към мен.

— Какви ги говориш? Откъде мога да знам, че Джуд се е върнал?

— Но знаеш, че се върнал, нали?

— Знам, защото... — Тя отново погледна към компютъра. — Вчера сутринта си подслушала разговора ми с Даниъл, нали?

Ейприл сведе очи към ръцете си.

Тъкмо това ме тормозеше цяла сутрин — начинът, по който Ейприл се държа вчера. Бях сигурна, че е дочула какво говорехме с Даниъл, когато подхвърлих, че Джуд се е върнал. Тя не ми се стори изненадана. След това реших, че иска да ми каже нещо важно, а ето че сега се опитваше да скрие нещо важно.

— Снощи Джуд ми се обади от апартамента на Даниъл. Снощи е бил тук, в Роуз Крест, но ти вече знаеше, нали?

— Обадил ли ти се е? — Тя скръсти ръце и се облегна на бюрото си, плотът беше отрупан с мъниста, които ми заприличаха на изкуствени скъпоценни камъни, метални амулети и нещо, което приличаше на въдица. Имаше дори малки клещички и огромна лупа.

— Не вярвам.

— Защо да не вярваш? Той ми е брат.

— Защото си тръгна заради теб.

— Знам. — Не се сдържах и потрих белега, скрит под ръкава. Все си мислех, че Джуд замина заради онова, което ми причини.

— След всичко, което ти му причини, не мога да повярвам, че има желание да разговаря с теб. — Ейприл сложи ръце на кръста. — Аз поне нямам желание.

— Чакай малко. Какво съм му причинила? — попитах.

Имах чувството, че тя избягва да ме поглежда заради онова, което видя в енорията в ужасната нощ, но наистина ли винеше мен за бягството на Джуд?

— Той ми каза, че заминава, защото си го предала, заради Даниъл — обясни Ейприл. — Даниъл се е опитал да убие собствения ти брат, въпреки това ти си се съюзила с тъпото момче куче. Двамата с

баща ти се държите като че ли Даниъл е някакъв ангел, но истината е, че той е вълк в овча кожа. — Тя посегна към пурпурно мънисто от бюрото и го задържа между палеца и показалеца. — Знам какво представлява Даниъл, Грейс. Знам и какво е причинил на Джуд.

Момче куче. Вълк в овча кожа.

— Откъде знаеш? — попитах. Чудех се колко ли ѝ е разказал Джуд за случилото се — или поне каква е неговата версия.

— Джуд го наричаше чудовище. Отначало мислех, че говори метафорично. След това видях как Даниъл се превърна от вълк в човек, докато бяхме в енорията. Стана, когато ти дръпна ножа, за да го извадиш от гърдите му. Не съм чак толкова тъпа. Не ми трябваше много, за да разбера, че е върколак.

— Беше — поправих я. — Сега вече е излекуван. Аз му простих за всичко, което е направил, докато е бил под влиянието на вълка. Ако Джуд беше способен на подобно нещо, тогава нямаше да е там, където е в момента.

Ейприл продължаваше да оглежда зрънцето между пръстите си. Прехапа устни.

— Значи знаеш за Джуд? — попитах предпазливо. — Знаеш какво му се е случило.

— Сега вече и той е върколак. Превърнал се е във върколак заради онова, което му е причинил Даниъл. Джуд каза, че претърпява промени, но аз и сама се досетих. Ти винаги си се отнасяла към мен като към кръгла глупачка. Никога не си предполагала, че имам нещо в главата, но Джуд знае, че не е така. Той ми има доверие.

Браво. Май наистина бях подценила Ейприл. Тя знаеше тайната на семейството ми, въпреки това продължаваше да разговаря с мен. А пък аз все си мислех, че интересът на Джуд към Ейприл се дължи на чувства, но ако е поддържал с нея връзка, откакто е напуснал, значи съм грешала за отношенията им. Най-важното беше, че тя имаше представа къде е Джуд.

— Значи си говорила с Джуд, след като си тръгна? — попитах аз.

Ейприл завъртя мънистото с пръст върху дланта си.

— Знам, че държиш на него, Ейприл. И аз държа на него. Струва ми се, че е в беда, и искам само да го върна у дома.

— Той си има нов дом — сряза ме тя. — Каза ми, че си е намерил нов дом, има ново семейство, което няма да му обърне гръб,

както направихте вие. Само че начинът, по който говори за тях... просто не знам, Грейс. Те ми се струват опасни. Изобщо не са като истинско семейство. Никак няма да се учудя, ако имат нещо общо със случилото се в „Дейс Маркет“.

Покрих устата си с ръка. В какво се беше забъркал брат ми?

Ейприл остави внимателно зрънцето на масата и най-сетне вдигна поглед към мен.

— Знаех, че е в града, но дори не предполагах, че ще дойде тук.

— Значи през всичкото време си знаела къде е Джуд, въпреки това не каза на никого. Ти имаш ли представа какви усилия положи баща ми, за да го открие?

— Не знаех през всичкото време — отвърна тя. — От време на време ми изпращаше имейли. Дори не мога да им отговоря. Всичките ми имейли се връщаха.

Кимнах. И аз му изпращах имейли на училищния адрес, в които го молах да се върне, но след известно време се отказах, защото всички се връщаха.

— А той каза ли ти къде е?

— Не, нито веднъж не спомена къде се намира. Мисля обаче, че го открих.

Погледнах я с надежда.

— Знаеш ли как да проследиш имейлите?

— Не, но затова пък знам как да проследя коментарите в блога. Виж. — Ейприл се настани удобно и размърда мишката. Екранът оживя и тя се включи в интернет. — Освен имейлите започнах да получавам анонимни коментари за блога ми. След време се сетих, че това е Джуд.

— Твоя блог ли? — Брат ми се криеше от семейството си, но беше намерил време и начин да коментира блога на Ейприл. Аз дори не знаех, че тя има блог.

— Създавам бижута — тя посочи предметите, пръснати по бюрото, и ги продавам в блога. — Посочи компютъра. На екрана се появи блог с розови завъртулки и надпис „Ейприл бълва бижута“, последван от пръстени, колиета и гривни.

— Не знаех. — Като се замислих, всеки път, когато виждах Ейприл напоследък, тя все беше с ново колие или гривна. Бяха много красиви. — Така става, когато някой престане да разговаря с теб.

Тя сви рамене.

— Както вече казах, започнах да получавам анонимни коментари в блога и ми се стори, че са от един човек. Така стана и когато пузнах снимка на това колие. — Кликна върху висулка във формата на дърво. В момента беше с въпросното колие. — Получих следното. — Потърси и задържа мишката над нечий коментар. — Може да е единствено от Джуд. Това е последното, което чух от него. Наведох се напред и прочетох бележката.

Анонимният пише:

Красота. Прилича на ореха пред стария ми дом. Понякога ми се иска да го видя отново от люлката на верандата, където седяхме заедно, но това няма да се случи отново, нали? Не и след онова, което ми причиниха.

Сърцето ми сви. Първите два реда звучаха съвсем като Джуд, когото познавах, но останалото бе твърде болезнено, за да го прочета отново.

— Не знам дали си забелязала, но коментарът е от три след полунощ на двайтсет и пети септември. Отпреди три седмици. — Чух прищракане с мишката и когато вдигнах поглед към екрана, тя беше влязла в нов уебсайт. — Това е моят стар каунтър. Показва откъде са посетителите ми. — Кликна върху нещо друго и на екрана се показва списък с часове, дати и места. — Така става ясно, че единственият човек, посетил блога ми на двайтсет и пети септември в три след полунощ, е бил в града.

— Наистина ли е възможно да видиш тези неща? — Стиснах лунния камък. Той винаги беше топъл и пулсиращ. След това го пузнах и въздъхнах. — Джуд обаче може да е къде ли не. Градът е твърде голям.

— Става още по-хубаво. Мога да се заровя още по-надълбоко и да видя айпи адреса на посетителя и сървър, който използва.

— Сериозно? — Очевидно имаше доста неща, които не знаех за Ейприл напоследък. Навремето тя не проявяваше абсолютно никакъв интерес към компютрите, а сега умело проследяваше айпи адреси и сървъри.

— Как се научи?

— Нали познаваш Ейвъри Нагамацу — по-големия брат на Мия?
Учи за програмист.

Кимнах.

— През лятото ходих с него на няколко партита на братството му и се правех на негово гадже. В замяна той ми помогна да си направя блога за бижутата и ми показа как да проверявам откъде са купувачите. Оказа се, че има и хубави неща, като например възможността да проследиш гаджето си, което е духнало незнайно къде.

— Хм. — Знаех си, че това момиче е върхът.

Ейприл кликна още няколко пъти с мишката.

— Обикновено името на сървъра е твърде неясно и не ми дава почти никаква информация, но този на Джуд е на някаква фирма. — Посочи име на екрана. Ахнах, когато го видях.

— „Депото“ — прочетох на глас. — Ти знаеш ли какво представлява?

— Поразпитах — призна тя. — Отначало не открих абсолютно нищо. Нямаше информация дори в интернет, освен в затворен форум. После обаче ходих с Мия и Клер в старото кино в Епъл Вали. Нали знаеш оня, дето винаги прилича на надрусан, работи на лавката и винаги е с разни геймърски шапки?

— Да.

— Купувах пуканки, когато чух едно хлапе да разправя за някакъв клуб, направо щял да пририта от кеф, казвал се „Депото“.

Отворих уста.

— Откри ли нещо друго?

— Да. Дадох му десетачка и ми каза, че „Депото“ бил невероятен клуб за геймъри, където се ходело с фалшиви лични карти. После му дадох още двайсетачка, за да ми каже адреса.

Отвори чекмедже и извади сгънат лист.

— Ама... сериозно! — посегнах към нея.

Ейприл го дръпна.

— Не знам дали да ти кажа къде е Джуд.

— Защо?

— Защото, ако ти кажа, тогава ти пък ще кажеш на Даниъл или на татенцето и те ще хукнат натам и ще го подплашат. Ако той е искал да го открият, тогава е щял да се свърже с тях... не с мен.

— Той се свърза и с мен.

Ейприл погледна листчето. Прехвърли го няколко пъти между пръстите си и въздъхна.

— Не знам дали ще ти бъде от помощ. Не можеш да влезеш в „Депото“ просто така. Казах ти, че става въпрос за специален клуб. Дори хлапето, което ми даде адреса, не беше влизало. Трябва ти специална карта ключ, за да влезеш.

Карта ключ ли? Пъхнах ръка в джоба на якето и извадих картата, която вчера открих в магазина.

— Такава ли?

Ейприл зяпна.

— Ти как... — Ти имаш адреса. Аз имам карта. Да отидем заедно. Няма друг начин. — Пристъпих към нея. — Какво ще кажеш?

— Добре. — Ейприл стана. Трепереше като нервен кокер шпаньол, както обикновено. — Ще трябва да се понаконтим.

Едва не изпуснах картата.

— Какво трябва?

ОСМА ГЛАВА

„ДЕПОТО“

Същата вечер

„Истината е, че това е може би най-тъпото нещо, което някога съм правила“ — мислех си аз, докато слушах откаченото шумолене на взетите назаем винилови панталони. Звукът така ме разсейваше, че не видях пукнатината на тротоара и червеният ми кожен ботуш на висок ток, който Ейприл настоя да обуя, пропадна.

Тя ме прихвана, преди да падна.

— Трудно се ходи с тях, нали?

— За панталоните ли говориш или за ботушите? — изръмжах аз.
— Всъщност, я кажи, ти защо имаш винилови панталони?

— За костюма за Хелоуин. Ще се облека като Лейди Гага. — Тя показва розовото боди с пайети, което беше комбинирала с дънково яке и черна минипола. — Много отива с панталоните. — Направо супер. Отивам в нощен клуб за пръв път и половината от дрехите ми са от костюм за Хелоуин. Хванах се през кръста, за да скрия голия си корем. Червеното дантелено боди беше твърде късо, а аз не харесвах и не носех такива, но Ейприл ми забрани да слагам вълненото си яке, защото съм щяла да скапя „тоалета“.

Не само че бях облечена като шантаж, ами бях само на две пресечки от Маркъм — най-ужасната улица в северозападните щати — при това, след като се беше стъмнило. *Да, със сигурност това се нареждаше на челно място сред всички глупости, които бях вършила,* Ейприл погледна листа, който стискаше, след това се завъртя в кръг и огледа, сградите.

— Май това е адресът, но на мен изобщо не ми прилича на клуб.

Бях така разконцентрирана заради нелепите си дрехи и вероятността да ни ограбят или нападнат напълно непознати, че дори не бях обърнала внимание на архитектурата наоколо. Вдигнах поглед към сградата, пред която, бяхме застанали. Беше дълга и широка, със

заковани прозорци, а огромна верига стягаше разкривената двойна врата. Под краката си усетих лека вибрация.

— Тук не е ли изоставената гара, за която непрекъснато говорят по новините? Нали трябвало да я разрушат? Ейприл сви рамене.

— Знам, само че ще му откъсна висулките на скапаняка, ако не ми върне двайсетачката. Той ме измами.

Направих две крачки към сградата. Вибрациите станаха по-силни, гъделичкаха ме през подметките и заплашваха да пречупят десетсантиметровите токове. Направих още две крачки и сега вече усетих вибрациите с ушите си. Музиката идваше отблизо, дали не бликаше под нас? Ако не бяха силите ми, със сигурност нямаше да я доловя.

— Не те е измамил — отвърнах. — Мисля, че открихме мястото. — „Депото“? Гара? Връзва се, нали?

— Май да — съгласи се тя. — Само че тук всичко е заковано.

Дадох знак на Ейприл да ме последва, докато вървах успоредно на вибрациите, отстрани на сградата, а след това по тясната уличка между гарата и изоставен склад. „Тъпачка тъпачка, тъпачка“ — повтарях си на всяка крачка, но това беше единственият начин да открия Джуд и нямах никакво намерение да се откажа точно сега. На улицата се чу свирене на гуми, някакъв мъж изкрещя и аз забързах, докато не попаднах пред метална врата отстрани на сградата. Стори ми се по-модерна от стегнатите с вериги врати отпред. Вибрациите, които долитаха зад нея, бяха по-силни и аз дори долових далечния ритъм на техно.

— Май е тук.

— Сигурна ли си? Не ми прилича на входа на клуб. Не трябва ли да има биячи, някой да виси отпред? — Наперената допреди малко Ейприл се беше свила. Пребледнялото ѝ лице издаваше, че колкото се надява да влезем, толкова се надява и да не ни пуснат без фалшиви лични карти. Аз пък досега не се бях замисляла по този въпрос.

Натиснах дръжката, но някакво резе на вратата пречеше да се отвори. Тогава забелязах слота за карти и малката червена светлина.

— Ако искаме да влезем трябва да пъхнем картата. — Извадих я от джоба си — много по-сложна задача, отколкото изглежда, когато панталоните ти са от винил — и я пъхнах в нещо като пост терминал

за кредитни карти. Светлинката стана зелена, чу се силно прищракване и резето се вдигна.

Натиснах дръжката. Вратата се отвори и вълна техномузика плисна на улицата.

— Готова ли си? — попитах Ейприл.

— Май да... — Тя подръпна късата си поличка. — Да, готова съм — отвърна с разтреперан глас. — Да действаме.

Непосредствено след вратата започваше дълго стълбище. Стиснах парапета и се помолих да не падна заради високите токове, докато се спусках по циментовите стъпала. В края имаше отворена врата, през която влязохме в клуба. Вътре жужеше като кошер от гърчещи се хора, пулсиращи светлини, музика, а от дансинга в средата се разнасяше мъгла, от тавана бяха спуснати плазмени телевизори с размерите на автомобили. Групи момчета, повечето двайсетина годишни и дори по-млади, се бяха скупчили пред екраните. Те ревяха от възторг и подвикваха, докато играеха видеоигри, повечето свързани със стрелба, коли и полуголи жени. Сред геймърите имаше и няколко момичета — облечени оскъдно като онези на екраните. Другите жени, които съвсем не бяха много, бяха насядали на бара в далечния край на клуба или танцуваха на дансинга с корсети или кожени бюстиета, очевидно с намерението да се представят за „мъжки момичета“ и да привличат погледите.

Момчетата в просторното заведение представляваха странна смесица от контета и поклонници на готическото. Никога досега не бях виждала толкова много гнусни косми по лицето, прилепнали панталони, пиърсинг и татуировки. Спомних си партито, на което попаднах в стария апартамент на Даниъл на Маркъм Стрийт — откъдето избягах уплашена. А това тук бе точно мястото, от което винаги си бях представяла, че възрастните в Роуз Крест бягат като от огън, че от подобни места тръгват историите за чудовището на Маркъм Стрийт.

— Ето ги компютрите — посочи Ейприл. Гласът ѝ продължаваше да потреперва. — Джуд се е свързал с мен от тук. — Тръгна към редицата тесни метални маси със занитени за тях лаптопи в далечния край на клуба, настрани от суматохата.

— Какво правиш? Мислех, че няма да се набиваме на очи.

— Ти се крий. Оглеждай се за брат си, поразпитай. Аз обаче съм примамката. — Тя бухна къдриците си и нацупи розовите си устнички. — Ако Джуд е тук, искам да ме види. Само така ще го примамя да се покаже.

— Не съм убедена, че идеята ти е добра. — Дори от тъмния ъгъл ми стана ясно, че привличаме повече внимание, отколкото ми се искаше. Знам, че Ейприл излъчваше сексапил с избора си на дрехи, но дънковото ѝ яке и розовото бюстие с пайети изпъкваха като неонов надпис: „Здрасти, аз тъпа баровка и напълно уязвима сред черната кожа и пиърсинга“. Аз може и да бях с винилови панталони, но изглеждах точно толкова не на място, колкото и тя.

— Ако Джуд е тук, най-вероятно ще дойде при мен. Така че ти се крий и следи какво става. — Ейприл тръгна към компютрите. Тръсна прелъстително русите си къдрици и седна пред единия компютър. Трепнах, когато забелязах колко невинно изглежда, както бе седнала на показ.

Реших да пообиколя заведението, да огледам за Джуд и същевременно да наблюдавам как се справя Ейприл. Направих едно кръгче из клуба, без да срещна ничий поглед, но след това разбрах, че се налага да поразпитам, ако искам да открия Джуд. За кратко останах в един ъгъл, събрах кураж, след това сред момчетата пред гейм стерилните забелязах човек, когото познавах. Татуировките криеха възрастта им, но едва ли бяха по-големи от мен, а един, който беше седнал с безжична игра отстрани на групата, имаше идиотска брадичка, която ми се стори твърде позната.

Беше приятелят на Пийт... Тай. Огледах се и се запитах дали и Пийт не е някъде наблизко, защото той беше последният човек, на когото исках да се натъкна — но, изглежда, Тай беше дошъл сам. Знам, че този тип снощи ме блъсна в тухлена стена, но се надявах да е все още уплашен, че Даниъл натръшка приятелите му и да не ми създава неприятности, ако се опитам да го поразпитам. Освен това ми се стори по-кротък в сравнение с другите момчета.

Той трескаво натискаше бутоните и не спираше да повтаря „Хайде, хайде“, така че не забеляза, когато се настаних до него. Тъкмо се канех да го докосна по рамото, когато татуираният до него скочи и започна да отправя мръсотии към екрана.

— Кой ме уби? — ревеше.

Тай остави контролера на металната маса и се опита да се измъкне, но разбеснелият се геймър го сграбчи за якето с такава сила, че краката му провиснаха над циментовия под.

— Ти ли ме уби, бе? — изрева геймърът в лицето на Тай.

— Извинявай, човече — отвърна с разтреперан гласец той, — ама никога досега не я бях играл тази игра.

— Кой е пуснал този нов посерко тук?

Геймърът запрати Тай на стола му. Той политна назад и едва не ме събори. Скочих от мястото си тъкмо навреме. Геймърът продължи да крещи на Тай, след това блъсна друго момче, което нямаше нищо общо с разправията. Ако така се отнасяха към новодошлите, значи трябваше да се измъкна бързо, преди да стане голяма разправия. Обърнах се, готова да се покрия някъде, но едва направила няколко неуверени крачки на скапаните токове, се натъкнах на тухлена стена с бархетна риза.

— Опа, леко. Добре ли си?

Я, тухлената стена можела да говори.

Отстъпих крачка назад и вдигнах поглед. Бях се забила право в гърдите на някакъв тип с бархетна риза. Сведе към мен зелените си очи.

— Извинявай — свих се аз и отстъпих още крачка. — Изобщо не те видях. Не можех да си обясня как не съм го видяла досега. Мислех си, че аз изпъквам, но как бе възможно да не забележа подобен тип на подобно място? Модата в клуба се ограничаваше до индигово и какви ли не нюанси на черното, а този тип се беше докарал в зелена бархетна риза, светлосини дънки и широк колан със старинна бронзова катарاما, която приличаше на звездата на тексаски шериф, косата му беше с цвета на млечен шоколад, щръкнала изпод синя бейзболна шапка, а по загорялото му лице нямаше никакви откачени белези или гнусни косми. Сведох поглед. Очаквах да е с каубойски ботуши, но се оказа, че е със сиви маратонки на „Найки“ и добре че беше с тях, иначе щеше да прилича на заблудил се фермер.

Усмихна ми се приятелски — на загорелите бузи като издялани с длето намигнаха трапчинки — и стисна лакътя ми с топлите си пръсти.

— Красиво момиче като теб трябва да внимава повече на подобни места — рече и ме отдръпна от разправията зад мен.

— Да, така е. Знам. Много се извинявам.

Едрата му мазолеста ръка продължаваше да стиска лакътя ми, думите „красиво, момиче като теб“ се запечатаха в ума ми. Прехапах устни, когато усетих как по бузите ми се разлива топлина. Искаше ми се да се извиня, да избягам и да се скрия в тоалетната или където успея.

Усмивката му стана по-широка и ми направи впечатление, че у него имаше нещо — може би формата на устата, тонът му, които ми се сториха, колкото и да беше необяснимо, много познати. Също както когато усетиш аромата на ябълков пай с карамел на Деня на благодарността, след като цяла година не си вкусвала. В този момент осъзнах, че поради същата причина този тип изпъкваше като премазан почернял нокът в заведението и може би затова се почувствах в безопасност и се осмелих да го попитам за Джуд.

— Слушай, може ли да те попитам нещо?

Той пусна лакътя ми. Зелените му очи се стрелнаха към геймърите, които продължаваха да крещят на няколко метра от нас, след това отново ме погледна.

— Разбира се, красавице.

— Ти... О-ох! — Покрих ушите си с ръце, когато болката прониза тъпанчетата ми и слухът ми се усили десетократно. Вибрациите от музиката бяха убийствени, но смесени с крясъците на играчите и звуковите ефекти от няколко различни видеоигри, пуснати едновременно, бяха нетърпими. — Няма значение — намръщих се и се отдръпнах.

— Добре ли си? — Гласът му прозвуча толкова близо, та имах чувството, че тъпанчетата ми ще се спукат.

Помахах му с ръка и се оттеглих в един празен ъгъл. Поех си дъх десетина пъти и се съсредоточих да пресея звуците, както ме беше учил Даниъл. След известно време най-сетне успях да разгранича музиката, която дънеше от стереоуредбата, от воя на видеоигрите, а сетне долових и по-тихите човешки разговори. Геймърите обсъждаха стратегии за покоряване на следващото ниво, един се опитваше да убеди момичето Вероника да се прибере с него, момчета пред една от игрите ми крещяха, друг питаше къде може да се уреди с малко хероин.

Неочаквано различих остри женски крясъци.

— Престани! Остави ме на мира.

Обърнах се към гласа, защото разбрах, че това не е звуков ефект от някоя игра. Бях се разсеяла и не обръщах внимание на Ейприл, а ето че тя вече не седеше пред лаптопа, където я оставих. Беше се изправила и се опитваше да отблъсне някакъв тип в кожено яке, който я стискаше за китката. Друг беше застанал зад нея, вплел пръсти в косата ѝ. Ейприл се опитваше да се извърне, за да го отблъсне, но момчето с коженото яке я притискаше до себе си. Тя изпищя. Звукът ме преряза.

Краката ме боляха от нахлулите сили и аз се изстрелях за секунди към другия край на заведението.

— Да танцуваме — нареди непознатият на Ейприл и я притисна до себе си.

Тя писна отново. Звукът едва не спуска тъпанчетата ми. Това беше добре, защото означаваше, че силите ми действат — поне за момента. Приблжих се до типовете и с тон, който издаваше, че не ми пука от никого и от нищо, наредих:

— Пусни я.

Двамата ме погледнаха и се изсмяха. Този, който беше стиснал косата на Ейприл, я пусна и ми се усмихна. Беше млад, вероятно на деветнайсет, но един от зъбите му липсваше, а останалите бяха пожълтели — вероятно от годините, в които е пушил, ако можеше да се съди по миризмата. Усетих и друг мирис, от който настръхнах цялата. Не можах да определя откъде ми е познат. Мускулите ми се напрегнаха, когато той се приближи.

— Май птиченцето си е довело и приятелка. Според теб за колко танца ще станат?

— Поне за три — отвърна другият, който стискаше Ейприл.

— Гадост! — Тя го ритна, но той се изсмя.

Тези типове ме дразнеха — дори повече, отколкото Пийт и противните му приятели — и се радвах, че силите ми напират. Не бях в настроение да се правя на дама, изпаднала в беда.

— Косата на тази ми харесва повече — сподели жълтозъбият, и протегна едрата си мръсна ръка към тъмните ми къдрици.

Усетих прилива на сили, когато замагнах и пернах ръката му, преди да ме е докоснал. За секунда той ме погледна слисано. Тръсна ръка, сякаш го бях наранила. След това усмивката му стана по-широка.

— У тази има истински хъс. Харесва ми.

Отново посегна и преди да се усетя, бях заела поза да се боксирам, както ме учеше Даниъл. Отново отбих ръката му и отскочих назад. Когато посегна за трети път, мускулите ми пламнаха от топлина. Вдигнах крак и високият ток се заби право в корема му. Усетих силата си, въпреки това се изненадах, когато той полетя назад. Блъсна се в приятеля си. Онзи с коженото яке изпусна Ейприл и двамата се намериха един върху друг пред компютрите.

Стиснах Ейприл за ръката. Тъкмо се канеше да се спасим с бягство, когато усетих железни пръсти да стискат глезена ми. Ръката ме подръпна. Изгубих равновесие, пуснах Ейприл и тя се строполи назад върху циментовия под.

Шумът и движението неочаквано застинаха, сякаш времето забави своя ход. Усещах единствено изгаряща болка в глезена и как Ейприл се опитва да ми помогне да се изправя. Силите ме бяха напуснали. Усетих ги как се изплъзнаха в мига, в който паднах на земята. Тръснах глава и усетих, че всичко е нормално.

Болката от глезена се премести към коляното. Може би защото силите ме напуснаха внезапно, но силата на ръката, която ме стискаше, ми се стори нечовешка, непознатият продължаваше да ме държи за крака, когато се надвеси над мен — жълтите му очи и гадният му дъх бяха на сантиметри от лицето ми. Вдигна юмрук.

— Ах, ти, малка мръс...

— СПРИ! — изкрещя някой. Не беше никакъв крясък. Прозвуча като команда. Жълтозъбият пусна крака ми почти веднага и се отдръпна.

— И това ако не е добрият самарянин — отбеляза приятелят му. — Ти пък какво искаш?

— Момичетата са с мен — разпореди се властният глас, така че се разкарайте от погледа ми, при това веднага! Жълтозъбият се отдръпна на около три метра, а приятелят му, замърмори:

— Все тая. Забавлявай се с тях.

След тези думи се скри сред тълпата зяпачи, които ни бяха наобиколили.

Все още бях объркана, по-точно шокирана, когато разбрах, че някой се е привел над мен и ми подава ръка. Отначало едва го виждах заради блестящите светлини и мъглата от дансинга, но когато най-сетне различих чертите му, ахнах.

Не знам кой очаквах да ми се притече на помощ — може би Даниъл ме беше проследил тайно или пък Джуд беше изпъзлял от скривалището си, когато е видял сестра си и приятелката си в беда — но определено не очаквах момчето с бархетната риза да ме спаси.

ДЕВЕТА ГЛАВА. ТАЛЪТ

Пред клуба

Следващото, което помня, беше как ме изтеглиха през тълпата към изхода, а Ейприл ситнеше зад мен. Хората буквално отскача от пътя на типа с бархетната риза, за да ни пуснат да минем. Едва когато бяхме на стълбите отвън — на малко по-чист въздух — разбрах, че непознатият ме стиска за ръката и че вече съм достатъчно на себе си, за да реагирам.

— Къде ни водиш? — подръпнах аз ръка. Очаквах той да не ме пусне, но пръстите му се разхлабиха без колебание.

— До колата ви — отвърна. — Предполагам, че сте дошли с автомобил. Не приличате на момичета, които живеят наблизо, предполагам, че не разчитате на градския транспорт.

Обгърнах с ръце голия си кръст. Сигурна съм, че това само подсили убеждението му, че не сме от квартала.

— Королата в дъното на улицата е наша — посочи Ейприл към съседната пресечка, където бяхме спрели при единствения работещ паркинг автомат. — Дойдохме чак от Роуз Крест. — Тя говореше задъхано, но забелязах, че се усмихва приятелски на непознатия.

— Ейприл — срязах я и я погледнах многозначително, все едно се опитвах да ѝ подсказам: „*Не познаваме този тип, така че да не си посмяла да му казваш къде живеем*“.

— Какво? — прошепна тя, недостатъчно тихо. — Човекът току-що ни спаси живота... и е готин.

Кой знае защо усетих как страните ми пламнаха. Не можех да отрека, че той е привлекателен — като симпатично момче от някоя ферма, с шоколадовокафява къдрава коса, трапчинки, зелени очи и едри ръце, сякаш часове наред е напластявал сено. Дори бархетната риза и избелелите дънки го приближаваха до Кларк Кент — само че без суперсилите.

Фактът, че бях забелязала всичко това, съвсем не означаваше, че си падам по него. А и не можех да му имам доверие.

— Оттук ще се оправим — обърнах се към него. — Благодаря ти за помощта.

— Няма начин. Онези типове ще се размърдят — заяви той. — Няма да ви изпусна от поглед, преди да се отдалечите достатъчно.

— До колата ни има две пресечки. Можеш да ни оставиш.

— Грейс, държиш се грубо — срязва ме Ейприл. Наведе се напред и стисна ръката на господин Бархетна риза, за да го поведе към тойотата. — Между другото, казвам се Ейприл. Благодаря ти, че ни помогна. Ти как се казваш?

— Талбът — отвърна той и извърна поглед към мен, за да се увери, че ги следвам. Аз ги следвах, макар и с неудоволствие. — Нейтън Талбът. Но всички ми казват Талбът. Добрите приятели ми викат Тал.

— И така, Тал — продължи да гука приятелката ми. — Радвам се, че беше вътре, за да ни помогнеш. Щяха да ни пометат, ако не беше ти.

— Да ви пометат ли? — попита Талбът. — Носовият му говор издаде, че се забавлява с приятелското отношение на Ейприл. — А вие какво правехте тук? Това не е място за вас.

Бяха прекалено напред, за да сритам Ейприл, преди да е издрънкала още нещо за нас.

— Търсим брата на Грейс. Казва се Джуд Дивайн. Изчезна и мислим, че може да е идвал в клуба.

Талбът спря и се обърна към мен. За малко да се блъсна в гърдите му за пореден път.

— Наистина ли? — попита той. — Как изглежда брат ти? Може да помогна.

Погледнах го. Той ми се ухили приятелски и трапчинките му отново намигнаха. У него имаше нещо, което ме изнервяше и караше сърцето ми да бие по-бързо, когато ме поглеждаше. Може би се дължеше на факта, че всички в клуба се страхуваха от него.

Той сложи ръка на рамото ми.

— Можеш да ми се довериш.

Ето че се появи отново — формата на устата, звученето на гласа му — нещо, което не можех да определя откъде ми е познато — но то

предизвика топла, приятна вълна, която блисна в тялото ми. Заради същото това чувство в клуба ми се прииска да му се доверя, така че какво ми пречеше да му се доверя сега? Все пак ни спаси от онези момчета.

— Вече не съм сигурна как точно изглежда брат ми — отвърнах. — Не съм го виждала почти година. — Спомням си колко много се беше променил Даниъл физически през трите години, докато го нямаше. Бе напълно възможно Джуд да е станал съвсем различен — особено ако се е налагало да се крие. Извадих мобилния си телефон и потърсих снимката, която направих в деня, в който го получих — денят, преди Джуд да избяга. Бях го снимала, докато разглеждаше пръстена с лунния камък, който татко му подари.

Подадох телефона на Талбът.

— Трудно е да разбереш от снимката, защото гледа надолу, но Джуд е около десет сантиметра по-висок от мен и е с много по-квадратна челюст. Косата му е къса, тъмнокестенява, същия цвят като моята — поне беше такава последния път, когато го видях. Имаме еднакви носове и виолетови очи.

— Хм. — Той приближи телефона до лицето ми. Прехапа устни, докато разглеждаше снимката, а след това се взря в моето лице. Не се съдържах и също го зяпнах. Едва сега осъзнах, че макар да имаше трапчинки, лицето му изглеждаше по-зряло, отколкото на повечето тийнейджъри, които познавах. Предполагам, че беше на двайсет и една или на двайсет и две. Талбът протегна ръка и приглади косата ми назад, за да види по-добре профила ми. Пристъпи по-близо и ме заглежда отново. Аз притаих дъх.

— Не, съжалявам. Не съм го виждал — заяви най-сетне. — Върна ми телефона и топлите му пръсти докоснаха кожата ми. — Сигурен съм, че щях да запомня очи като твоите. — Сведох поглед, след това отстъпих встрани.

— Ето, стигнахме — посочих королата на около седем метра. — Благодаря ти за помощта.

— Много ти благодаря, Тал! — Ейприл изглежда се канеше да се хвърли да прегръща горкото момче. Талбът вдигна ръце.

— Няма защо. Затова съм тук...

— Чао! — помаха му приятелката ми, докато аз я теглех към колата.

— Чакай, Грейс Дивайн — провикна се той след мен. Обърнах се към него.

— Какво?

— До скоро.

— Добре — отвърнах аз, макар да знаех, че едва ли щяхме да се видим отново.

В колата

— Трябваше да го забиеш! — избъбри Ейприл, когато потеглихме.

— Какви ги плещиш? — Вдигнах поглед към огледалото за обратно виждане и видях Талбът, застанал като страж на тротоара. Не се шегуваше, че нямало да ни изпусне от поглед, докато не потеглим. — Вече си имам гадже.

— Добре, приемам, че Даниъл не е кофти парче, но Тал е като една вкусотийка, нали? — Както обикновено Ейприл затрепери от въодушевление. — Ри видя ли как останалите типове се разбягаха? — Тя изписка и се отпусна на седалката с драматична въздишка.

— Разрешавам ти да се пуснеш на момчето, когато пожелаеш. Ако кажеш, мога да обърна още сега, за да му поискаш телефона.

— Не! — изправи се бързо Ейприл. Беше се ококорила, ужасена от подобна възможност. Понякога се превръщаше в дива флиртаджийка, но когато трябваше да направи крачка към някое момче, се свиваше като стария ми кокер. — Да не си посмяла! Освен това той си падна по теб. — Тя стисна ръката ми. — Грейс Дивайн — изрече с дълбок глас в опит да имитира Талбът, — до скоро.

Лицето ми отново пламна и аз извърнах глава, преди тя да забележи, че съм се изчервила. Тази работа не означаваше абсолютно нищо, а и последното, което исках, беше тя да започне да се шегува с мен. Тъкмо когато реших, че Ейприл е забравила целта на идването ни в клуба, тя въздъхна и се зазяпа през прозореца.

— Освен това единственият за мен е Джуд.

Бяхме спрели на един светофар на цели три пресечки и Талбът вече не се виждаше в огледалото за обратно виждане. Погледнах право напред и забелязах дълга редица паркирани мотори пред бар, наречен

„Нъкъл Грайндърс“. Единият, „Хонда Шадоу Спирит“ в черно и червено, ми заприлича на този на Даниъл.

— Знам какво имаш предвид — отвърнах. — Аз вече съм намерила най-готиния.

Ейприл изсумтя недоволно и се размърда на седалката. След секунда попита:

— Мислиш ли, че Даниъл наистина се е променил?

Светна зелено и аз потеглих. Погледнах за последно хондата пред бара. Наистина приличаше на мотора на Даниъл. Само че нямаше начин той да се е озовал в бар на три пресечки от клуб „Депото“, в който бях. Нямаше начин да е тук, в този бар. Освен това беше болен, в леглото.

— Какво имаш предвид? — попитах. — Всичко, което Джуд ми е разказвал за Даниъл — онова, което е правил. Кой... каквото там е бил... преди. Не се ли притесняваш, че отново ще стане какъвто беше навремето?

— Знам, че няма — отвърнах — физически е невъзможно — беше излекуван от вълчето проклятие, което го беше превърнало в чудовище.

Ами другото? Онова, с което се е занимавал, преди да се превърне във върколак? Джуд каза, че бил пълна развалина заради наркотици, алкохол, сбивания и разни такива.

— Тъкмо това е било влиянието на вълка. Той е роден с това проклятие. Вълкът винаги е бил там и го в тласкал към неправилен избор. — Поне аз така мислех. Беше възможно Даниъл да е взел самостоятелно някои от тези решения. Това обаче нямаше никакво значение сега. — Знам, че няма да тръгне по този път отново. Жертвахме твърде много, за да го спасим. Никога не би си причинил подобно нещо, нито пък на мен.

— Мама твърди, че хората всъщност не се променят. — Тя продължаваше да гледа през прозореца. Запитах се дали майка ѝ е имала предвид бащата на Ейприл, който ги напусна преди няколко години.

— Ако наистина вярваш, че е така, тогава не трябваше да идваш да ми помогнеш да търсим Джуд.

— Права си. — Замълча за момент. — Независимо от това не трябва да имаш чак толкова доверие на Даниъл.

— Хм — изсумтях.

Тази вечер за момент ми се стори, че отново сме приятелки. Липсваха ми шегите с нея, моментите, когато ахкахме по момчета, и държанието ѝ на превъзбудено кутре. Тъй като всички в училище се отнасяха към мен като към мръсните си чорапи от часа по физическо миналата седмица, а мама се пренесе в хотел „Алтернативна реалност“, татко го нямаше през повечето време, аз се опитвах да не се издам пред Чарити — когато Даниъл не беше до мен, имах чувството, че няма с кого да си кажа и дума. Можех да изтърпя многозначителните погледи на хората и шушукането им, но ненавиждах тишината, която изпълваше твърде много часове от дните ми. Не че беше тихо — особено когато се включеше свръх слухът ми — просто малцина разговаряха с мен напоследък, защото предпочитаха да разговарят за мен.

Освен това най-добрата ми приятелка ми липсваше.

Бяхме на десетина минути от града, когато реших да наруша мълчанието. Повече не издържах тишината.

— Онези двамата бяха пълни отвратяги, нали? Не мога да повярвам как стана.

Ейприл вдигна доволно глава.

— Леле, приятелко, как само изрита онзи! Клер и Мия никога няма да повярват... не че ще им разкажа. Всички ще изперкат, ако спомена, че съм ходила в „Депото“.

Тя ми се усмихна, сякаш имахме велика тайна. В този момент ми стана по-леко и приятно.

— Къде се научи на това? — попита тя.

— Тренирах с Даниъл.

— Тренирала ли си? Защо?

Сърцето ми отново се сви, защото разбрах, че макар Ейприл да знае за Даниъл и Джуд, не знае нищичко за мен. Не знаеше, че и аз съм заразена с проклятието, което по всяка вероятност щеше да ме превърне в чудовище. Аз пък не знаех дали да ѝ призная истината. Беше твърде голям хап, за да го преглътне.

Ами ако истината я уплашеше и отблъснеше тъкмо когато бях започнала да си връщам най-добрата приятелка?

Тогавата си спомних как Ейприл ме беше обвинила, че я подценявам. Беше дошла с мен тази вечер, макар да знаеше колко

опасен може да е Джуд. От една страна, все още се чувствах засегната, задето миналата година ми обърна гръб, но може би това нямаше да се случи, ако бях откровена с нея от мига, в който Даниъл се върна.

Спрях на следващия червен светофар. Време беше да открия картите.

— Трябва да ти покажа нещо. — Смъкнах ръкава, оголих рамото си и ѝ показах сърповидния белег на ръката.

— Какво е това? — пребледня тя. — Да не би... да не си...

— Ухапана. — Господи. Даниъл ли те ухапа? Как е възможно все още да...

— Даниъл не ме е ухапал. Джуд ме ухапа. Нападна ме, когато се превърна във върколак.

Ейприл извърна поглед. Заигра се с една от пайетите на блузата.

— Какво означава това? Ти все още не си станала върколак, нали?

— Не съм. Заразена съм с проклятието, но все още не съм върколак. И никога няма да стана, ако двамата с Даниъл успеем. Той ме обучава да използвам силите си, за да помагам на хората. Но в мен има потенциал да се превърна в чудовище.

Зад нас прозвуча клаксон и аз отново потеглих. Погледнах към Ейприл, за да видя реакцията ѝ. Страхувах се, да не би да изскочи от колата, след като научи истината. Тя стоеше неподвижно, докато пресичахме кръстовището, след това се наведе към мен.

— Ти сериозно ли говориш? — попита. — Да не би да ми казваш, че сега вече притежаваш свръхсили? Защото това ще бъде направо страхотно. — Тя се ухили и се разтреса, както обикновено.

— Ами, да. Може и така да се каже. Всъщност сега се уча как да ги използвам и те се оказват доста капризни, но пък тази вечер ми дойдоха добре.

— И още как! — изписка Ейприл. — Ти видя ли изражението на онзи, когато се изтреса на земята? Това беше най-страхотният момент. Той тъкмо се канеше да се занимае с едно невинно, безпомощно момиченце, когато ти ПРАС! На ти, смрадливоце? Аз притежавам суперсили.

Разсмях се.

— Ти май забравяш, че той ме тръшна и щеше да ми отнесе главата.

— Да, но тъкмо затова вселената е създала момчета като Талбът. Другите направо се напикаха, когато го видяха.

— Да, тази работа не ти ли се стори странна? Изобщи какво търси момче като Талбът сред тях? Той никак не се връзва с тази тълпа.

— Тал — подчерта тя галеното име за близки приятели — вероятно е съветник.

— Какво?

— Част от програмата за съветници към университета. Сигурно е отговорник в някое от общежитията. Обзалагам се, че може да изхвърли тези типове от училище, задето се държат като пълни дръвници. Сигурно затова се отдръпнаха, но беше адски гот, че се намеси и ни спаси.

Трепнах. Много мразех някой да се намесва, за да ме спасява. Имах си способности и беше въпрос на време да разбера как да ги използвам, а тогава нямаше да имам нужда от някакъв случайно появил се тип, който да ме спасява.

Ейприл се изкиска.

— Нямаше нищо лошо в това, че рицарят ти в дънки и зелена карирана риза се оказа готин. Засмях се и аз.

— Да ти призная, само защото едно момче изглежда готино и се държи готино, не означава, че е готин пич. — Това го бях научила от Пийт Брадшо миналата година.

— О, боже господи! — изкреця тя толкова силно, че аз скочих върху спирачките, убедена, че сме ударили куче или нещо друго. Само че Ейприл се разтнесе на седалката с откачена усмивка, сякаш беше измислила най-хитрото нещо след лака за нокти. — Добре, извинявай, че така небрежно зарязвам въпроса за готиния Талбът, но трябва да те питам нещо. След като ще ставаш супергероиня, може ли да ти стана партньорка в героичните дела?

— Какво? — зяпнах аз Ейприл с надеждата тя да се шегува, но както можеше да се очаква, тя говореше напълно сериозно.

— Динамичното дуо — размаха пръсти.

— Сигурна съм, че и партньорите трябва да притежават свръхсили — отвърнах тихо, за да ѝ покажа колко съжалявам, че я разочаровам.

Откачената ѝ усмивка се стопи.

— Ох, да, бе. — След това отново вирна глава. — Добре, но това не означава, че не мога да стана твоят Алфред.

— Моят Алфред ли?

— Нали се сещаш, ще ти помагам да измисляш разни джаджи, все важни нещица. Опа! — Тя се ококори. — Мога да измисля модела на костюма ти за случаите, когато се бориш със злото!

— Аз все още се обучавам, Ейприл. Не мисля, че имам нужда...

— Стига, Грейс. Това ще бъде съвършено за портфолиото ми за „Дрентън“. Искам да вляза в дизайнерската им програма, а Кейти има повече опит от мен. Много те моля. — Ейприл ме погледна с жални като на кученце очи и преплете пръсти. Не се сдържах и се разсмях. — Добре. Дадено. Само че никаква ликра.

Тя подскочи от радост и ме прегърна през раменете, докато шофирах. Изобщо нямах нужда от костюм като на супергерой или разни джаджи, но поне отново щяхме да станем най-добри приятелки.

— Поне едно хубаво нещо излезе тази вечер — признах.

Ейприл ме пусна и се върна на седалката си. Тъкмо влизахме в нейния квартал.

— Ще разкажеш ли на Даниъл какво се случи тази вечер?

— Добър въпрос. — Искаше ми се тя да не го беше повдигала. Радостта, завладяла ме през последните няколко минути, се стопи, докато си мислех, че трябва да призная пред Даниъл, че не съм изпълнила обещанието, което му дадох, и съм тръгнала да търся Джуд сама. Е, не бях сама, въпреки това много добре знаех как щеше да реагира, когато разбере, че едва не съм пострадала. Да не говорим, че двете с Ейприл направихме такава сцена, че тази следа изстиваше завинаги, а с нея и вероятността да открием Джуд.

Не знам защо, но поради някаква причина ми беше неловко да разкажа на Даниъл как Талбът ми се притече на помощ. Може би, защото той щеше да се притесни, че между новото момче и мен има нещо, а това изобщо не беше вярно.

— Да, ще му кажа — потвърдих аз, преди тя да слезе от колата. — След известно време.

ДЕСЕТА ГЛАВА. БАРИЕРА

Неделя сутринта

Службата беше отложена за втора поредна седмица, тъй като татко все още го нямаше. Вече отсъстваше цели две седмици и половина — най-дългото му пътуване досега.

Когато мама започна да го праща да търси Джуд, той винаги се стараше да се връща за неделните служби. И без това се получаваше зле, задето не идваше в сряда за курса за тълкуване на Библията.

Напоследък обаче пътуванията му ставаха все по-дълги, а днес щеше да е петата неделя, в която нямаше да проведе служба за последните дванайсет седмици.

На мама ѝ пролича още със събуждането, че е в маниакално състояние, и накара двете ни с Чарити да позвъним на енорияшите и да им съобщим, че службата се отменя, и да се извиним от името на татко — въпреки че тя беше причината за отсъствието му. Работата е там, че списъкът с хора, на които да звъним, ставаше все по-малък след всяка неделя без проповед. Преди хората идваха от цял Роуз Крест и от Оук Парк, някои дори и от Епъл Вали, за да чуят проповедта на пастор Дивайн. Само че все повече от верните енорияши отиваха при пастор Кларк в Ню Хоуп и всеки път, когато татко отложеше проповед, се чуваше, че имало нужда от нов пастор. Хората, които проявяваха повече съчувствие, предлагаха татко да изиска младши пастор, за да го замества, когато отсъства, и да поеме часовете по религия, след като господин Шамуей напусна. Някои от силно разочарованите и по-груби настояваха татко да бъде сменен, въпреки че енорията била в ръцете на Дивайн през последните три десетилетия. Питам се дали ще се отнесат по същия начин, ако им кажех, че татко отсъства, защото търси Джуд.

Почувствах се напълно изтощена, след като приключих и с последното обаждане, но също така бях и притеснена. На един от номерата, на които звънях седем пъти, така и — не ми се обади никой. Беше на Даниъл.

Защо не вдигаше?

„Сигурно си — казвах си. — Ако е все още болен, значи има нужда от почивка и не бива да го безпокоя.“

Напрежението обаче се засилваше и аз непрекъснато си припомнях мотоциклета, който толкова приличаше на неговия, паркиран на няколко пресечки от „Депото“. *„Няма начин да е бил неговият, нали? Каква работа има в онази част на града? Не, определено не беше на Даниъл. Той беше болен, на легло — поне така ми каза. Защо ще ме лъже?“*

Опитах се да почета от книгата за часа по английски, след това се заех със задачите, които мама възложи на нас с Чарити, въпреки че беше неделя. Не ме напускаше чувството на безпокойство. Исках да се махна от къщи. Исках да отида до Даниъл.

Исках да потичам.

Това бе една от характерните за заразата прояви, с които все още не бях свикнала — желанието да тичам. Никога досега не бях обичала да тичам. Дори учителят по физическо в десети клас нарече двете ни с Ейприл „костенурките близначки“, защото винаги бяхме последни в ежедневното бягане от километър и половина — аз, защото мразех да тичам, а пък Ейприл, защото мразеше да е потна. Сега обаче често ми се случваше да имам желание да потичам и знаех, че няма да се успокоя, ако не понапрегнах напрегнатите си мускули — като междувременно се отбиех да видя как е Даниъл. Когато слязох долу в спортен екип и маратонки, заварих мама да облича Джейми за вечерната разходка до дома за възрастни, където щеше да посети госпожа Лъдуиг и други две вдовици от енорията (едно от неделните задължения на татко).

— Къде си тръгнала? — попита тя.

— Искам да потичам, мамо. Приключих с домашното, почистих баните и подредих пералното както каза. — По-скоро беше наредила, но нищо. — Няма да се бавя, обещавам.

Киселото изражение на мама ме увери, че няма намерение да ме пусне да изляза. Тя закопча последното копче на Джеймс и метна чантата на рамо.

— Добре. Не се отдалечавай много — разпореди се. — Скоро ще мръкне, а напоследък се навъртат какви ли не типове...

— Добре. — Не й казах, че смятам да тичам чак до Оук Парк, и се изнизах, преди да е решила нещо друго.

Спрях при ореха и се подпрях на него, докато разтегна мускули, след това затичах с лека стъпка. През целия ден не успях да спра да мисля за случилото се снощи. Тогава владеех силите си, поне веднъж ги бях насочила в желаната посока и дори ги използвах. Бях тренирала с Даниъл неведнъж, но да използвам силите си, за да отвърна на онзи тип и да защитя човек, на когото държах, се оказа истинско удоволствие.

Исках още.

Бях на километър и половина от нас, когато познатият прилив на сили ме разтърси цялата. Нахлу в мускулите, раменете ми потръпнаха, краката ми пулсираха. Затичах по-бързо.

Слънцето потъваше зад хълмовете на Роуз Крест и аз се сетих, че мама би предпочела да се върна, но аз не можех да спра да мисля за изпитаното разочарование, когато снощи изгубих силите си и трябваше да разчитам на друг да ми помогне. Ако умеех да се контролирам по-добре, щях да натръшкам онези типове без каквато и да било помощ. По-важното беше, че щях да имам нужда от силите си, ако исках да открия Джуд. Снощното фиаско го доказва.

Съсредоточих се над болката. Опитах се да я посрещна с отворени обятия. Опитах се да внуша на краката си да тичат по-бързо и уверено от когато и да било досега.

Нищо не се случи.

Така и не успях да прескоча бариерата между мен и силите ми.

По-късно

Краката ми се бяха превърнали в гумени, когато стигнах квартала на Даниъл, близо до старата къща на Мериан Дюк. Надявах се да споделя с него добрата новина — да му кажа, че най-сетне съм успяла да овладее скоростта — но бях разочарована. Не разбирах. Как стана така, че снощи можех да използвам силите си, но не и сега? Къде беше разликата? Разочарованието ми прерасна в любопитство, когато приближих дома на Мериан и видях Даниъл да поставя старата войнишка торба на хондата.

— Здравсти — провикнах се, когато дотичах по алеята.

Той приклегна и затегна една от каишките, които държаха торбата.

— Какво правиш тук?

— Проверявам... Ами просто се отбих, за да те поздравя — помахам му с ръка. — Ето, здрасти.

— Здрасти. — Той почеса превръзката на ръката, след това изпробва здравината на втората каишка. Дори не ме погледна.

— Какво става? — Плъзнах пръст по ципа. — Къде си тръгнал?

Даниъл изсумтя, но преди да отговори, и двамата се обърнахме към ръмженето на автомобила, който зави по алеята зад нас. Не беше просто каква да е кола, ами патрулката на шерифа. Даниъл се напрегна и се изправи. Тъмните му очи ме стрелнаха за частица от секундата, след това отново насочи усилията си към торбата. Застана пред нея тъкмо когато шериф Форд и заместникът му Марш слязоха от патрулката.

— Здравейте, господине — обърна се Даниъл към шерифа. — Случило ли се е нещо или имате нужда от помощта ми? — Говореше като човек, който е спиран много пъти за превишена скорост, в което не се съмнявах. Даниъл обичаше високите скорости. Само че от пребледнялото лице на шериф Форд ми стана ясно, че се е случило нещо сериозно, че не става въпрос за превишена скорост.

— Какво е станало? — попитах.

— Някой от вас да познава Тайлър Уитни? — попита Форд.

— Не — отвърна Даниъл. — Със сигурност не го познавам.

— А пък свидетел ми каза, че го познаваш. — Посочи превръзката на ръката му. — Един човек твърди, че те е видял да се разправяш с Тайлър и двама негови приятели онази вечер.

— Чакайте. Тайлър ли казахте? — Погледнах Даниъл. Лицето му беше като издялано от камък. — Да не би да говори за приятеля на Пийт Брадшо, Тай? — Същият, когото видях в клуба снощи.

— Всичко е лъжа — обърнах се аз към шерифа. — Ако са повдигнали обвинение, държа да знаете, че двамата с Даниъл си вършехме работата, когато те дойдоха при нас. Даниъл действаше при самозащита.

— Грейс — обади се предупредително Даниъл. — Какво? Трябва да им кажем истината.

— Май раната ти е тежка — посочи заместник Марш. — Да не би после да си решил да си отмъстиш? Да не би да си проследил Тайлър, за да му дадеш урок? Май си отишъл прекалено далече.

— Какво? — Даниъл погледна заместник Марш право в очите. — Нищо не разбирам. Да не би нещо да се е случило с въпросния Тайлър?

Шериф Форд прочисти гърлото си.

— Мъртъв е.

Стомахът ми се сви.

— Как се е случило?

— Съквартирантът му Пийт Брадшо — започна шерифът, след като погледна в бележника си, — го е открил днес сутринта пред апартамента им. Изглежда, през нощта е бил нападен на паркинга и е бил пребит.

— Пийт каза, че сте имали сблъсък преди две вечери — продължи заместник Марш. — Каза, че сигурно си искал да си отмъстиш.

— Няма такова нещо — намесих се аз. — Даниъл не би нападнал никого. — Поне новият Даниъл, в когото не дремеше върколак. — Пийт е лъжец. Готов е да наговори какво ли не, за да докара неприятности на Даниъл.

— Уверявам ви, господине, че нямам абсолютно нищо общо с тази работа — заяви Даниъл на шерифа много по-спокойно от мен.

— Вие двамата вече сте си имали неприятности, доколкото си спомням. — Заместник Марш го изгледа гневно. — Да не би да си искал да го върнеш на Пийт, но след като не си го намерил, си го изкарал на съквартиранта му. Сигурно много си се ядосал, когато обвиненията бяха свалени в случая с гаджето ти, след като единственият свидетел се оказа мъртъв. Повечето момчета не забравят, че момичето им е било нападеното от съученик, а нападателят се е измъкнал просто така. Може разправията от онази вечер да е била последната капка.

— Марш — сопна се шерифът. Форд харесваше Даниъл много повече от заместника си и уважаваше татко. Или това, или се справяха великолепно с постановката „добро ченге — лошо ченге“. — Нямам право да обсъждам подробности, но имаме причина да вярваме, че смъртта на Тайлър е свързана с обира на „Дейс Маркет“ и тъй като вие

сте имали пререкание с Тайлър, а ти работиш в „Дейс“, трябва да ти зададем няколко въпроса. Тук или в управлението?

— Чакайте, сега пък го вините за „Дейс Маркет“.

— Не обвиняваме, просто разследваме.

Обзе ме гняв. Пийт и тъпите му обвинения напълно объркваха живота ни. Ако Тайлър имаше нещо общо с магазина, тогава цялата тази работа беше свързана и с присъствието му в „Депото“ снощи. Точно така. „Депото“, разбира се! Онези геймъри, които се държаха така, сякаш искаха да одерат Тайлър жив, задето им беше скапал играта. Ами ако го бяха проследили до дома и бяха решили да му го върнат?

— Тайлър обича да ходи в едно заведение, „Депото“... Намира се в града. Трябва да...

Даниъл ме погледна многозначително.

Заместник Марш изви вежди.

— Значи знаеш къде е бил Тайлър снощи? Много интересно. Снощи е имал среща с приятелите си във въпросното „Депото“, но когато отишли, го нямало. Вие двамата, да не би да сте го следили?

— А, не. По дяволите, как бе възможно всяка дума, която казвах, да се отразява толкова зле на Даниъл? Как да им кажа какво видях в клуба, без да разкрия, че съм ходила там? Така щеше да излезе, че съм следила Тайлър. — Просто съм чула, че там било опасно и ако Тайлър е ходил там, и е настъпил някого по опашката... може да е скапал нечия видеоигра и така да е ядосал човек, който е решил да му го изкара през носа.

— Да не би да мислиш, че Тайлър е бил убит заради видеоигра?
— попита заместник Марш.

— Много е възможно — потвърдих аз, но го казах така, сякаш сама не си вярвах. Дали не беше най-добре да млъкна?

— Ще проверим — обеща Форд. — Междувременно, Даниъл, кажи къде беше снощи.

Усетих, че той се напрегна. Усетих как безпокойството се излъчва от тялото му. Досега ми се струваше толкова спокоен. Погледнах го и зачаках отговора му.

— Тук — изрече той умишлено бавно. — Гледах телевизия.

— Между десет вечерта и един след полунощ ли? Какво гледа?
Кажи по кое време. Канали. Помниш ли някоя реклама?

— Ами... — Пръстите му потръпнаха. Искаше ми се да стисна ръката му, за да скрия тика, преди другите да го забележат, но жестът ми нямаше да остане скрит. — Не помня нищо конкретно.

— Сериозно ли? — попита заместник Маршъл. — Съвсем нищо ли? — Сложи ръце на кръста и изду гърди, сякаш се канеше да сграбчи Даниъл и да го отведе в участъка. По наглата му усмивка ми стана ясно, че му е приятно.

Даниъл отстъпи назад и пръстът му отново потрепна.

— Съжалявам, но наистина не помня.

Пристъпих напред.

— Просто искаше да каже, че беше разсеян. Бяхме... заедно бяхме. Телевизорът беше включен, но ние не гледахме. — Изчервих се и макар да лъжех, се надявах, че никой няма да се сети, че винаги се изчервявам, когато крия нещо.

Даниъл ме погледна изненадано и ми се стори учуден от актьорските ми заложби, но сигурно ми беше благодарен за намесата.

— Останах докъм два. Даниъл не спомена нищо, защото... нали няма да кажете на татко? — помолих аз и започнах да кърша ръце. Дори не се наложи да се правя на притеснена. — Моля ви.

Шериф Форд прочисти гърлото си.

— Наистина ли беше тук с него през всичкото време? Сами ли бяхте?

Кимнах.

— Добре тогава. — Той пхна бележника в джоба си. — Това е достатъчно.

Марш отпусна рамене. Наглата усмивка не слизаше от лицето му. Посочи войнишката торба на мотора на Даниъл.

— Нали нямаш намерение скоро да заминаваш от града?

— Не, господине — отвърна тихо той.

— Ще те държим под наблюдение — заяви заместник Марш.

Двамата с Даниъл застанахме един до друг и наблюдавахме как двамата шерифи се качват в патрулката и потеглят. Пръстите на Даниъл потръпнаха дори след като те се скриха от погледите ни. Стиснах ръката му, преди да се обърне.

— Каж ми — настоях аз, — къде беше снощи?

След цели шейсет секунди мълчание

Колкото по-дълго мълчеше Даниъл, толкова повече се напрягаха мускулите ми. Усещах познатото напрежение — също както когато нещо не беше наред. Тъкмо това чувство ме подтикваше да се бия или да тичам.

Даниъл изтегли ръката си. Бях го стиснала по-силно, отколкото си давах сметка.

Върховете на пръстите му бяха станали яркочервени.

Пуснах ръката му. Завладя ме чувство на вина, когато той започна да разтрива пръсти, а след това и бинтованата ръка. Сигурно раната го беше заболяла. Само че чувството на вина прерасна в гняв. „Защо ти се чувстваш виновна, след като той е сгафил?“ — Гласът в главата ми беше непознат. Стреснах се. Дори не знаех защо съм си помислила подобно нещо. Нямах никакво извинение, заедто бях причинила на някого болка.

— Защо не ми казваш къде си бил снощи? — попитах. — Въпросът е съвсем прост. Той се почеса зад ухото и погледна настрани.

— Както вече казах, бях тук. Гледах телевизия.

„Лъже — настоя непознатият глас в главата ми. — Ти излъга ченгетата заради него, а сега той ти се отплаща с нови лъжи.“

Отстъпих крачка назад. Защо чувах глас, който дори не звучеше като моя? Само че гласът изтъкваше очевидната истина.

— Току-що излъгах ченгетата заради теб, Даниъл. Не мислиш ли, че ми дължиш обяснение?

— Не съм те карал да лъжеш. — Даниъл напъха ръце в джобовете си. Изглежда не знаеше какво да прави с непрекъснато потрепващите си пръсти. — Не ти дължа нищо.

— Така ли? — Гласът ми потрепери от гняв. — И го казваш след всичко, което преживяхме? — „След всичко, което направи за него“ — обади се отново гласът. — Спасих проклетата ти душа — буквално, а ти не смяташ, че ми дължиш най-обикновено обяснение къде си бил снощи? Какво, по дяволите, си правил?

— Не исках да кажа това. Даниъл отпусна рамене и погледна към небето. — Просто... не мога.

— Какво не можеш? Каж ми? Довери ми се — изкрещях. Изглежда не успях да се контролирам.

— Моля те, Грейси, прояви търпение. Не искам да се месиш. Трябва ми малко пространство.

— Пространство ли? — Кожата ми пламна. Тресях се от яд и силата ми напираше да избликне. Нещо не беше наред. Със сигурност не беше наред. „*Бий се или се разкарай*“ — прошепна гласът. Само че една разумна частица от мозъка ми не позволи да се нахвърля върху Даниъл, а нямаше с кого друго да се сбия. Затова направих онова, което се беше превърнало във втора природа. — Имаш колкото пространство желаеш — рекох аз и затичах.

— Чакай, Грейси! — изкрещя Даниъл, когато аз хукнах по алеята. — По дяволите, нямах предвид това.

Чух думите му, но продължих да тичам дори след като се разнесе ревът на мотоциклета на Даниъл зад мен. Ускорих темпото. Той изкрещя името ми, каза ми да спра. Само че аз не можех. Силата беше нахлула във всяка клетка на тялото ми. Тласкаше ме напред. Даниъл спря до мен. Чух го, че ме вика, но се качих на тротоара и завих. Минах между къщите, където той не можеше да ме последва.

Макар да знаех, че съм разтревожила Даниъл, не спрях. Сърповидният белег на ръката прогаряше кожата ми. Ускорих крачка. Сега тичах дори по-бързо, отколкото смятах, че е възможно допреди няколко месеца. Въпреки това се насилих да бързам още повече.

Краката ми копнееха за по-висока скорост.

Имах нужда от нея.

Жадувах за нея.

Краката ме изтласкваха напред като светкавици. Беше се стъмнило, но кръвта пулсираше в мен и аз усетих прегарящо напрежение зад очите. Примигнах и неочаквано пред погледа ми се проясни, зрението ми стана по-остро, сякаш нощта беше просветляла. Имах чувството, че е обедно време в облачен ден.

Работата беше там, че нямах нужда да виждам. Краката ми инстинктивно знаеха накъде да поемат. Стъпваха точно където трябва, пропускаха пукнатини и дупки по неравните улици. Откриваха най-лекая път между бабуните и храстите на гробището край булевард „Фарауей“. С всеки светкавичен отскок болката и гневът в мен се стопяваха, заменени от чисто опиянение.

Свобода.

Забрава.

Сега се чувствах също както първия път, когато тичах с Даниъл в гората. Тогава той беше този, който трябваше да ме изчаква. Тогава бях най-обикновен човек. Тогава се бях почувствала прекрасно... както никога преди. Сега обаче бе дори по-прекрасно. Този път не усещах как в мен се влива чужда енергия. Този път тя избликваше от мен самата. Тази сила беше моя. Никой не можеше да ми я отнеме.

Отметнах глава назад, за да видя сребърния блясък на луната, която се издигаше в нощното небе, докато тичах, и позволих на силата да премине през мен. Топлината плъзна в ръцете и краката ми, нахлу в гърдите ми. „*Сега ти владееш всичко*“ — увери ме непознатият глас.

Най-сетне бях преминала бариерата.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА. НЕПОЗНАТИЯТ

Час по-късно

Луната се издигна над кулата на енорията, докато тичах по Кресънт Стрийт. Беше неделя, на другия ден бях на училище и повечето хора в Роуз Крест си бяха легнали. Подминах няколко коли, а паркингът пред училището и пред енорията бяха празни. Обзе ме опиянение, че съм стигнала толкова далече, че съм направила толкова много, докато по-голямата част от хората се бяха затворили по домовете си. Все още не можех да повярвам, че бях пробягала бързо, без почивка такова разстояние, като бях използвала всичките си сили, при това, без да им позволя да ми се изплъзнат. Част от мен искаше да се върна при Даниъл — да му съобщя добрата новина — да видя гордостта, изписана на лицето му. След това си припомних защо бях хукнала така и сърцето ми се сви от мъка. Забавих темпото. Оставах ми няколко пресечки до дома и исках да се поохладя. Тогава обаче, докато минавах покрай енорията, забелязах нещо странно — светеше.

Беше късно, а татко не беше в града. Знаех, че някой може да е оставил лампите да светят, но някакво чувство — взе се незнайно откъде — ми подсказа, че някой или нещо е вътре в сградата. *Кой можеше да е влязъл вътре по това време?*

Веднага се замислих за случилото се в магазина, за опита за взлом в училище и предположението на Даниъл, че Джуд се връща на местата, където са били последните му престъпления. Първо домът на Мериан, прозорецът на Джеймс, „Дейс Маркет“, след това училището. Логично беше следващото място да е енорията — последното място, на което да отиде. Тук се беше преобразил във върколак, тук ме беше нападнал, тук ме беше заразил, тук се беше опитал да убие Даниъл.

Не можех да повярвам, че брат ми се опитва нарочно да предизвика разруха и да посеете ужас. Само че ако това беше последното място от обиколката по местата, на които беше извършил

престъпления, значи тук беше единственият ми шанс да го открия — особено след като другата ми следа беше изстинала.

Забавих крачка, когато приближих енорията, и се опитах да наложя на сърцето си да престане да бие толкова шумно. Вслушвах се внимателно в непослушното си сърце, опитвах се да доловя всички шумове — кола бръмчеше по празните улици, бегач си подсвиркваше на съседна пряка, светофарът за пешеходци пропискваше тихо. Последвах друг звук, наподобяващ шумолене като от преместени кашони или други предмети някъде на алеята между енорията и училището. Отначало си помислих, че шумът идва от кабинета на татко. Поколебах се за момент пред вратата, но след това разбрах, че звукът долита отнякъде по-навътре. Промъкнах се отстриани на сградата към друга врата отзад — която използваша погребалните агенти, за да влязат в помещението, което беше празно след смъртта на Дон Муни. Татко не даде под наем стаята и тя си остана както в деня, когато научихме, че Дон е мъртъв. Долових някакво потракване зад вратата. Изглежда, някой се опитваше да отвори чекмедже. И ето че забравих за спасението на Джуд. Мислех единствено за унищожения „Дейс Маркет“. Гневът, който ме изпълваше днес, се върна отново. *„Някой може би се опитва да съсипе, и енорията на баща ти — обади се гласът в главата ми. — Вмъкнал се е в дома на стария ти приятел.“* Нямаше да позволя на никого да му се размине, дори да беше собственият ми брат.

Гневът ме тласна напред. Заби нокти в сърцето ми. Преди да успея да се спра, се втурнах напред и нахлух в стаята.

Висок мъж, застанал пред бюрото на Дон, се завъртя към мен. Нещо сребърно проблесна в ръката му. Краката и ръцете ми имаха своя воля, когато се понесох към него. На лицето му се изписа изненада, когато избих ножа от ръката му и го ударих в гърдите с основата на дланта. Той политна назад, удари се в стената, а след това се строполи върху бюрото. Сkochих върху него и го стиснах за гърлото.

— Как смееш — изсъсках аз. — Как смееш да крадеш вещите на приятеля ми? — Вдигнах юмрук над лицето на мъжа, готова да смажа носа му само ако посмееше да трепне.

Мъжът обаче не се съпротивляваше. Просто ме наблюдаваше, без дори да мигне. Бях се задъхала, ръката ми трепереше от ярост, но юмрукът ми висеше над главата му. Вгледах се в стоманеносините му

очи — очи, които имах чувството, че съм виждала и преди. Мъжът ми се стори млад, някъде към двацет и пет-шест може би, но нещо в тези очи издаваше старост, сякаш бе видял достатъчно от света, че да запълни поне десет живота. Пръстите ми потръпнаха. Усетих пулса му в ръката си, спокоен и равномерен. Нещо чуждо, наситено с омраза, загнездило се в главата ми, нашепваше да стискам. „*Накажи го, задето е нахлул тук.*“

Исках ли да го направя?

Непознатият се усмихна. И усмивката ми се стори древна, също както очите му.

— Здравей, Грейс — рече той приглушено.

Когато чух името си, чуждото присъствие притиснало сърцето ми, се отпусна. Ахнах, когато осъзнах, че пръстите ми стискат гърлото му. Само че не можех да го пусна. Не можех да отстъпя, преди да разбера какво търси тук.

— Откъде ме познаваш? — попитах.

Погледнах го внимателно за пръв път. Или поне огледах малкото, което се виждаше, след като бях притиснала ръцете му с колене. Беше със сравнително дълга кестенява коса и късо подстригана брада. Беше висок почти колкото Дон Муни — на мен все ми се струваше огромен като мечка гризли — но слаб. Целият беше в черно и затова отначало ми се стори зловец. След това забелязах бялата му якичка и ме осени стряскаща мисъл — пасторска яка, същата като на баща ми, когато работеше.

— О, не! — Пуснах го и отскочих от него възможно най-бързо. Стиснах лунния камък на врата си. Усетих топлата му, завладяваща сила да потича през мен. — Много се извинявам, пасторе. Много се извинявам. — Страните ми пламнаха. — Просто не знам какво ме прихвана, пасторе... Аз просто... просто... — Не довърших изречението си. Как да обясня онова, което току-що щях да сторя на човека?

Та аз току-що нападнах пастор, при това в скапаната църква! Гневът ми беше заменен от смущение, което бързо се превърна в срам.

— Много се извинявам — смотолех отново. *Можех ли да му се извиня достатъчно?* — Видях ви вътре, държахте нож... — Посочих сребърната кама, забила се в пода. Малко парче плат беше паднало на пода близо до ножа, когато го избих от ръката на човека. Това беше

прословутият нож на Дон — същият, който забих в гърдите на Даниъл. Същият, който използвах, за да сложа край на проклятието. Открих го в енорията няколко седмици по-късно и го върнах тук, в стаята на Дон, за да го оставя при другите му вещи, където му беше мястото.

— Помислих, че сте крадец и сте дошли, за да откраднете ножа. — Ножът беше старинен, от чисто сребро и аз все си казвах, че някой ценител ще даде добри пари за него. Само че пасторите не се вмъкват тайно в църкви и не крадат. Трябваше да има някакво друго обяснение.

Мъжът се усмихна отново, наведе се бързо, вдигна парченцето плат, уви с него ефеса на сребърния нож и го измъкна от пода. Огледа камата като ценител, също като колекционер на антики.

— Как бих могъл да открадна нещо, което вече ми принадлежи?

— Какво? — Погледнах го отново — имаше тяло на млад мъж, а очи на древен пророк. Забелязах, че държи ножа много внимателно. Имаше една-единствена причина, поради който той можеше да се страхува да докосва сребро.

Мускулите ми се напрегнаха в мига, в който разбрах. Този човек не беше пастор. Той дори не беше човек. След това ме прониза нова мисъл и цялото ми тяло се разтрепери от страх. *„Идват за теб. Той иска да те накара да му се довериш, но да знаеш, че не можеш“* — ехтеше гласът на Джуд в главата ми.

— Извинявайте — рекох и отстъпих към вратата. — Трябва да вървя. — Блъснах се в един стол и се опитах да запазя равновесие, без да проличи колко бързам да се измъкна. Къде ми беше умът, та да вляза в тази стая? Не можех да се меря с този тип. Снощи може и да натръсках двамата смотаняци в клуба, а днес да тичам до изнемога, но това бе нищо. Осъзнах го чак сега. Каквито и сили да призова, те щяха да си останат смешни в сравнение с онова, което той можеше да ми причини. Този мъж беше опасен. Той беше истински върколак.

Това беше...

— Гейбриъл!

— Какво! — обърнах се аз към него от отворената врата.

Даниъл беше застанал на прага с отворена уста. Пусна ключовете от мотора на пода и се хвърли към мъжа с ножа. Само че не го нападна. Мъжът стисна ръката на Даниъл и двамата се прегърнаха.

— Даниъл, момчето ми! — Мъжът го потупа по гърба. — Изглеждаш много по-добре отколкото около Коледа. Радвам се да те

видя без превръзките.

— Нямах представа колко е важно да поговоря с теб. Извърнах поглед.

— Стига да мога да помогна.

Запристъпвах от крак на крак и прочистих гърлото си.

Двамата се обърнаха към мен.

— Грейс — рече Даниъл, — това е Гейбриъл.

— Гейбриъл ангелът ли? — Винаги го наричах така заради статуята в градината на ангелите.

— Ангел ли? Май Даниъл си е измислял разни работи за мен. — Усмихна се той.

— Извинете ме, ако съм груба, но какво търсите тук? — не се сдържах да попитам. — И как ме е проследил Даниъл?

— Аз го доведох — призна татко, когато влезе през тясната врата. — Гейбриъл дойде, за да ни помогне.

— Ти се върна! — Скочих към татко също както Даниъл се беше хвърлил към Гейбриъл и го прегърнах. Макар да му бях безкрайно ядосана, задето замина, изпитах облекчение, че е тук. — Мислех, че не знаеш кога ще се върнеш.

— Наистина не знаех — рече той. — Нямах представа колко време ще ми отнеме да открия Гейбриъл и да го убедя да дойде в Роуз Крест.

— Защо не ми каза накъде си тръгнал?

— Защото не исках нито ти, нито Даниъл да тръгнете след мен.

— Но защо?

— Защото да проследиш глутница върколаци и да влезеш в леговището им без покана е опасно и глупаво начинание. Особено за човек — обясни Гейбриъл. — Баща ти има късмет, че умее да говори. Сърхан, водачът на глутницата, беше заинтригуван от разказите му.

Пуснах татко и се обърнах към Гейбриъл.

— Освен това баща ти извади късмет, защото имах намерение да дойда тук — продължи той. — Исках да се запозная с теб, Грейс.

— С мен ли?

— Славата ти се носи в глутницата ми. Наричат те „Божествената“.

— Какво?

— Да, името е глупаво. Само че ти се възхищават. За четири хиляди години, откакто първият урбат се е отървал от проклятието, никой не е успял да излекува друг по начина, по който ти излекува Даниъл.

Гейбриъл отново потупа Даниъл по гърба, но този път Даниъл сведе поглед към пода. Изчерви се. Не знам защо се притесни от това, че е бил спасен. Понякога се питах дали продължава да мисли, че не е достоен. А може би просто не искаше да ме погледне в очите. Все още бяхме скарани.

— Мислят, че си специална, Грейс. — Гейбриъл скъси разстоянието между нас и стисна ръката ми. Задържа я за момент, след това наведе глава. Сякаш се пренесохме във времето преди цял век.

Сега бе мой ред да се изчервя. Погледнах Даниъл, за да разбера какво мисли за „Божествената“, но той продължаваше да гледа в краката си. Вдигнах очи към Гейбриъл.

— Ами ти? И ти ли мислиш, че съм специална?

Гейбриъл пусна ръката ми.

— Тъкмо затова съм дошъл, за да разбера. В този момент се сетих. След като Гейбриъл беше тук, най-сетне имах шанс да достигна пълния си потенциал. Най-сетне имах до себе си човек със способности като моите, който можеше да ме научи как да ги използвам. Не исках да обидя Даниъл, но на него му беше трудно да ми покаже как да използвам силите, които той вече не притежаваше. Знам, че съм лоша, но вече можех да го надбягам дори когато караше мотор. Затова пък Гейбриъл беше използвал суперсилите си повече от осемстотин години. Той беше човекът, който мислеше, че е възможно урбат да бъдат благословени отново — да използват силите си, за да помагат на света. Поне така беше писал на сестра си Катрин.

Тази вечер, докато използвах силите си, за да тичам, беше страхотно. Сега обаче, след като Гейбриъл беше тук, за да ни помогне, възможността да стана герой ми се струваше реална.

Татко прочисти гърлото си. Бях забравила, че и той е тук.

— Да отидем в кабинета ми, за да обсъдим какво ще правим с Джуд. Време е да помислим как ще го намерим.

Няколко минути по-късно в кабинета на татко в енорията

Гейбриъл седна на един от меките столове срещу бюрото на татко. Струваше ми се странно, че изглежда толкова млад и същевременно толкова стар. Още по-странно ми се струваше, че макар да го слушах да говори за пръв път, имах чувството, че се познаваме отдавна. Докато бях чела книгата с писмата, които беше написал на сестра си преди векове, имах чувството, че съм надникнала в душата му. Нямах търпение да му призная, че искам да ме обучава.

— Грейс? — повика ме татко. Тонът му ми даде да разбера, че е повторил името ми няколко пъти, преди да успее да привлече вниманието ми.

— Какво? — Отместих поглед от Гейбриъл и го насочих към него.

Той изви вежди над очилата.

— Просто те помолих да ми кажеш за обаждането на Джуд.

— А, да. — Разказах им как Джуд ме беше предупредил, че някой идвал за нас. — Освен това настоя да не вярвам на никого.

— Като че ли Джуд все още е бесен на Даниъл — обади се татко. — Сигурно все още мисли, че не може да ти има доверие — погледна той Даниъл, седнал в един ъгъл, където чоплеше бялата превръзка на ръката си.

— Нищо ново — измърмори Даниъл. Това бяха първите му думи, откакто излязохме от старата стая на Дон Муни.

— Според мен най-важната част от разговора са думите на Джуд, че някой идвал за вас — обясни Гейбриъл. — Имате ли представа какво означава това?

— Нямам представа — свих рамене. — Даниъл мисли, че той ни подвежда, но според мен едва ли се е върнал, за да си прави подобни шегички.

— Зависи докъде е потънал брат ти. Вълкът може да те накара да вършиш какви ли не извратени неща. — Гейбриъл свали свещеническата якичка от врата си. Запитах се дали не мисли за Катрин — сестра му, убита, след като той се беше превърнал във върколак. — Според мен можем да предположим, че сте в опасност, ако Джуд е наблизо.

— Това означава, че трябва да го открием в най-скоро време. — Татко се наведе напред. — Ще ни трябва и добър план за нападение. Логично е да допуснем, че Джуд се е свързал и с други хора от

миналото си. Искам да намериш начин да повдигнеш въпроса пред Ейприл. Разбери дали не се е свързвал с нея.

— Вече я попитах — признах.

— И?

Разказах им как отидох у Ейприл, как тя ми разказа за блога, как проследила айпи адреса на Джуд.

— Беше за един клуб в града. Там имат компютри и сигурно той е използвал един от тях. И най-странното, Даниъл, казва се „Депото“. — Обърнах се към него, но той отказа да ме погледне. Очевидно беше забравил радостта си от срещата с Гейбриъл. Прочистих гърлото си и се обърнах към татко: — Открих карта за същия клуб сред погрома в „Дейс Маркет“.

Татко се поизправи. Сигурно беше познал следата, също като мен — за разлика от Даниъл, който първоначално подмина идеята.

— Хм — обади се Даниъл. Погледнах към него. Беше свил вежди, докато се опитваше да свали превръзката. — Поразпитах за клуба. Носи му се лоша слава.

— Кого попита? — погледнах го аз многозначително, но той не забеляза. — Затова ли те нямаше снощи? — Ако беше проверявал, защо просто не ми кажеше? Даниъл се направи, че не е чул въпроса ми, и погледна татко. — Дватама можем да отидем довечера и да поразпитаме. Не искам Грейс да идва с нас.

— Ами... — поколебах се аз. — Може да се каже, че аз вече ходих.

— Грейс! — извикаха едновременно Даниъл и татко.

— Ти имаш ли представа що за хора — да не споменавам онези, които не са човеци — ходят там? — попита Даниъл и ме погледна за пръв път. Очите му пламтяха.

— Сега вече знам.

Устните му трепнаха, но той бързо прикри усмивката си.

— Нали те помолих да не ходиш да търсиш Джуд сама.

— Знам. Но ти беше болен или поне така твърдеше, затова не исках да те притеснявам. — Само че той изобщо не ми приличаше на болен. Дори у тях не забелязах и следа от неразположение. — Освен това Ейприл каза, че знаела къде се намира, аз пък имах карта ключ, така че отидохме заедно.

— Какво? Завела си Ейприл? Грейс, ти имаш ли представа как...

— Я да ми спестиш конското, ако обичаш. Беше глупаво. Трябваше да помисля, преди да тръгна. Можеха да ни убият...

— Какво? Добре ли си? — попита Даниъл с поомекнал глас. За пръв път тази вечер заговори като приятел. — Наранил ли те е някой?

— Не. — Извърнах очи и се опитах да прикрия руменината по шията. Точно сега нямах желание да обяснявам какво се беше случило с гадните момчета и Нейтън Талбът. — Въпросът е, че отидох, поразпитах и не открих нищо. Сигурно е бил там преди доста седмици.

— И сигурно вече няма шанс да го открием през клуба? — попита Гейбриъл.

— Не ми напомняйте — изпъшках аз.

— Независимо от това искам да отида и да проверя дали няма да разбере нещо — настоя татко.

— Не можеш да влезеш без карта — усмихнах му се глупаво. — А аз изгубих моята, докато бях вътре. — Наистина не я открих, след като Талбът ни изкара оттам.

Татко въздъхна недоволено.

— Аз имам познати — обади се Даниъл. — Ще поразпитам за нова карта.

— Сещаш ли се за друг, с когото Джуд може да се свърже? — попита татко. Поклатих глава.

— Хм. — Баща ми потри слепоочията си, сякаш искаше да прогони главоболието. — Трябва да помисля по този въпрос и да съставя план Б. Междувременно трябва да решим какво ще правим с теб, Грейс.

— Какво ще правите с мен?

— Не искам пак да хукнеш нанякъде като побесняла. Ако не мога да разчитам на помощта ти, тогава трябва да те накажа. Повече никакво ходене в града без специално позволение. Повече никакви тренировки, заемай се с ученето и поне известно време залягай над книгите.

— Какво! Не! — Когато татко ме подкрепи, че трябвало да тренирам, останах изненадана. Знаех, че се чувства виновен, задето не беше предупредил Джуд какво се случва с него, така че когато най-сетне признах пред татко, че съм заразена, той заяви, че знанието е сила, и ми даде всичките си книги за върколаци. Дори ми донесе книги

за карате и самозащита. Според мен се надяваше да развия уменията си, без да изгубя контрол като Джуд. Не че човек може да се научи как да се бие от книга, но това беше начинът на действие на татко — според него всичко важно можеше да бъде открито в книгите.

Но защо ми отнемаше възможността точно сега? Още повече, че Гейбриъл беше дошъл и можеше да ме обучава.

— Татко, не го прави. Не точно сега. Тъкмо започвам да усещам и да овладявам силите си. Тази вечер тичах цял час и половина. А снощи...

— Каква е тази работа? — попита Гейбриъл. — Защо си тренирала?

Гейбриъл точно така, той можеше да ми помогне да убедя татко.

— Двамата с Даниъл се опитвахме да развием суперсилите ми. Мислим, че мога да се превърна в небесна хрътка, както ти си писал за урбат. Нали тези сили помагат на хората, нали могат да бъдат благословия, а не проклятие. Даниъл се опитваше да ме научи как да използвам уменията си и аз тъкмо започвам да ги овладявам, но след като ти си вече тук, можеш да ме научиш на всичко, което знаеш. Можеш да ми помогнеш най-сетне да разбера силите си. Ако ме обучаващ, тогава мога да използвам благословията на урбат, точно както си писал на сестра си.

Гейбриъл се изправи. Подръпна свещеническата якичка и се прокашля.

— Не, Грейс. Идеята е ужасна. Тренировките са последното, с което някой като теб би трябвало да се занимава.

Отстъпих назад. Не бях очаквала подобен отговор.

— Но преди малко ти ме видях как се бия. Ставам все по-силна и бърза. Видях, че съм способна на...

— Да, Грейс. Видях на какво си способна. Тъкмо затова няма да те тренирам. Даниъл изобщо не е трябвало да започва. Одеве и дума не можеше да става за контрол. Ти се беше разбесняла и искаше да ме нараниш. Забелязах го в очите ти.

— Да... — Не знаех какво да кажа от разочарование. Гейбриъл си вадеше заключение за характера ми от един-единствен инцидент. Той изобщо не ме познаваше. — Това не се беше случвало досега. Няма да се случи повече. Просто се изпуснах... Мога да...

— Едно изпускане е достатъчно, Грейс. Ти имаш ли представа колко близо беше до опасността да се предадеш на вълка? Трябваше само да стиснеш.

Татко скочи от стола си. Не знам какво искаше да направи, но се поколеба и погледна Гейбриъл, а после и мен, очевидно разбрал, че е пропуснал нещо, преди да влезе в стаята на Дон. Даниъл седеше неподвижен като статуя и гледаше в пода.

— Даниъл, кажи им. Идеята беше твоя. Ти ме убеди, че мога да стана герой. Знаеш, че мога. — Той ми дължеше поне това и се опитах да му го внуша. След гадостите на алеята пред тях и независимо какви тайни пазеше, това беше шансът му да се извини, задето се държа като глупак. — Кажи им.

Даниъл си пое дълбоко дъх. Дори не ме погледна.

— Съжалявам, Грейс — рече сериозно, — но те са прави.

— Какво?

Устните ми трепереха. Трябваше да се ядосам, но се почувствах обидена. Сълзи опариха очите ми, но аз ги прогоних. Ако избухнех в сълзи точно сега, нямаше да успея да убедя никого, че умея да се контролирам. Повече не можех да гледам Даниъл.

— Нали каза, че съм специална — обърнах се отново към Гейбриъл, като се опитах за пореден път да го убедя. — Нали затова си дошъл? Не е ли това, което искаш? Нали така си казал на Катрин? Искал си да намериш начин да помогнеш на урбат да използват силите си за добро, да се бият в името на доброто.

— Грейс, писал съм тези писма преди осемстотин години. Тогава мислех, че силите могат да се използват за добро, но вече не вярвам в битките. Не използвам силите си, ако мога да го избегна. — Пристъпи към мен. — Ти наистина си специална, Грейс. Личи само от желанието ти да спасиш брат си. Затова не можем да те изгубим заради проклятието. — Той отново посегна към ръката ми.

Отдръпнах я. Човекът пред мен изобщо не беше онзи Гейбриъл, когото очаквах — онзи Гейбриъл, с когото се надявах да се запозная някой ден. Това не беше човекът, когото опознах от писмата.

Този човек не го познавах.

— Можеш да помагаш на хората, Грейс — продължи той. — Но не по начина, по който си мислиш. Има и други начини да станеш герой. На това мога да те науча, стига да искаш.

Изпуснах дълго сдържания дъх през зъбите.

— Добре — отвърнах, макар да не се чувствах никак добре. Просто нямах желание за повече разговори. Как бе възможно и тримата, които можеха да ми помогнат, да ми обърнат гръб?

Татко почука с кокалчета по бюрото и се върна на стола си.

— Трябва да свърша малко работа тук. Тримата можете да се прибирате, за да си починете. Всички сте на училище.

— Всички ли? — попита Даниъл. Гейбриъл подръпна якичката си.

— Запознайте се с отец Сейнт Мун, младши пастор и новият ви преподавател по религия — отвърна татко.

— Гейбриъл ще води часовете по религия на господин Шамуей и ще поема задълженията ми в енорията, когато ми се наложи да замина отново.

— Той ли ще бъде новият ни учител по религия? — Не можех да преглътна факта, че осемстотингодишен католически монах, превърнал се във върколак, ще води часовете по религия в протестантско частно училище за тийнейджъри. Само че онова, което ме притесняваше най-много, беше тайното ми решение да не проговоря повече на Гейбриъл. Това не можеше да стане, след като той щеше да се натрапи в живота ми в училище и да води часовете ми.

— Ще стане интересно — заявих твърде саркастично.

— Съгласен съм — намръщи се Гейбриъл. — Само че аз съм този, на когото се налага да носи тъпата якичка. Чувствам се като куче на каишка.

— Свиквай — подхвърлих.

— Грейс — срязва ме грубо татко, — време е да тръгваш. Даниъл, ще изпратиш ли Грейс?

Погледнах Даниъл и скръстих ръце пред гърдите си. Изобщо не бях в настроение да ходя, където и да било с него, но вече бях научила, че в подобни моменти няма смисъл да негодувам.

— Всъщност, господине — изправи се Даниъл, — трябва на всяка цена да поговоря с Гейбриъл насаме. Не мога да отлагам повече.

Татко погледна от мен към Даниъл, сякаш едва сега забелязваше напрежението между нас.

— Добре — примири се той, взе една книга и я пхна в чантата си. — Ще довърша тук колкото мога по-бързо и ще се приберем

заедно. Даниъл кимна. Взе войнишката торба и даде знак на Гейбриъл да излезе с него навън. Дори не ме погледна.

Гейбриъл сложи ръка на рамото ми.

— Много скоро ще станем приятели, Грейс. — Усмихна ми се. Мъдрите очи бяха заобиколени от ситни бръчици на иначе младежкото лице. — Да знаеш само колко много приличаш на Катрин. Поне малкото, което помня. — Той докосна челото си с пръст и след това пусна рамото ми. Последва Даниъл.

— Още няколко минути — обади се татко от бюрото.

Кимнах и се облегнах на вратата, след като Гейбриъл я затвори. Притаих дъх и се съсредоточих, за да чуя какво се говори зад металната врата. Ушите ми лекичко пареха — ставаше все по-лесно да призова силите си — и тогава чух гласа на Гейбриъл.

— Какво има, момчето ми? — попита той Даниъл. Сякаш бяха на шест метра от вратата.

— Не знам — отвърна той. Гласът му звучеше отдалеч. Изглежда се отдалечаваха към задната част на енорията. Вероятно се връщаха в стаята на Дон. Предположих, че Гейбриъл щеше да се настане там. — Не съм сигурен какво...

— Грейси — повика ме татко от бюрото.

Подскочих. Имах чувството, че изкрещя в свръхчувствителното ми ухо. Тръснах глава и свръх слухът изчезна.

— Върви да позвъниш на майка си и ѝ кажи, че си с мен. Сигурно те чака вкъщи.

— А, да. — Поколебах се и се опитах отново да подслушам разговора между Даниъл и Гейбриъл, но тих глас нахлу в главата ми: „Вече използваш силите си за лошо, а? Шпионираш човека, когото обичаш? Браво на теб.“

Тръснах глава и се отдръпнах от вратата. Как да се оставя на подобни ужасни мисли?

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА. ДОБРИЯТ САМАРЯНИН

В училище, на следващия ден

В понеделник почти всички бяха развълнувани от новината за новия учител по религия. Тъй като повечето преподаватели в академия „Холи Тринити“ бяха на средна възраст, толкова млад нов човек (макар и само на външен вид) очевидно бе интересна тема за разговор.

— Чух, че бил готин — отбеляза Ейприл, докато отивахме към кабинета по религия — последният ни час за деня.

Радвах се на компанията ѝ, тъй като двамата с Даниъл днес очевидно се избягвахме. Аз поне го избягвах. Предпочетох да седна до Ейприл в задната част на кабинета по изкуство, тъй като партньорката ѝ за тези часове беше болна и отсъстваше. През по-голямата част от часа Ейприл скицираше модели за костюми. Въпреки че няха никакво намерение да ходя с виолетово пурпурна наметка с огромни инициали от пайети МВ (момичето вълк!) на гърба, сърце не ми даваше да ѝ съобщя, че съм наказана и вече не тренирам, че ако Даниъл, Гейбриъл и татко се наложеха, никога през живота си нямаше да облека нито един от моделите. Сега обаче ми се искаше тя да обсъжда до побъркване подходящите за борба с престъпността обувки, защото нямаше никакво желание да се занимава с тънкостите на религията с Гейбриъл или пастор Сейнт Мун, или който и да беше.

Ейприл въздъхна и влезе в стаята.

— Да, готин е. Всъщност точната дума е мъжествен, нали? Готин се отнася за момчета, но...

Наведох се към нея.

— Нали знаеш, че е върколак на осемстотин и трийсет години?

— Какво? — Ейприл ми зададе поне още десет въпроса на един дъх, но истината беше, че аз се изключих.

Гейбриъл беше застанал до бюрото на Даниъл. Разглеждаха някакъв лист в ръката на Даниъл. Знаех, че мога да включа супер слуха си — изведнъж стана съвсем лесно да контролирам силите си — за да

подслушам разговора, но не ми беше приятно да използвам способностите си, за да шпионирам приятеля си. Освен това знаех, че мога да отида при тях и да попитам какво става. И без това обикновено седях до Даниъл. Само че този път не бях готова да разговарям с когото и да било от тях. Тъй като снощи Даниъл не направи никакво усилие да ми проговори, камо ли да се извини, задето беше излъгал за онази вечер и задето се обърна срещу мен, аз поведох Ейприл, която не спираше да дрънка, към противоположния край на стаята.

— Здравсти, Грейс — поздрави, Мия Нагамацу, след като седнах пред нея.

— Здравсти — усмихнах ѝ се. Направих го, защото Ейприл най-сетне щеше да спре да ми задава въпроси за Гейбриъл и за върколака у него.

— Вече не идваш никъде с нас.

Свих рамене. Така стана, когато двете с Ейприл престанахме да сме приятелки. Между нас съществуваше неизречено споразумение, че тя ще запази общите ни приятелки Мия, Клер и Лейн. Обикновено обядвах заедно в кафене „Роуз Крест“, докато аз си стоях в кабинета по изкуство и работех заедно с Даниъл, а понякога и с Кейти Съмърс. Само че днес Даниъл изчезна нанякъде в мига, в който чу звънеца, така че само ние с Кейти останахме да работим над рисунките си — а тя съвсем не беше бърлива, когато Даниъл го нямаше.

— Да — потвърди Клер, — много ни липсваш.

— Благодаря, момичета.

— Вие с Даниъл, да не би да сте скъсали? — кимна Мия към седналия в другия край на стаята Даниъл. — Обикновено сте неразделни. Сякаш по поръчка той ме погледна. Погледите ни се срещнаха за миг и той ми се усмихна. В изражението му се прокрадна тъга и сърцето ми се сви.

Какво ставаше с него?

— Не — отвърнах. — Просто реших днес да направя промяна. — Неочаквано усетих нужда да скъся разстоянието между нас с Даниъл. Да, вярно е, че той ме излъга и не ме подкрепи, когато имах нужда от него, но беше очевидно, че преживява нещо. Мразех се, задето реагирах глупаво, задето не бях до него в онзи момент. Ето че Кейти Съмърс се възползва и се настани на свободното място до Даниъл,

където обикновено седях аз. Наведе се към него и попита нещо. Той ми обърна гръб и ѝ отговори.

Звънецът би. С огромно нежелание насочих вниманието си към Гейбриъл, докато се представяше. Записа „Пастор Сейнт Мун“ на бялата дъска в предната част на стаята. Запитах се защо използва това име. Беше името на сестра му по мъж, а не неговото.

— Нов съм в Роуз Крест, но знам, че сте познавали чичо ми Доналд Сейнт Мун, по-известен като Дон Муни. Едва сдържах смеха си. Мисълта, че Дон е чичо на Гейбриъл, ми се стори забавна — по-скоро той му беше пра-пра пра-пра на десета степен праплеменник.

— Ще продължа от там, откъдето господин Шамуей е прекъснал. Кой от вас помни какво сте обсъждали миналата седмица?

Кейти вдигна ръка.

— Започнахме обсъждане на притчата за добрия самарянин. Последния път, когато господин Шамуей беше тук, прочетохме какво пише в Библията.

— Грейс — обърна се Гейбриъл към мен, — би ли ни разказала каквото знаеш за добрия самарянин?

— Какво? — Единствената ми мисъл в този момент беше за момче в кожено яке — Нейтън Талбът или Добрия самарянин, както го нарекоха, когато спря боя в клуба. Не можех да се отърся от образа на Талбът, когато се надвеси над мен, докато лежах на пода, а зад него се стелеше мъгла от дансинга. Прогоних образа. Беше глупаво да мисля за него, а и Гейбриъл имаше предвид нещо съвсем различно.

— Би ли обобщила историята? — помоли той.

— Да, разбира се.

— Стани, за да те виждат всички.

Изправих се.

— Един евреин бил обран, пребит и зарязан край пътя, защото крадците го помислили за мъртъв. Двама богати евреи го видели, но не направили нищо, защото се уплашили. След това един самарянин^[1] — евреите ги мразели — го видял, съжалил се над него, пренесъл го до един хан и платил, за да се погрижат за него.

— Какво означава това според теб?

Замислих се за момент.

— Означава, че ако ти се предостави възможност и има как да помогнеш на някого, но не направиш нищо, защото се страхуваш или

ти е неудобно, или нещо подобно, тогава и ти си също толкова лош, колкото и хората, които са сторили злината.

— Добър анализ — отвърна той. — Благодаря. Тъкмо се канех да седна, когато нещо в обяснението ме притесни.

— Това не означава ли, че ако притежаваш уменията да помогнеш на някого, не трябва да се колебаеш? Искам да кажа, че добрият самарянин е можел просто да продължи както двамата евреи. Той обаче е предпочел да направи нещо по въпроса. Това го превръща в герой. Не е позволил на страха да му попречи.

— Да, но самарянинът не е тръгнал да търси бандитите. Помогнал е на ранения от състрадание и желание да направи добро. Насилието и боят не са отговорът.

— Ами ако се води война? Ами ако се е разгоряла битка между доброто и злото? Не трябва ли в този случай да отвърнем на огъня с огън? — Погледнах към Даниъл. Нали така беше описал причината, поради която Господ бил създал урбат — в битката между дявола и демоните Господ създал свои воители, които да защитят човешкия род. Той им дал същността на най-силния звяр във високопланинската им гора — древните вълци — за да „отвърнат на огъня с огън“. — Погледнах отново към Гейбриъл. — Когато водиш война със злото, тогава е коренно различно, нали? Понякога трябва да използваш крайна тактика, за да защитиш любимите си хора.

Гейбриъл прочисти гърлото си.

— Повярвай, Грейс, видял съм какво представлява войната. Не искаш да я преживееш.

Не знаех какво да отговоря, затова двамата с Гейбриъл останахме загледани един в друг за момент, докато не чух гласа на Клер зад мен.

— В Близкият изток ли сте били?

Той примигна и я погледна.

— Извинявай, би ли повторила?

— Близкият изток. Войната. Брат ми беше в Ирак.

Гейбриъл отстъпи крачка назад.

— А, да. Бил съм в Близкият изток.

— Как е там?

— Не помня. Беше отдавна. — Говореше тихо, толкова тихо, че едва ли всички чуха отговора.

Седнах отново и отворих тетрадката си.

— Какво ще кажете да се заемем с урока — предложи Гейбриъл на класа. — Разбрах, че сте обсъждали принципите на госпъла, но аз твърдо вярвам, че трябва да се обръща достатъчно внимание на уроците, които трябва да научим. Ще практикуваме онова, което проповядваме, ако може така да се каже. Ако мога да съдя от онова, което господин Шамуей е планирал за следващите няколко седмици, той е мислил по същия начин. — Гейбриъл пристъпи към дъската и написа с големи букви „Проект по религия за горния курс“.

— Господин Шамуей е имал планове да въведе нови изисквания за всички, които завършват тази година. Искал е всеки от вас да положи трийсет часа труд в полза на общността преди междусрочната ваканция. Според мен идеята му е великолепна и имам намерение да продължа делото му.

Изпънах гръб. Значи това е била изненадата, за която господин Шамуей се шегуваше, преди да напусне.

— Трийсет часа ли? — Крис Конуей, синът на директора, престана да рисува пламтящи черепи в тетрадката си. Останах изненадана, че обръщаше внимание. — Остават само още две седмици до междусрочната ваканция. Няма начин да стане. — Това са приблизително петнайсет часа на седмица. Не е невъзможно, а и аз ще ви пускам по един час по-рано всеки ден, за да успеете.

— Каквото поискаме ли можем да правим? — любопитства Ейприл. — Мога да правя бижута за децата в детската болница.

— Всъщност господин Шамуей вече ви е определил проекти. Ще работим с група от фондация „Рок Кениън“.

— Приютът в града е техен, нали? — попитах аз.

— Точно така, Грейс.

— Много се извинявам, но нашите няма да ме пуснат да работя в приют — обади се Кейти. — Не ме пускат в града, откакто се появиха невидимите бандити.

— Затова ще се разделим на две групи. Едната ще бъде близо до дома. Господин Шамуей е възнамерявал едната група да работи на доброволни начала с фондация „Рок Кениън“ в центъра им в Оук Парк. Аз обаче ще направя малка промяна. Предполагам повечето от вас знаят какво се е случило в близкия магазин за хранителни стоки. Разбрах, че собственикът имал нужда от помощ, за да може магазинът му отново да стъпи на крака. Има предостатъчно работа по

почистването и ремонта, така че можем да работим там през следващите седмици.

— Даниъл Калби ще води групата, която ще работи за господин Дей. Онези от вас, на които не им позволяват да пътуват или имат друга работа след училище, ще влязат в тази група. Господин Шамуей вече се е свързал с настойниците ви, за да получи разрешение, и е разделил класа на две групи. При Даниъл са имената на онези, които остават в Роуз Крест.

Даниъл размаха листа, който бяха изготвили заедно с Гейбриъл.

— Даниъл, ще ти трябва помощник-капитан.

Понечих да вдигна ръка, но се кълна, че Даниъл нарочно ме пренебрегна.

— Младата госпожица до Даниъл, как се казваш?

— Кейти Съмърс — отвърна тя. — С удоволствие ще стана помощник-капитан.

— Добре — съгласи се той. — Помогни на Даниъл да раздаде инструкции на всички от списъка.

„Браво, върхът“ — помислих си аз. Отново вдигнах ръка.

— Искам и аз да съм в групата, която ще работи в магазина на господин Дей. Вече съм помагала с почистването.

— Всъщност, Грейс — обърна ми най-сетне внимание Гейбриъл, — господин Шамуей те е определил за капитан на втората група и аз съм напълно съгласен с избора му. Твоят екип ще работи с фондация „Рок Кениън“ като част от проекта им „Добър самарянин“. Ще бъдете разделени на двойки и прикрепени към шофьор, който ще ви откарва при различните им проекти в града и съседните градчета. Може да разнасяте храна, да работите в детския клуб, да помагате на възрастните с домакинските им задължения, изобщо, с каквото се налага. Тази група ще се погрижи за нуждите на общността.

— Кофти работа — обади се Крис. — Баща ми няма да ни пусне да се мотаем извън училището.

— Всъщност баща ти ще помогне на първата група днес. Според мен от теб ще излезе чудесен помощник-капитан.

И това ако не е върхът. Крис едва ли беше участвал и в един проект през последните три години. Единствената причина, поради която още не го бяха изхвърлили от академията, беше, че баща му е директор. Вече си представях как върша съвсем сама цялата работа.

Тъкмо се канех да недоволствам и да продължа да настоявам да ме прехвърлят в групата на Даниъл, когато осъзнах, че ми се предоставя съвършената възможност отново да потърся Джуд в града. Може пък да успее да се измъкна, да отскоча до „Депото“, този път инкогнито, или да отскоча някъде наоколо.

— Добре — съгласих се. — Кога започваме?

В училищния автобус

Гейбриъл не се шегуваше, когато каза, че господин Шамуей е уредил всичко. Беше взел подписи от родителите ни и щяхме да започнем работа незабавно.

Половината от класа отиде в магазина заедно с Даниъл и Гейбриъл, докато останалите се качихме в автобуса заедно с директор Конуей. Мислех, че няма да предприемем нищо чак до следващия ден, но Гейбриъл ни убеди, че трябвало да се заемем със задачата още миналия петък, че хората от „Рок Кениън“ нямали търпение да им се притечем на помощ. Нямах нищо против това неочаквано развитие на нещата, тъй като означаваше, че ще отида в града още по-рано, отколкото очаквах. Само че директор Конуей ни уведоми, че сме щели да се срещнем с групата на добрите самаряни по средата на пътя, в Епъл Вали. Много малко от нас щяха да отидат в града — всичко зависеше от програмата на шофьора.

Раздадох листовките, които получих от Гейбриъл, преди да се качим в автобуса. Той вече ни беше разделил по двойки и на мен ми предстоеше да работя с Крис, както се опасявах, че ще стане. Когато автобусът спря, слязохме на паркинга, където ни чакаха ванове с логото на „Рок Кениън“ — две стиснати ръце.

— Шофьорът ще ви върне тук след два часа, след това се качваме обратно в автобуса и отиваме в училището — обяснявах аз. След това групата се пръсна и аз останах с директор Конуей, за да се уверя, че всички са се качили в правилните ванове. Обзе ме завист, докато махах на Ейприл и Клер, когато потеглиха, седнали до жена на средна възраст зад волана на един от вановете. На моя лист пишеше, че трябва да съм с Ван 8, но на паркинга бяха спрели само седем и сега всички бяха заминали. Останахме аз, Крис и директорът.

— Странно — отбеляза господин Конуей. — Ще поговоря с директора, за да проверя къде е последният ван. — Той извади мобилния си телефон и влезе в центъра. Двамата с Крис останахме на паркинга. Вятърът рошеше косата ми. Потрих ръце. Тази година есента беше неестествено топла, но ето че сега ми се прииска да си бях взела поне едно леко яке. Надявах се последният ван да не се бави прекалено дълго.

— Тъпа работа — оплака се Крис. — Изчезвам.

Метна раницата на гръб и потегли нанякъде.

— Ти къде тръгна? — провикнах се след него.

— Малко по-надолу видях една галерия с магазини. Ще се върна след два часа, преди автобусът да тръгне.

— Ванът е тук — посочих бял ван с черни стъкла и стиснатите ръце, който тъкмо влизаше на паркинга.

— Все тая — отвърна той, без да спира.

Белият ван спря пред мен. Не ми стана никак приятно, че не мога да виждам през прозорците. Едно е да се качиш с напълно непознат в някакъв ван, когато поне един твой съученик е с теб, съвсем друго да съм сама. Никак не ми стана приятно. Настръхнах цялата и се поколебах, докато чаках на тротоара. Някой свали прозорец от страната на пътника.

— Идваш ли? — попита дълбок глас. Все още не бях видяла шофьора. Обърнах се към центъра с надеждата директор Конуей да излезе.

— Трябва да тръгваме, ако искаме да се върнем навреме за училищния автобус.

Взех си раницата и тръгнах към вана. Задържах вратата отворена, защото се канех да кажа на шофьора да тръгне без мен.

— Грейс Дивайн? — ахна шофьорът. Усмихна ми се изпод бейзболната шапка. Ръкавите на бархетната риза бяха навити до лактите. — Нали ти казах, че пак ще се видим.

За малко да падна. Стиснах дръжката на вратата.

— Нейтън Талбът? Какво, за бога, правиш тук?

[1] Жител на областта Самария в древна Палестина. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА. СПАСЕНИЕ

Половин секунда по-късно

— Казвай ми Талбът, моля те. Никой, освен мама не ме нарича Нейтън.

— Добре, Талбът, добре... кажи какво правиш тук? — Все още бях на вратата.

— Ами, върша си работата. — Той повдигна бейзболната шапка. На нея също беше избродирано логото със стиснатите ръце. Под разкопчаната бархетна риза се виждаше тениска с надпис фондация „Рок Кениън“: проект „Добър самарянин“. Сигурно затова онзи в клуба го нарече „Добрния самарянин“.

Талбът потупа седалката.

— Ще се качваш ли?

Поколебах се отново и за пореден път погледнах към центъра. От директор Конуей нямаше и следа, а и Крис вече не се мяркаше.

— Не хапя, честна дума — ухили се Талбът и трапчинките му се показаха на загорелите бузи. — Както вече казах, трябва да потегляме, ако искаме да се върнем навреме за автобуса. — Не можех да откъсна поглед от приятелската усмивка на Талбът, докато говореше. Обзе ме топло чувство. Какъв беше той? Почти не се познавахме, а нещо у него ме караше да се чувствам така, сякаш бяхме стари приятели. „Можеш да му се довериш“ — прошепна тихо гласче в главата ми.

— Добре. — Качих се във вана и седнах. Обърнах се за последно към центъра и реших, че когато директор Конуей най-сетне излезе, ще се сети, че съм тръгнала с последния ван.

— Къде ти е партньорът? — попита Талбът.

— Разкара се нанякъде. Видял галерия с магазини надолу по улицата.

— Добре — отвърна Талбът. Стисна волана с едрите си загорели ръце и подкара през паркинга. — Много мразя да возя хлапетии, на

които не им се занимава. — Зелените му очи проблеснаха към мен. — Ти нали нямаш нищо против?

— Не, разбира се. — Сложих си предпазния колан и насочих поглед към улицата. — Ти... ти да не би да ме следиш?

— Много си самовлюбена — засмя се той.

Звукът се разнесе на топли вълни през тялото ми. Потръпнах.

— Не трябва ли аз да ти задам този въпрос? — попита той. — Да не вземеш следващия път да се появиш на вратата на квартирата ми?

Изчервих се.

— Не, просто ми се стори странно, че се срещаме отново.

Талбът спря на червен светофар.

— Шантаво странно или приятно странно? Усмихна ми се отново и трапчинките пак намигнаха.

Защо имах чувството, че съм се завила с топло одеяло в студен зимен следобед? Как бе възможно да се чувствам колкото комфортно, толкова и уплашена? Извърнах поглед, за да не забележи как се изчервих.

— По-скоро приятно странно. Талбът даде мигач и се качи на магистралата. Насочихме се към града. Обзе ме нетърпение. Можех да потърся Джуд.

— Спести ми доста неприятности — рече той.

— Какви неприятности?

— Сега не ми се налага да ти търся номера. Въпреки че едва ли има много хора с фамилия Дивайн.

По дяволите, изчервих се още повече. Какво ми ставаше?

— Щял си да ми търсиш номера ли?

— Приятелката ти си изпусна гривната в клуба. Реших, че ще си я търси, но не ми каза фамилията си. Затова пък твоята няма как да я забравя. Гривната е в чантата ми отзад. Подсети ме да ти я дам, преди да си тръгнеш.

— Добре. — Изпитах облекчение и си отдъхнах. Разбира се, че не е искал да ми позвъни просто така. А и аз не исках подобно нещо. — А къде отиваме?

— Нося около двацет кашона с книги. Трябва да ги занесем в библиотеката на Тидуел Стрийт. Повечето от книгите им са започнали да се разпадат преди поне десет години.

— Само това ли?

— Какво, не е ли достатъчно вълнуващо?

— Не знам, очаквах нещо по-полезно. Не разбирам какъв е смисълът да помагам при разтоварването на книги.

— Тук си, защото трябва да те науча на някои от тънкостите, когато помагаш на хората. Работата на доброволците невинаги е интересна. Някои седмици осигуряваме храна на нуждаещите се или помагаме в нечий дом през уикенда, но половината от работата се състои в доставки. — Той си нагласи шапката. — Не се притеснявай, ще има и по-практични задачи.

Погледнах го с изненада, въпреки че се бях изчервила още повече.

— Какво? — подсмихна се той. — Не ми казвай, че се страхуваш да си изцапаш ръцете. Ако си от хлапетата, които се плашат от бездомници или се притесняват да не си счупят някой нокът, обръщам вана и ще помоля за нов партньор...

— Какво? Не. Първо, не съм никакво хлапе. След три месеца навършвам осемнайсет. И изобщо не се страхувам да си изцапам ръцете. — Не знам защо се почувствах длъжна да давам тези обяснения на Талбът и да се доказвам пред него. Може би, защото Гейбриъл ме беше преценил погрешно след първата ни среща и не исках и с Талбът да стане така. — Не ми е за пръв път да работя като доброволка. Баща ми е пастор. Редовно се занимавахме с такава работа. Знаеш ли колко часове съм прекарала в разнасяне на храна и работа в приюта?

— *Съм прекарала? Защо казваш съм прекарала?*

Погледнах през прозореца към пешеходците. Вече бяхме в града, затова предпочитам да оглеждам всички, да не би да забележа някой, който прилича на Джуд.

— Напоследък стана сложно. От доста време не съм помагала на никого.

— Ето, сега имаш възможност. — Той паркира на мястото пред библиотеката, обозначено с табела „Само за доставки“. Слязохме и отидохме отзад. Библиотека „Тидуел“ беше на няколко пресечки от Маркъм Стрийт и „Депото“. Огледах лицата на всички на улицата. Знаех, че е възможно Джуд да е наблизо, но ако и тук беше като Маркъм, кварталът сигурно оставаше безлюден след залез-слънце.

Талбът отвори задната врата на вана.

— Хайде, да започваме. Поех един кашон и едва не паднах, защото тежеше. Най-сетне запазих равновесие и погледнах Талбът. Той беше грабнал три кашона като моя.

— Можеш и по-добре, малката — подвижна шеговито.

— Да, бе, сигурно.

Мислех, че ще ни бъдат необходими сто години, докато разтоварим кашоните, но Талбът пренасяше по шест кашона, докато аз едва смогвах с един. Не исках да изглеждам слаба пред него, ядосах се и накрая успях да събера сили и пренесох два при последното си отиване. Искаше ми се да се бях справила с по-голяма лекота. Само че не желяех Талбът да забележи, че не се справям задоволително.

— Така е по-добре — заяви той, докато ми държеше вратата отворена. Пренесох последните два кашона до информацията и ги оставих на библиотекарката.

— Сега накъде? — попитах, когато се върнах при вана и си поех глътка въздух. — Графити ли ще рисуваме?

— Не съм сигурен за какво имаме време, малката. — Той си свали шапката. Чупливата му кестенява коса беше залепнала за главата и той приличаше на дете. Прокара пръсти през косата си. След това отпусна шапката и се завъртя. — Чу ли?

— Какво да чуя?

Съсредоточих се, притаих дъх, докато не долових слаб женски писък. Този път прозвуча толкова наблизко, сякаш беше на няколко метра, но притъмнялата улица беше пуста. Нямаше никого, освен нас с Талбът. Сигурно беше на няколко пресечки.

— Хайде! — нареди той. — Трябва да й помогнем.

— Какво? Не. Трябва да повикаме полицията! — Посегнах към телефона в джоба. Писъкът проехтя отново, но пресекна внезапно, сякаш някой покри устата на жената. Мускулите ми пламнаха.

— Няма време. — Талбът стисна китката ми. — Полицаите не могат да й помогнат, но ти можеш.

— Аз ли?

Той пусна ръката ми.

— Отивам. — Подхвърли ми ключовете от вана. — Заклучи се във вана, щом те е чак толкова страх. — Той хукна по посока на писъците.

— Спри! — изкрещях след него. — Ще те убият!

— Не и ако ми пазиш гърба — изкрещя той.

Какво по дяволите, искаше да ми каже? Погледнах ключовете в ръката си. Бях ги уловила във въздуха, без дори да се замисля. Когато вдигнах отново глава, Талбът беше вече зад ъгъла.

— По дяволите, ще го убият — казах си. Имах чувството, че мускулите ми горят. Тялото ми копнееше да направи нещо, макар разумът да ми казваше да стоя мирно. И тогава някаква експлозия отекна в ушите ми. Изстрел.

„*Върви*“ — Заповяда чужд глас в главата ми. Хукнах, преди да успея да се спра. За броени секунди бях зад ъгъла, след Талбът и се сблъсках с жена, която тичаше в обратната посока. По лицето ѝ се стичаха сълзи, а тя стискаше разкъсаната си блуза.

— Извинявайте. Добре ли сте? — Опитах се да я стисна за ръката, но тя се отдръпна.

— Бягай — изписка тя и хукна отново.

Не можех да си тръгна без Талбът. Завих и се заковах на място. Бяха трима. Двама бяха облечени в черно, с яркочервени скиорски маски. Бяха сравнително дребни, личеше им, че са тийнейджъри. Третият беше Талбът. Един от маскираните го беше изтласкал до циментова стена. Притискаше пистолет до главата му — дулото беше скрито в щръкналата изпод шапката коса.

Постарах се да не пищя. Наистина се постарах. Потиснах вика, но остър грак се изтръгна от гърлото ми. Притиснах ръце към устата си.

Единият, който притискаше гърдите му, го блъсна в стената. Посочи ме.

— Имаме си компания.

Вторият се обърна към мен. Видях единствено две черни очи, които ме наблюдаваха злобно през дупките в червената маска.

— Доведи я тук — нареди онзи с пистолета.

Другият направи крачка към мен.

— Направи нещо, Грейс — рече Талбът.

Престъпникът направи втора, след нея и трета крачка.

„*Какво да направя? Да бягам ли?*“ Бях като закована на мястото. Само че не бях закована, тъй като всяка клетка в тялото ми пламтеше като заря на Четвърти юли. Между нас с непознатия имаше само още

пет или шест крачки, но аз все още не можех да помръдна. Стомахът ми се беше свил на топка.

— По дяволите, Грейс! — изрева Талбът. — Направи нещо. Знам, че можеш.

— Какво да направя? — креснах.

— Чувството в стомаха ти е гняв. Той ти дава сили. Възползвай се от него и сричай гадняра.

Той откъде знаеше?

— Млъквай! — онзи с пистолета удари Талбът с оръжието. От челото му потече червена струйка. — Айде, фащай момичето! — нареди той на съучастника си.

Талбът беше прав. Топката в стомаха ми се превърна в пламтяща ярост. Даниъл би казал да я отблъсна. Да открия равновесието. Само че маскираният посегна към мен. Усетих как гневът ме залива и аз вдигнах юмруци. Ритнах го в корема и той полетя назад. Нямах представа, че мога да ритам толкова силно.

Удари се в тухлената стена на съседната сграда, но това не го спря. Стегна се и се втурна към мен. Отдръпнах се от пътя му, но той се завъртя и стисна блузата ми. На един от юмруците му бяха татуирани буквите К и С между кокалчетата. Той вонеше и миризмата му — като мляко, престояло два месеца — ме вбеси още повече. Сграбчих ръцете му и ги извих настрани. След това го ритнах в слабините, за да го накарам да се превие. Той изгрухтя от болка. Езикът му провисна от устата. Блъснах го назад. Ритнах лявата му капачка, докато още не се беше овладял, и той се отпусна, и падна на земята. Изгледах го злобно, все още сбила ръце в юмруци.

— Ей! — изрева другият. — Ще си платиш! „Внимавай!“ — чух гласа в главата си и се обърнах към пистолета.

— Не! — изрева Талбът и със светкавично движение се изтръгна от ръката на бандита и стисна ръката с пистолета. Удари китката му в коляното си. Честна дума, чух хрущенето на кости. Непознатият изпусна пистолета и притисна ръка към гърдите си със стенание. Замахна сляпо към Талбът със здравата ръка. Той блокира удара и заби длан в скиорската маска, където се предполагаше, че се намира носът. Непознатият изломоти нещо и се закашля.

— Какви ги вършиш, бе, човек? — изхлипа и задърпа маската, но преди да успее да я смъкне, Талбът отскочи, отгласна се в циментовата

стена, сякаш под краката му имаше трамплин, и ритна нещастника в гърдите.

Бандитът се срина на земята. Талбът се приземи с приклякане до него. В сумрачната уличка беше останала светлина, колкото да забележа, че зелените му очи блестяха като забележителни смарагди. Ахнах.

— Ти си... ти си...

— Урбат — отвърна той и се изправи. Направи няколко крачки към мен. Отпусна мазолестата си ръка върху моята. — Също като теб.

Отново във вана

Главорезът, когото тръснах на земята, се беше измъкнал по време на кратката схватка и Талбът искаше да бъде сигурен, че другият няма да хукне след него, когато дойде отново в съзнание. Не можех да откъсна поглед от мускулите по ръцете на Талбът, докато завързваше негодника за една кофа за боклук. Вършеше всичко това с огромна лекота. Представих си го как мята ласо по теле на мястото, откъдето идваше. След това извади патроните от пистолета и ги пъкна в джоба на бархетната си риза. След това почисти отпечатъците си с края на ризата и хвърли оръжието до главата на идващия в съзнание бандит.

— За доказателство — рече.

— Сега вече ще повикам полицията. — Извадих си телефона.

— Дай на мен — предложи Талбът. — Моят телефон е с предплатена карта, така че няма как да го проследят.

— Няма ли да останем?

— И какво ще им кажем, като останем? Освен това трябва да те върна навреме за автобуса или някой ще реши, че съм те отвлякъл. Не мога да си позволя да си изгубя работата. — Извади телефона и ми даде знак да го последвам по уличката.

— Просто така ли ще го оставим? — Обърнах се към гадняра, който охкаше от болка. — Струва ми се нечовешко.

— Този тип се опита да те убие. Грейс. — Той отвори капачето на телефона. — Освен това не е човек. Наричате изчадия като него демони.

Отначало реших, че говори метафорично, но след това се осъзнах.

— Демон ли? Жив, дишащ, съвсем истински демон ли?

— Не ми казвай, че досега не си виждала.

Свих рамене.

— Ами, не съм. Веднъж видях на едно парти. Тя умееше да контролира ума на хората с очи.

— А, било е акх. Ужасни са. — Той изцъка с език. — Този тук е гелал. Техните жертви са млади жени. Нещастницата одеде щеше да преживее адски мъки, ако не се бяхме появили.

— Ти откъде знаеш? — попитах. На мен ми приличаше на обикновен човек. Много ми се искаше да отида до него и да смъкна маската, за да разбера какво представлява в действителност.

— Ориентирах се по миризмата — сбърчи нос Талбът. — Ами ти май наистина си новачка. Обзалагам се, че дори не знаеш как да проследиш някого.

Сведох поглед към земята. Маскираният демон издаде висок, гневен стон.

— Да вървим — предложи Тал. — Надявам се полицаите да пристигнат, преди да дойде на себе си и да се освободи.

Талбът натисна едно копче на телефона и притисна апарата до ухото си.

— Имаш 911 на бързо набиране, така ли? — Нали ти казах, че ми се налага да правя най-различни доставки.

Последвах го по уличката.

— Чакай малко, да не би да ми казваш, че се занимаваш непрекъснато с това?

Не ми отговори. Беше твърде зает да обяснява на телефонистката, че млада жена е била нападната близо до библиотека „Тидуел“, че той е открил престъпника край кофа за боклук близо до Тидуел и Вайн. Затвори бързо, за да не им даде възможност да зададат други въпроси.

— Ключовете нали са в теб?

— Да, надявам се. — Напипах ги в джоба.

Тал отключи вратата от страната на пътника и я задържа отворена. Докато той затвори вратата и се качи от другата страна, шокът от преживяното ме връхлетя. Ръцете ми се разтрепериха толкова силно, че едва успях да си закопчая колана.

— Добре ли си? — попита Талбът. — Справи се великолепно. Знаех си, че си върхът.

— Но как... откъде знаеше, че ще мога да направя нещо? Как разбра какво представлявам? — Вече го бях попитала как е разбрал, че съм урбат, но той предпочете да се занимае с престъпника, преди да поговорим. Сега обаче исках отговори.

— Висулката. — Протегна ръка и докосна колието със спукания лунен камък на врата ми. — Доста е издайническа. — Перна с пръст една от къдриците на врата ми и отдръпна ръка. — Освен това те видях как се биеш в „Депото“. Повечето момичета не могат да изпълнят ритник със завъртане, с какъвто подреди онзи там, ако не са заредени с паранормална топлина. — Той набърчи нос отново. — Освен това ти излъчваш и мирис.

— Какво? — подуших и двете си ръце. Миришеха си съвсем нормално — е, сега бяха потни от боя — но не приличаше на миризмата на онези двамата в уличката.

Талбът се разсмя. На бузите му се появиха познатите трапчинки.

— Скапаняк такъв! — пернах го игриво по ръката.

Той стисна ръката ми.

— Внимавай, малката. Имаш доста противен десен замах.

Ръката му, стиснала юмрука ми, изглеждаше огромна в сравнение с моята. Вените бяха изпъкнали. Той стисна пръстите ми и гъделичкаща енергия пропълзя по ръката ми и по гърба. Беше също като връзката между нас с Даниъл, когато се хванахме за ръце в градината на ангелите. Гъделичкането премина в трепет. Изтеглих ръката си от пръстите на Талбът. Не беше редно да изпитвам подобна енергия с друго момче, освен с Даниъл.

Скръстих ръце пред гърдите. Талбът отмести поглед от лицето ми. Закашля се и запали автомобила. Потеглихме от паркинга. След малко зададох въпроса, който не спираше да ме тормози:

— Ако онези типове наистина бяха демони, защо тогава им трябваше пистолет?

Той сви рамене.

— Не знам, Грейс, но и мен ме притеснява. Обикновено гелал не излизат преди полунощ. Те са създания на мрака. Самият факт, че са в града, е истинска загадка. Това е третата двойка, на която се натъквам през последните два месеца, а преди това не бях срещал нито един,

откакто бях на Западното крайбрежие. — Поклати глава. — Тук става нещо. Едно време ходех на лов за демони, преследвах ги месеци наред, преди някой да се покаже от скривалището си, а ето че сега градът гъмжи от тях. Освен това чувам слухове, че някой събирал върколаци, гелал, акх и разни други паранормални тийнейджъри в нещо като банда. Доколкото разбрах, се наричали „Крале на сенките“.

— Банда паранормални ли?

— Нали си чула за „невидимите бандити“, за които говореха по новините?

Кимнах.

— Не ти ли мина през ума, че зад тази работа стоят хора?

— Не, нито за миг — отвърнах аз. — Нападнали са магазин за хранителни стоки в моя град. Унищожиха го за няма пет минути. Моят... приятелят ми... говорехме си, че тази работа е извършена от банда тийнейджъри със суперсили. Страхувам се да не би и брат ми да се е забъркал о тях. Пред Ейприл е споменал за ново семейство.

Талбът изви вежди.

— Брат ти като теб ли е?

— Много си приличаме. — Не знаех доколко мога да се доверя на Талбът. Че ние се познавахме едва от няколко часа, а през това време той ми спаси живота два пъти. „*Можеш да му се довериш!*“ — Джуд се превърна в истински върколак. Докато аз още не съм. Той ме ухапа по време на преобразяването, след това се опита да убие най-добрия си приятел — той ми е гадже. Мисля, че това беше причината Джуд да избяга.

Талбът кимна.

— Какво представлява гаджето ти. Непрекъснато го споменаващ. Май брат ти го е ненавиждал също като мен.

Наклоних глава на една страна и погледнах Талбът. Това пък какво трябваше да означава?

— Извинявай — усмихна ми се той. — Просто си мислех, че въпросното гадже трябва да е зверски специален, за да заслужи момиче като теб. Само че какво е направил, за да вбеси брат ти?

— А, Даниъл — гаджето ми... — Ох, ужас. Май в този разговор на всеки десет секунди изричах думата с „Г“. Та ние двамата с Даниъл дори не обичахме да се наричаме гаджета. Звучеше толкова банално в сравнение с чувствата, които имахме един към друг. — Даниъл, моят

при... — отново прочистих гърлото си. — Той беше върколак. Той зарази брат ми преди няколко години. И сега брат ми го ненавижда.

Талбът ме погледна любопитно, същевременно развеселено. Поклати глава.

— Какво ще рече това „Даниъл беше върколак“? Бях останал с впечатление, че когато си урбат, си оставаш урбат.

— Аз го излекувах.

Той се ококори. Наби спирачки, за да не мине на червен светофар.

— Как успя?

За съжаление бях твърде уморена, за да му разказвам историята.

— Първата истинска любов... — размахвах ръка — и ала-бала... Някой друг път ще ти разкажа как стана.

Той примигна. Изсмя се и ме погледна в очите.

— Струва ми се, госпожице Грейс Дивайн, че с всяка изминала минута ставаш все по-интересна. — Гласът му, когато каза „госпожице Грейс“, отново ме накара да потръпна, обзета от познатото топло чувство. *Какво имаше у него, та ми действаше по този начин?*

Отново светна зелено и потеглихме през кръстовището. Обърнах се и погледнах през прозореца.

— Ти трябва да разказваш. Предполагам, че често се занимаваш с това. Проследяваш демони и разследваш банди паранормални крадци. Да не би работата ти в „Добрия самарянин“ да е просто прикритието на супергероя?

— Сипа ме — призна той.

Този път аз се ококорих и забелязах изражението си в страничното огледало.

— Заразиха ме, когато родителите ми бяха убити от върколаци, и се заклех да използвам силите си, за да защитавам света от демони... и ала баба... Някой друг път ще ти разкажа как стана.

— Стига де, не ми го причинявай.

— Няма как, пристигнахме. — Проследих пръста му, който сочеше осветения автобус пред центъра на фондацията. Автобусът беше пълен с ученици, а директор Конуей беше застанал пред всички, притиснал мобилен телефон към ухото си.

— Май трябва да вървя — рекох. — Благодаря за... приключението.

— Радвам се, че не се уплаши — ухили се той с топлота и трапчинките се появиха. — Всъщност се радвам, че те направих мой партньор. Не съм сигурен какво щях да направя, ако с мен бяха твои съученици. Имам чувството, че съдбата се намеси, нали?

Усмихнах се.

— Да, така е.

Отворих вратата. Канех се да скоча, когато Талбът ме повика:

— Грейс?

— Да — обърнах се към него.

Той държеше нещо сребърно, лъскаво в ръка. Отначало реших, че ми прави подарък — което щеше да е странно, но мило — но след това той ме подсети:

— Гривната на Ейприл. Нали я изпусна в клуба.

— А, да. — Взех гривната от топлите му пръсти. Беше увита в лист.

Погледнах блестящите смарагдови очи на Талбът.

— За теб — уточни. — Обади ми се, ако имаш нужда от нещо. Каквото и да било.

— Добре — отвърнах и скочих от вана.

— Много поздрави на Ейприл — подхвърли той, преди да затворя вратата.

Пъхнах листа в джоба и тръгнах през мрака към автобуса, като се питах как да обясня закъснението си, когато някой се приближи до мен.

— Сладур, много се забавихте — рече Крис. Държеше половинка сандвич в ръка, а в джоба му подрънкваха монети.

— Вие двамата къде бяхте? — попита директор Конуей, когато ни видя. — Трябваше да сме тръгнали преди двацет минути. Започвах да се притеснявам, защото ви нямаше в нито един от вановете.

— Извинявай, Том — обърна се Крис към баща си. — Хвана ме хипогликемията, затова накарах нашия шофьор да отбие, за да си купя нещо за ядене. Благотворителността не се отразява добре на здравето ми.

— Добър опит — отвърна директор Конуей и поведе сина си към автобуса. — Следващия път, когато ти звъня, се обаждай.

Спрях на последното стъпало и се обърнах към паркинга. Талбът примигна с фаровете и потегли.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА. НОРМАЛЕН ЖИВОТ

В автобуса

— Леле боже! — Ейприл плъзна сребърната гривна на китката си. — Първо, не мога да повярвам, че Талбът е открил гривната ми в клуба — тя трябваше да бъде гвоздеят на новата ми есенна колекция, но просто нямаше начин да се върна, за да си я потърся. Второ, не мога да повярвам, че той ти е бил шофьор. Трето, не мога да повярвам, че сте предотвратили грабеж. И четвърто, не мога да повярвам, че той е ур...

— Ш-ш-шт! — опитах се аз да ѝ запуша устата с ръка. Седяхме сами в задната част на автобуса, но гласът ѝ ставаше все по-гръмовен, докато изброяваше нещата, на които не можеше да повярва. Неочаквано се запитах дали постъпих правилно, като ѝ казах истината. Ейприл изписка и се отдръпна от ръцете ми.

— Четвърто — зашепна високо тя, — фактът, че Талбът е скапан урбат, ловец на демони, направо ме побърква! — Тя почти изкрещя последната дума.

Пернах я и буквално я залепих за седалката, след което отново се опитах да ѝ покроя устата. Тя се изкиска и ме отблъсна.

— Добре де, добре. Ще се постарая да говоря по-тихо. Само че тази работа е страхотна. Остави ме поне за малко да се покискам от кеф за срещата ти с Талбът.

— Добре — прошепнах, но ако директор Конуей или Гейбриъл... искам да кажа пастор Сейнт Мун открият, че съм била сама с Талбът, направо ще изперкат. Не трябва да разбират, че съм работила с него сама, камо ли какви сме ги вършили.

Ейприл повдигна бързо вежди.

— Няма нищо подобно... — сопнах се аз. — Освен това не искам Крис да загази, задето се чупи.

— Теб не те бива за лъжкиня. Виждам червените петна по шията ти.

Потрих врата си.

— Просто ми е топло.

— Да, сигурно.

— Ейприл, сериозно ти говоря. Няма такова нещо. Талбът е просто приятел. Знаеш какво изпитвам към Даниъл. — Говорех напълно сериозно, въпреки това вратът ми пламтеше и ме сърбеше. Извадих бутилката вода от раницата и отпих.

— А Даниъл какво ще каже? Всяко момче би се вкиснало, когато разбере, че приятелката му е била сама с готин пич... А и като те гледам колко ти е топло и как се потиш. Не мислиш ли, че Даниъл ще ревнува, че не е бил с теб?

Задавих се и едва не изплюх водата върху нея.

— Искам да кажа, че той сигурно би предпочел да е с теб, когато сритваш лошите... не че... нали се сецащ... не че си правила друго. — Тя направи странен жест с ръка, сякаш бях правила друго. — Освен ако вие двамата с Даниъл не сте го направили. Нали се сецаш... Не сте, нали? Защото чух...

— Не, не сме го направили с Даниъл, независимо какво разправят другите.

Благодарение на свръх слуха си и на клюките, които Лин Бишоп пускаше миналата година, знаех, че доста хора мислеха, че двамата с Даниъл „го правим“. Само че ние със сигурност не го правехме. Не че не бяхме мислили по въпроса или не искахме — щом видех Даниъл, сърцето ми потръпваше, а краката ми се подкосяваха.

Просто за мен сексът означаваше МНОГО.

Направо се побърквах, когато гледах разни тийнейджърски филми по телевизията, когато двама най-сетне се целунеха за пръв път и след това, ПРАС, две секунди по-късно, вече правеха секс. Знаем, че не съм единствената, която мисли, че трябва да има още нещо, още няколко крачки между първата целувка и следващия етап. След като бях дъщеря на пастор, сексът ми се струваше още по-важен, отколкото за други хора.

В академия „Холи Тринити“ бяха пуснали смешката, че ако татко заместваше в часовете по религия, сигурно щеше да говори за въздържанието. И още нещо ще ви кажа. След като си слушала как баща ти чете лекция на приятелите ти за въздържанието, няма начин да ти е смешно.

Макар да ми се искаше, а бях сигурна, че искам да го направя с Даниъл, първият път трябваше да е специален, в подходящото време.

Притеснявах се, че желанието ми да изчакам няма да се хареса на Даниъл. През последните три години, след като той замина, бяхме живели коренно различен живот, той беше хойкал доста, ако мога така да се изразя. Едно от нещата, които обичах у Даниъл, беше, че той проявяваше изключително разбиране.

— Ти си различна от другите момичета — сподели веднъж той.
— Ние сме различни. Обичам те. Искам всичко с теб да е прекрасно, дори това да означава, че трябва да чакам десет години.

Тогава се разсмях и отпуснах глава на рамото му.

— Няма да се наложи да чакаме чак толкова дълго.

— Както и да е. — Ейприл прекъсна мислите ми. — Според мен е добре, че изчаквате.

— Мисля, че да. — Само че покрай лъжите и разправиите, тайните, които неочаквано се появиха между нас, имах чувството, че подходящият момент така и няма да дойде. А не исках да чакам вечно.

— Ще му кажеш ли?

— Какво? На кого? — попитах.

— Ще кажеш ли на Даниъл за вас с Талбът?

— Вече ти казах, че няма понятие като нас с Талбът.

— Да, но би могло да има.

— Добре, няма да ти кажа нищо повече.

— Стига, де, знаеш, че само се шегувам. А ще му кажеш ли, че Талбът ти е бил шофьор? Знаеш, че ще се ядосва, задето е трябвало да разчиства „Дейс“ заедно с Кейти Съмърс, вместо да се бие редом до теб в града.

Май напоследък бях говорила твърде много пред Ейприл, но все още не й бях казала причината, поради която избягах Даниъл през целия ден. Доколкото тя знаеше, той нямаше търпение да ме обучи да стана супергерой. Тя нямаше представа как ми беше обърнал гръб и за плана, който беше измислил.

— Да, ще му кажа.

Хрумна ми нова идея и тя донесе нова надежда. Когато Даниъл научеше как съм повалила онзи тип в уличката, щеше да разбере, че мога и сама да се грижа за себе си. Щеше да си промени мнението и да

съжалява, че се е съгласил с Гейбриъл. Когато научеше, че съм помогнала да спасим жената, щеше да повярва отново в мен.

Може би тогава най-сетне щеше да разкрие тайната, която пазеше.

В училище

Не се наложи да чакам дълго, за да видя Даниъл. Той ме чакаше на паркинга пред училището, когато автобусът пристигна. Беше се облегал на мотора си в черно и бяло, напъхал ръце в джобовете.

— Тръгвам — обърнах се към Ейприл и буквално затичах към Даниъл през почти празния паркинг. Канех се да го прегърна през врата и да му разкажа какво се случи в уличката с гелала и Талбът, но видях каменното му изражение. Напомни ми за Джуд. Леденостуден и нетрепващ.

— Здравсти — казах аз, но така и не го прегърнах. — Какво правиш тук?

— Баща ти искаше да е сигурен, че има кой да те закара до вас. Мислех, че ще се върнете по-рано. Започнах да се притеснявам.

— Извинявай — усмихнах се гузно.

Даниъл взе каската от задната част на мотора и ми я подаде. Струваше ми се странно, че настоява да си я слагам, след като аз притежавах свръхчовешката способност да се лекувам бързо, докато при него не беше така. Но пък една тежка травма на главата беше сред малкото наранявания, които можеха да убият един урбат — освен среброто и отровата на демон, включително и на върколак, ако не се излекуваше бързо — поне така бях чела. Може би тъкмо затова, когато чудовището, наречено баща на Даниъл, беше нападало тринайсетгодишното момче, се беше опитало да му разбие главата със счупената рамка на статива му. Опитвал се е да убие Даниъл.

Той се качи на мотора и аз седнах зад него. Беше притихнал, студен и аз не знаех как ще се почувства, ако го прегърна през кръста. Затова го прихванах леко отстрани.

Даниъл запали мотора и поехме по Кресънт Стрийт. Докато пътувахме, не се обърна към мен нито веднъж, през всичкото време гледаше напред.

Вечерният въздух ми се стори студен и тежък, изпълнен с всичко онова, което исках да му кажа, но неочаквано разбрах, че няма да мога. Наместих се на седалката и го пуснах, като разчитах, че свръхестественото ми равновесие ще ме опази. Как бе възможно да се чувствам в пълна безопасност, докато пътувах заедно с Талбът, а сега, с Даниъл, дори не знаех къде да си сложа ръцете?

Спряхме пред къщи. Даниъл спусна крака и изключи от скорост, но така и не загаси мотора. Очевидно нямаше намерение да се застоява.

— До утре.

Свалих каската и му я подадох. Той не докосна пръстите ми, когато я пое от мен. Отстъпих назад, готова да си тръгна.

Само че не можех.

Не можех за пореден път да оставя всичко без отговор. Не биваше да го допускам и миналия път, въпреки че първия път отключи силите ми.

— Какво, за бога, не е наред? — попитах. — За какво си ми сърдит?

Даниъл примигна. Въздъхна тихо, след това стисна устни.

— Извинявай, че избягах вчера. Извинявай, че цял ден не ти говоря. Просто знаех, че лъжеше за онази вечер. Освен това не можах да повярвам, че не ме подкрепи, когато бяхме с Гейбриъл. Вече не съм ядосана. — Беше ми минало в часа по религия, но така и нямах възможност да поговоря с него заради проекта. — *„А след това прекарах цели два часа насаме с друго момче“* — но прецених, че моментът не беше подходящ да го занимавам с Талбът. — Просто искам да разбера защо се държиш по този начин. Не искам да ми се сърдиш. Повече не издържам.

— Вече ти казах. Не ти се сърдя, Грейс. Разтревожен съм.

Думите му ме стреснаха. Нали Джуд веднъж каза същото?

По онова време Даниъл тъкмо се беше върнал и Джуд настояваше да не общувам с него.

— За какво се тревожиш? Хайде, кажи ми, моля те.

Той стисна ръкохватките. Моторът избръмча. Отпусна глава назад и погледна към луната. Дълбоките му кафяви очи, които навремето наричах „кални локви“, се взираха нагоре, без да трепват. Орехът — осветен от лампата на верандата — точно зад него, бе

съвършен фон за силуета му. Ако отношенията ни бяха различни, щях да извадя скицника, за да уловя красотата на момента. Сега обаче, докато Даниъл беше в подобно настроение, усетих как сърцето ми се сви от болка.

Прехапах долната си устна.

— Знам, че нещо не е наред, Даниъл. Можеш да лъжеш, колкото искаш, но се чете в очите ти. Изглеждаш както онази вечер, когато те целунах за пръв път под ореха. Тогава ти казах, че те обичам, и ти избяга, защото мислеше, че никога не би могъл да ме помолиш да те спася.

Той затвори очи. Понякога приличаше на истински ангел, честна дума.

— Само че аз те спасих. След толкова болка това беше единственото, заради което си струваше. — Докоснах рамото му. — Каж ми какво става. Защо вече не искаш да тренираме? И къде беше онази вечер? Какво не искаш да ми кажеш?

Даниъл се отдръпна.

— Мислиш ли, че имам нещо общо с убийството на онзи Тайлър? — попита той. — Това ли ти се върти в главата?

— Не. Дори не ми е минавала подобна мисъл. — Отпуснах ръце от страни. — Знам обаче, че не си бил у вас и не си гледал телевизия, както каза на полицаите. Освен това видях мотор като твоя пред един бар, когато се прибирах от „Депото“. Заведението се нарича „Нъкъл Грайндърс“, доколкото си спомням.

Даниъл ме стрелна с поглед. Дали знаеше за кое място говоря?

— Защо ми каза, че си болен, а след това си отишъл в бара? Имаш ли представа колко се притеснявам от подобни лъжи? — Бях го защитила пред Ейприл — казах й, че не би станал какъвто е бил преди — но вече не знаех какво да мисля.

— Търсех информация — отвърна той.

— За Джуд ли? — Изпитах облекчение. — Защо не ми каза? Даниъл наведе глава и затвори очи. Сякаш се молеше. След малко въздъхна дълбоко и пусна ръкохватките. Погледна ме с тъмните си очи. Преглътна с усилие.

— Винаги съм искал нормален живот, Грейс. Знаеш го много добре. Искам нормално семейство. Искам „Трентън“. Искам двамата с теб да имаме нормално бъдеще.

— Знам, Даниъл...

Единственият проблем беше, че нямах представа как да се впиша в представата му за нормален живот. Вече не. Не и с моето разпадащо се семейство. Не и с минималните шансове да се запиша в колеж. Не и със суперсилите, които нямаше да изчезнат просто така. Даниъл никога нямаше да води нормален живот с мен. За целта му трябваше, момиче като Кейти Съмърс.

— Значи разбираш защо искам да престанеш с глупостите да станеш небесна хрътка — заяви той. — Само че не разбирам защо тогава искаше да започна да тренирам. Ти ме накара да мисля, че мога да стана герой. Ти ме поведе по този път.

— Просто се опитвах да превърна лошото в нещо добро. Само че сгреших, Грейс. Гейбриъл е прав. Твърде опасно е. Няма да понеса да те изгубя заради проклятието.

— Няма да ме изгубиш. Аз няма да се променя. Дори да се променя, ти можеш да ме спасиш. Има лек...

— Ами ако не се получи, Грейс? Този лек не е сигурен. Не мисли, че е лесно, след като се превърнеш във върколак. Може да се окаже, че няма връщане назад. — Даниъл прокара пръсти през рошавата си руса коса. — Да не говорим, че е прекалено опасно. Не знам къде ми е бил умът. Ти не можеш да се мериш с един демон...

Затова ли се държеше толкова странно след разправията ми с Пийт? Не успях да отвърна на ударите, затова Даниъл мислеше, че съм неспособна.

Как само ми се искаше да му разкажа за случката в уличката и как повалих онзи гелал за секунди. Единственият проблем беше, че имаше и пистолет, насочен в главата ми... Но той трябваше да знае на какво съм способна.

Преди да кажа и дума, Даниъл протегна ръка и стисна моята.

— Грейси, единственото ми желание е да имаме нормално бъдеще — двамата заедно. Не знам дали е възможно. Не знам дали вселената ще ни позволи да го имаме. Не знам дори дали го заслужавам. — Преплете пръсти с моите. — Сигурен съм обаче, че ще го имам. Сведох поглед към преплетените ни пръсти. Как да му кажа за Талбът точно в този момент?

— Молбите за „Трентън“ трябва да са готови до един месец — напомни ми той. — Ти погледнала ли си изобщо своята?

Поклатих глава. Не. Бях доста заета... — *Все с неща, които според него не би трябвало да върша.*

Даниъл пусна ръката ми. Докосна бузата ми с пръсти, след това привлече лицето ми към своето. Челата ни се докоснаха.

— Би ли го направила заради мен, Грейс? Можеш ли да забравиш тази работа с геройствата, преди някой да те нарани? Остави баща ти и Гейбриъл да търсят Джуд. Нека ти помогна да подготвиш молбата за „Трентън“. — Той изви леко глава и докосна устните ми със своите. Ласката му беше опияняваща, както винаги. — Моля те, Грейси — промълви до устните ми. — Бъдещето ми не означава нищо без теб.

— Добре — съгласих се. — Но знаеш, че не давам обещания.

Даниъл се разсмя тихо.

— Да, знам. Но ще се примиря и с това „добре“.

Усетих, че стискам лунния камък, докато устните му притискаха моите. Целувката му вля в краката ми болка, каквато изпитвах всеки път, когато имах нужда да потичам. Всяка клетка в тялото ми копнееше да се кача в скута на Даниъл на мотора, но след секунда той се отдръпна.

— Трябва да вървя — заяви. — Имам домашни, други неща за вършене. — Той наистина приемаше тази работа с колежа много сериозно. — Поне отвори молбата.

Кимнах. Останах да го наблюдавам от верандата, докато се отдалечаваше, след това влязох в къщата.

По-късно същата вечер

Седях на масата в кухнята, чинията с вечерята ми беше недокосната, молбата за „Трентън“ беше отворена пред мен. Извадих я от раницата, където стоеше от миналата седмица, когато Барлоу ми я даде. Едва сега счупих печата на плика. Както обикновено мама беше седнала да гледа новините, а аз четях изискванията — портфолио от двайсет и три творби, изпълнени с поне три различни средства, две препоръчителни писма, молба, дълга колкото колата на татко, ако се разгърнеше, и две есета.

— Я, „Трентън“ — възкликна татко, когато се приближи до масата. — Дойде време да попълваш молбата, а?

— Да.

Той посегна към първата страница и я прегледа.

— Казва ли се нещо за таксата?

Поклатих глава.

— Споменава се за финансова помощ в уебсайта им. Не знам обаче дали отговаряме на условията.

— Хм. — Татко остави молбата. — Все ще измислим нещо. Майка ти всеки месец отделяше част от заплатата си за вас. Ще вземем от тези пари, след като Джуд вече го няма...

Мама увеличи звука на телевизора. Очевидно говорехме твърде високо и ѝ пречехме да слуша. Татко се наведе към ухото ми.

— Така ли беше през всичкото време, докато ме нямаше?

— Ту включваше, ту изключваше — отвърнах аз. — Понякога ставаше дори по-зле. Тази вечер поне хапна нещичко.

— Май е време отново да повикаме доктор Конърс.

Звукът на телевизора се увеличи още няколко децибела. Потрих едното си ухо.

— Да не оставиш есетата за последната минута. Те са най-трудната част.

— Знам — отвърнах и посегнах към бланката с въпросите за есета.

Татко ме погали по косата, след това стисна рамото ми.

— Просто не знам как ще се справим без теб. — Взе бележника си от плота и се отправи към кабинета си.

Погледнах въпросите. Първият беше по-лесен. „Кой творец е оказал най-голямо влияние върху работата ви и защо?“ Нямаше да ми е трудно да поработя над едно есе за Реноар или Касат — ако трябваше да избирам между двамата. Вторият въпрос обаче ме накара да се замисля. По-точно казано, ме обърка. „Как бихте използвали таланта си, за да направите света по-хубав?“

Все още мислех над въпроса, когато дочух какво казваха в репортаж по телевизията. Станах от масата, за да виждам екрана по-добре. Репортерът интервюираше жена в скъсана червена пола, която ми се стори смътно познато.

— Можех да умра — обясняваше тя. — Мъжът с пистолета каза, че щял да ме убие. Последва някакво светкавично движение и се появи непознатият, който дръпна маскирания от мен. Каза ми да бягам и аз

хукнах. Изглежда, с него имаше момиче. Не ги огледах добре, но те ми спасиха живота.

Камерата се премести към репортера, застанал пред новинарския ван, паркиран в уличката отстрани на Тидуел Стрийт.

— След като е била спасена от неизвестно лице или лица, госпожа Тейлър отишла право в полицията. Когато властите пристигнали на местопрестъплението, открили единия от двамата маскирани, завързан за кофа за боклук. Властите все още не са успели да идентифицират мъжа, но го разпитват във връзка със серия подобни нападения, извършени в града през последните няколко седмици. Възможно е да е отговорен за убийството на Лиан Грийнуд, сервитьорката, открита мъртва в същия район в началото на месеца. Макар само един от нападателите на госпожа Тейлър да е заловен, от градската полиция са облекчени, че поне един опасен престъпник няма да върлува по улиците тази вечер.

Камерата се прехвърли на водещия — същия с бухналата коса от онази вечер.

— Благодаря ти, Карлос. По всичко изглежда, че трябва да благодарим на един или двама добри самаряни за извършения арест.

— Точно така — обади се репортерът пред вана. — Капитан Морис потвърди, че това не е първият случай в последните няколко седмици, в който неизвестен гражданин помага да бъде предотвратено престъпление. Може би има надежда, че на вълната от престъпления, която заля града със страх, ще бъде сложен край.

— Това е наистина добра новина, Карлос — отвърна водещият, след това пуснаха реклама.

Обзе ме приятно топло чувство. Пръстите ми трепереха, докато събирах бланките от масата. Погледнах отново въпроса за второто есе, преди да ги прибера в плика.

Как бихте използвали таланта си, за да направите света по-хубав?

Отнесох пакета в стаята си и го оставих на бюрото до отчайващо стария си компютър. Дръпнах панталоните в цвят таки, с които бях днес, и бръкнах в предния джоб. Ръката ми продължаваше да трепери, докато вадах смачканото листче и набирах от мобилния записания на него телефон.

— Ало? — прозвуча мъжки глас. Чувствителният ми слух долови музика, която звучеше като крясъци някъде в далечината. Сигурно се намираше в „Депото“.

— Талбът? Обажда се Грейс.

— Здравсти, малката. Как си?

Поех си дълбоко дъх, изпуснах го и едва тогава решително заговорих:

— Искам да ме обучаваш. Искам да открия брат си и се надявам да унищожим бандата, която тероризира целия град.

Талбът се разсмя.

— Мислех, че никога няма да го кажеш.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА.

ТЕСТ

Вторник следобед

— Готова ли си? — попита Талбът, докато се качвахме във вана.

— Няма накъде повече. — Оставих раницата на седалката между нас и извадих маратонките. Изритах обувките без ток, с които бях ходила на училище, и се преобух.

— Къде ти е партньорът? Пак ли е решил да се спаси нанякъде?

Подсмигнах се.

— Уредих да намери двацет кинта на монети от по двацет и пет цента на седалката в автобуса. Така ще има с какво да се занимава в галерията с магазините поне няколко дни.

Талбът се разсмя.

— Харесва ми как мислиш.

— Какво ще правим днес? Ще ни остане ли време за тренировка?

— Аз вече се погрижих за поръчката. Освен това имаме допълнителен час, преди автобусът да се върне, така че разполагаме с достатъчно време за основното.

— Кое е основното?

— Ще видиш — отвърна той.

Влязохме в квартал, наречен „Гленмор“, в покрайнините на града, който сигурно е бил хубав в средата на миналия век, но сега беше пълен с евтини апартаменти, възрастни хора, останали да живеят в старите си домове, и много къщи, превърнати в складове. Бяхме на две пресечки от магистралата, когато Талбът спря близо до заложната къща „Секънд Чансес“. Първото, което забелязах, беше жълтата полицейска лента, сложена във формата на Х пред вратата, и още една пред счупения прозорец.

Талбът дръпна огромната си раница от задната седалка и слезе от вана. Последвах го. Тръгна право към вратата. Огледа улицата, след това натисна силно дръжката. Чух изпукване, когато вратата се

отключи и се открехна. Тал дръпна жълтата лента, за да мога да вляза и аз.

— Това не е ли незаконно? — Хич не ме биваше да се промъквам.

Талбът сви рамене.

— Понякога трябва да нарушиш правилата, за да си свършиш работата.

— Ами ако ни хванат?

Той докосна ухото си.

— Няма никого. Охранителните камери са изключени. Освен това ще излезем след няколко минутки. Просто пробвам нещо.

— Какво?

— Теб.

Вгледах се в зелените му очи и наклоних глава на една страна, но не казах нищо.

— Ела, преди да сме изпуснали шанса си — нареди той. Поколебах се още секунда, след това минах под лентата и се вмъкнах в заложната къща. Под краката ми хрущяха счупени стъкла, докато оглеждах разрухата. Всички витрини бяха разбити, а стоката изглежда липсваше.

— Ударили са снощи — уточни Талбът. — Който и да е извършителят, е задигнал целия инвентар, изнесъл е деветдесеткилограмов сейф, и то за по-малко от шестте минути, необходими на полицията да реагират на тихата аларма.

— Откъде знаеш всичко това?

— Хубаво е да имаш връзки с някой детектив.

— А, ясно. Чакай да позная, камерите не са записали нищо.

— Нищичко. Днес сутринта разпитах детектива и той каза, че било същото, както и при другите удари на невидимите бандити. Няма пръстови отпечатъци, няма запис на охранителните камери, обирът е бил извършен за броени минути.

— А ние защо сме тук?

— Поеми си дълбоко дъх.

Погледнах го любопитно, въпреки това си поех дъх. Каквото и да се канеше да ме накара да направя, трябва да беше интересно, след като мислеше, че трябва да дишам дълбоко, преди да ми каже. Във въздуха се усещаше кисел вкус като от вкиснало мляко и аз побързах

да изпусна дъха си. Огледах се за вода, за да изплакна гнусния вкус в устата. Тъй като не открих, се обърнах към Тал.

— Добре, кажи за какво става въпрос — помолих неуверено. —
Защо сме тук? На какво изпитание си решил да ме подложиш?

Тал изви вежда.

— Поемането на дъх беше част от изпитанието. Нищо ли не усети?

— Напротив. Има някакъв мирис като от вкиснало мляко. Това пък какво общо има?

— Хм. Значи ни чака повече работа, отколкото предполагах. Мислех, че имаш заложи на ловец.

Засрамах се.

— Нямам, но сега разбрах какво се опитваш да направиш. —
Поех си дълбоко дъх и го задържах. Усещах единствено вкисналото мляко, но се усилих да не го изпускам. Не можех да се проваля пред Талбът. Не исках да решя, че не си струва да ме обучава. Знаех, че сигурно съм посиняла, и се ядосах на себе си. Най-сетне изпуснах въздуха през носа и в същия момент усетих нов мирис, който не бях доловила досега. — Усетих вкиснало мляко, но има и още нещо. Прилича на развалено месо. Много развалено.

— Браво — отвърна Талбът. — Всъщност положението е зле.

— Ако не го правя както трябва, защо просто не ми покажеш? Предполага се, че ме обучава.

— Още не сме започнали с обучението. Първо ще преминеш изпитанието. Справи се чудесно. Просто развалено мляко означава, че си имаме работа с двама гелал, а развалено месо издава присъствието на поне един акхейру.

— Ак... а... какво?

— Ак-хей-ру — произнесе отчетливо.

Сбърчих нос и дори не се опитах да произнеса думата отново.

— Така — продължи Талбът. — Наричай ги просто акх — същата работа като смрадливец. Просто се произнася по-лесно. Някои хора ги наричат вампири.

Ококорих се.

— Наистина ли?

— Само че тези не са като обикновените, които искат да ти изпият кръвчицата. — Той сви рамене. — Да вървим, преди някой да

се е върнал. Трябва да спрем на още едно място като част от изпитанието, преди да се върнем при автобуса.

— Къде?

— Да кажем, че съм доволен, че си с маратонки.

Няколко минути по-късно

Талбът метна раницата на гръб и ме поведе към края на улицата. Спря на ъгъла и подуши въздуха. Наоколо беше пусто, видяхме само една старица на автобусната спирка.

— Усещаш ли миризмата? — Той си пое дълбоко въздух. Направих същото.

— Да, пак прокисналото мляко и разваленото месо.

Талбът кимна доволно.

— По следите им сме. — Стисна ме за лакътя и пресякохме улицата. Той продължаваше да души въздуха. — Да, оттук са минали пеша.

— С деветдесеткилограмов сейф ли? — Гласът ми издаваше, че не мога да повярвам.

— Не подценявай демоните, малката. Онези гелал ги натръшкахме лесно онзи ден. Дори бих казал, че стана прекалено лесно.

Усетих как стомахът ми се свива. Това ли наричаше той лесно?

— Готова ли си за следващия етап от изпитанието?

— Да, разбира се. Готова съм.

Продължаваше да ме стиска за лакътя, привлече ме до себе си и телата ни почти се докоснаха. Наведе глава и доближи лице до врата ми, след което си пое дълбоко дъх. Когато изпусна въздуха, той ме погъделичка по кожата и аз усетих как гръбът ми настръхва.

— Да не би да подуши косата ми? — попитах неуверено.

— Привиквам с миризмата ти. Трябва и ти да опознаеш моята, в случай че се разделим.

— Да опозная миризмата ти ли? — Едва се сдържах да не се изсмея, защото си се представих като едно от полицейските кучета, на които дават да подушат дрешка или чорап, преди да тръгнат да търсят изгубено дете.

Талбът ме привлече до себе си и устните ми почти докоснаха врата му. Ръката му стисна здраво лакътя ми. Поех си дълбоко дъх и го задържах. Той миришеше на ментова дъвка, на пресни дървени стърготини и на още нещо, което не можах да определя, тъй като вълчето ми обоняние още не беше развито. Миришеше като кучето ми Дейзи, след като цяла сутрин се беше излежавало на задната веранда. В миналото тази миризма ми се струваше малко неприятна — особено когато се опитваше да се вмъкне в леглото ми — но ето че сега потръпнах при спомена за познатото усещане.

— Миришеш на розмарин и лимони — рече Талбът. Беше толкова близо, че усещах думите му, топли като слънце, до лицето си. Той подръпна една от кестенявите ми къдрици. Отстъпих назад. Бях го допуснала прекалено близо.

— От шампоана ми е.

— Лесно ще те проследя по аромата, ако се наложи. Ти запомни ли миризмата ми?

Кимнах.

— Това е само в случай, че се изгубиш. Сега се съсредоточи над миризмите на гелал и акх. Само че следата вече е стара и избледнява, така че не се притеснявай, ако я изгубиш. Моята пък ще бъде прясна и ясно доловима, ако се разделим, така че можеш да разчиташ на нея. — Той се усмихна и трапчинките му отново се показаха. — Поне се постарай да ме следваш. Няма да е никак забавно, ако ги открия без теб.

— Чакай малко, да не би да искаш да кажеш, че сме тръгнали да преследваме крадците?

— Нали това искаше?

— Да, но мислех, че няма да бързаме. Мислех, че ще се занимаваме с основните неща, поне засега. — Така би постъпил Даниъл. Щеше да подходи бавно и предпазливо. — Че ти не си ме научил на нищо досега.

— Това е основното, Грейс. Ние сме ловци на демони. Няма за кога да се бавим.

Талбът нави ръкавите на бархетната си риза.

— И какво трябва да направим, за да открием тези демони?

— Ще мислим, когато ги открием.

— *Кога?*

Талбът се разсмя.

— Ще бъде забавно — рече и хукна по улицата.

Беше на съседната пряка и се канеше да завие, когато усетих, че вече не е до мен. Втурнах се след него, защото знаех, че ще го изпусна, ако не побързам. Когато завих зад ъгъла, той се беше облегал на едно дърво с ръце в джобовете. Когато наближих, избухна в смях и отново затича. Последвах го в тази игра на спиране и изчакване — игра на гигантска котка и мишка — през пустите улици на квартала.

Изглежда, Талбът се забавляваше искрено, което само ме подразни. Тичането му беше като паркур, както правеше Даниъл, докато все още притежаваше силите си — търсеше най-лесния път през и над препятствията, вместо да ги заобикаля. Наблюдавах го как се втурва по бетонни стълби към съседна сграда, как се прехвърля през парапета най-отгоре и тупва с превъртане на земята, а след това хуква отново.

— Хайде, малката! — подкани ме той.

Поех си дълбоко дъх и го последвах, шокирана, но пък щастлива, когато изпълних съвсем същото. Талбът ликуваше. Жена, извела кучето си на разходка, изпусна каишката и ни зяпна.

Талбът отново се понесе напред. Затича още по-бързо от преди. Носех се след него и призовах силите си, за да го настигна. Пареща жегга ме тласкаше напред. Бях едва на двайсет метра зад него, когато той сви наляво, прескочи стена, висока метър и осемдесет, и се скри от погледа ми.

Беше необходимо цялото ми внимание, за да променя посоката. Свих и аз и се метнах над стената — прекалено бързо. Тъкмо когато се уплаших, че ще се забия в нея, краката ме изстреляха във въздуха. Пръстите ми докоснаха леко върха на стената и я прескочих.

Тупнах от другата страна почти безшумно и затичах по-бавно, когато стигнах до Т-образно кръстовище. Асфалтираният път беше от ляво и дясно, а задънена алея, засипана с чакъл, водеше към запуснати къщи. Талбът не се виждаше никъде, но аз усетих топлия му мирис.

Направих няколко крачки наляво и подуших отново. Долових вонята на гелал и направих още пет стъпки. Миризмата на гелал изчезна, също и следата на Талбът. Направих и същото от дясната страна, но и това не беше правилната посока. Върнах се в средата на кръстовището и отново се опитах да разгранича миризмите. Затичах

напред по задънената алея. Миризмата се усещаше. Талбът беше тръгнал към една от тези къщи. Въпросът беше коя.

Направих бавен кръг, като не спирах да душа. Чувствах се като куче, което гони опашката си. Важното беше, че открих силна миризма и любопитно я последвах към стара викторианска къща, която изглеждаше така, сякаш е била прокълната поне преди десетилетие. Вонята на развалено месо и вкиснало мляко стана нетърпима, когато приближих посипаната с чакъл алея за автомобили. Талбът не се мяркаше.

— Ами сега? — изпъшках аз. Тогава усетих нещо твърдо да притиска устата ми и някой ме дръпна в избуялите храсти. Отначало заудрях нападателя, но след това ме обгърна топлият мирис на Талбът и чух шепота му:

— Ш-ш-шт. Те също имат свръхразвити сетива. — Пусна ме и аз се обърнах към него.

— Те ли? — прошепнах тихо. — Значи са тук?

Талбът кимна.

— Опитай да определиш колко са. — Докосна ухото си, за да ми покаже, че трябва да се вслушам внимателно.

Притаих дъх. Сърцето ми продължаваше да блъска след дългото тичане и аз го накарах да се успокои.

Постарах се да не обръщам внимание на гласа на щуреца, скрил се в храстите като нас, изолирах и останалите шумове, докато най-сетне се концентрирах над звуците зад стените на къщата.

— Трима — промълвих. — Един хърка, другите двама май седят на маса.

— Четирима — поправи ме Талбът. — На втория етаж има още някой. Онзи, който спи, сигурно е гелал. Акх рядко спят. — Талбът свали раницата и я отвори. Извади нещо като къс меч, ефесът беше увит в черни кожени върви, и дебело парче дърво със заострен край. — Какво предпочиташ, стомана или дърво? — попита.

— Какво?

— Май ще бъде дърво — подсмихна се той и ми подхвърли пръчката... — трябваше да кажа кол.

Протегнах ръка и я улових във въздуха, без дори да мисля. Лесно се придобиват подобни рефлексии.

— Какво правиш? Да не би да искаш да нахлуем вътре?

— Естествено. — Извади меча. Изглеждаше много остър. — Четирима на двама. Не е зле.

— Не, стига, не става. — Ръката ми трепереше толкова силно, че за малко да изпусна кола. — Това е малко повече от обучение за основните неща, с което би трябвало да започнем от първия ден. Не мога да вляза.

— Напротив, Грейс, можеш — прошепна Талбът. Наблюдаваше ме с пронизващите зелени очи. — Ами ако това е единственият ти шанс да спасиш брат си, а ти обърнеш гръб и си заминеш? Ами ако той в момента е вътре? Ами ако го държат в плен? Може да е на горния етаж. Може да са го вързали и да го пазят за следващото хранене. Не искаш ли да ги накараш да си платят?

Усетих как в стомаха ми набъбва тежка огнена топка — същото чувство, което изпитах, когато видях, че маскираният гелал е опрял пистолет в главата на Талбът. В този момент си представих Джуд вързан в къщата, окървавен и ранен. Над него се беше надвесило чудовище и заплашваше да го разкъса на парчета. Стиснах здраво кола.

— Добре, давай.

62.5 удара на сърцето по-късно

Талбът изрита вратата и двамата нахлухме вътре. Мъж и жена, които играеха карти на масата, се развикаха, когато ни видяха. Третият, заспал на канапето, скочи объркан и подивял. Втурна се към нас и замахна към мен. Отбих удара му с лекота и го отблъснах. Жената преобърна масата, без да иска събори приятеля си и се нахвърли върху Талбът. Той заби юмрук в корема ѝ и тя се олюля. Изръмжа и отново се метна към него.

От противната демонска миризма ми се замая главата и усетих, че ми се повръща. Само че подивелият се насочи към мен. По вонята на вкиснато реших, че е гелал. Замахна отново към лицето ми. Наведох се и се канех да го съборя с ритник в краката, когато забелязах сребърен проблясък някъде отстрани. Обърнах глава натам тъкмо когато Талбът замахваше с меча към гърлото на жената. Стоманата проби кожата ѝ със същия звук като нож, забит в диня, шурна кръв и главата ѝ се отдели от тялото.

Талбът ѝ беше *отрязал* главата.

Изпищях. Като че ли не знаех, че мога да пищя. Талбът *уби жената*. Стомахът ми се преобърна и аз отскочих, когато главата ѝ се търкулна към мен. На лицето ѝ беше изписано учудване.

Нямам представа какво очаквах, преди да нахлуем в тази къща — че ще заловим престъпниците и отново ще ги оставим на ченгетата — не съм допускала, че ще ги избиваме!

Обезглавеното тяло на жената направи още една стъпка към Талбът, след това рухна на пода... и се превърна в прах пред очите ми. Главата ѝ също се стопи.

— Какво направи? — изкрещях на Талбът. В същия момент гелал ме халоса в лицето.

Отлетях назад и се блъснах в рамката на картина на стената. Чух как стъклото изхрущя под рамото ми. Паднах на колене. Бях зашеметена, стаята се завъртя пред очите ми, а мъжът се нахвърли върху мен. Пръстите му се издължиха в нокти и се насочиха към гърлото ми. Талбът замахна с меч. Прониза го отзад и острието излезе отпред. От раната прокапа черна течност, след това шурна и оплиска лицето ми. Прогори кожата ми също като киселина и аз се опитах да я избърша. Мъжът се срина в краката ми, стиснал отчаяно меч, щръкнал от гърдите му.

— О, господи! — Спуснах се напред, за да му помогна.

— Не го докосвай! — изрева Талбът. Той водеше ръкопашен бой с мъжа, който одеде седеше на масата.

Мъжът пред мен се тресеше в агония и неочаквано се вдърви. Олюля се назад, после напред, след това се пръсна на капки. Отскочих настрана тъкмо навреме, за да не ме прогори отровната киселина.

Треперех цялата, докато се отдръпвах възможно по-далече от вонящата гадост. Опрях се на парапета на стълбите към горния етаж. Дишах бързо. Стомахът ми се бунтуваше. Тъкмо щях да повърна, когато някой ме сграбчи отзад. Краката ми се оказаха във въздуха, преди да успея да реагирам, и нападателят ме метна към канапето. Паднах наполовина върху него, наполовина на пода, но така и не ми остана време да се преместя, когато някой скочи върху мен. Оказа се жена. Косата ѝ беше в розово и черно и имаше остри като игли зъби. Стисна ме за гърлото.

Тя пък откъде се взе?

Сигурно тя е била на горния етаж, сетих се аз, което означаваше, че Джуд не е бил горе.

— Не я поглеждай в очите — чух вика на Талбът.

Беше твърде късно. Жената впи очи в моите и аз не успях да откъсна своите от катраненочерните ѝ ириса. Не можех нито да извърна поглед, нито да затворя очи. Чух я, че е пееше нещо — на чужд език — макар устните ѝ да не помръдваха. Бях изпитвала същото и преди, но така и не успях да си припомня кога и къде се е случило.

— Използвай кола, Грейс! — изкрещя Талбът. Гласът му прозвуча някъде отдалече. — Хайде, Грейс. Убий я!

— *Искаш да ми дадеш този кол* — рече жената, без да помръдва устни. — *Подай ми го. Знаеш, че искаш.*

Стиснах кола. Дори не помнех, че е у мен. Гъста мъгла обви ума ми и единствената ми мисъл беше, че не искам това ужасно оръжие. Можех да убия някого. Аз не съм убиец. Не съм чудовище. След като жената искаше кола, можеше да го вземе.

Бавно повдигнах ръка и ѝ го подадох.

Тя го стисна с извитите си като нокти пръсти и се изсмя.

— *Не знам какво вижда у теб Даниъл* — рече тя в главата ми. — *Ти си толкова слабоволева.*

— Какво? — опитах се да попитам, но устните ми не помръдваха. — Тя пък откъде знаеше името на Даниъл? Откъде знаеше коя съм?

— *Може би тази вечер ще ми бъде по-забавно да си поиграя с него* — тя вдигна кола над сърцето ми, — *след като ти умреш.* — Замахна с кола към гърдите ми.

В следващия момент застина на място, сякаш прикована. Изви очи назад и прекъсна транса, в който ме държеше. Мъглата се поразнесе и аз едва сега разбрах, че я познавам.

— Мишка? — сетих се.

— Малка кучка — отвърна тя и се разпадна отгоре ми.

От нея остана единствено купчина пепел. Когато тя се стопи, изпадна счупен крак от стол. Претърколи се от канапето и тупна на пода. Спря в една от гуменките на Талбът.

— Добре ли си, малката? — попита той и ми подаде ръка, за да ми помогне да се изправа.

Свих се, тъй като нямах сили да го докосна, и се опитах да се отдръпна колкото бе възможно по-далече на канапето, докато изтупвах прахта на Мишка от панталоните си.

— Аз... аз... познавах я, заекнах. — А ти я уби. — Огледах се, да не би да е останало още някое живо същество. Стаята беше празна. Имаше само две купчинки пепел и локва киселинна течност, която разяждаше килима. Гадеше ми се. — Ти... ти ги изби до крак.

— Това ми е работата. — Талбът прокара ръка през косата си. По време на боя беше изгубил бейзболната си шапка. — Ти да не би да си мислеше, че ще ги изведем, за да ги почерпим със сладолед и да им подарим по едно кученце?

— Не. Мислех... мислех, че ще ги отведем в полицията. Само че ти ги уби. — Нещо не се връзваше. Видях как той държи в ръка сребърната гривна на Ейприл, без тя да прогори ръката му. Все си мислех, че е като мен — урбат, който притежава сили, но не е попаднал под властта на проклятието. Небесна хрътка. Видях го как държеше среброто, без да изгори ръката си. Ако обаче това беше първият път, когато му се налагаше да убие някого, не трябваше ли да се превърне във вълк? Само че начинът, по който размахаше меча, издаваше, че това определено не е първото му убийство. У него не се забелязваше и следа от колебание. — Наистина не разбирам. Ти действа като хищник... ако убиеш човек...

— Това не бяха хора, Грейс. Бяха истински демони. Проклятието на върколака те поражда единствено ако убиеш човек. Урбат са били създадени, за да убиват демони. Това ни е работата.

— Защо не уби онзи с пистолета?

— Защото и ти беше там, а не знаех дали си готова за подобно нещо. Очевидно все още не си. Много по-зелена си, отколкото очаквах.

— Не, просто не разбирам. Брат ми беше поразен, когато се опита да убие Даниъл — който по онова време беше върколак...

— А-ха. — Талбът се отпусна до мен на канапето. Отдръпнах се от него, тъй като вече не бях сигурна кой е и какъв е. — Виж, върколаците са си хора. Сърцето им е все още човешко и съществува съвместно с демонското. Тъкмо затова, когато убиеш върколак — злонамерено — се води посегателство върху човек. Само че истинските демони са различни. Гелал просто приемат човешки образ. Те нямат истински тела. А пък акх — разновидност на вампирите — се

вселяват в телата на мъртъвци. Мисли за тях като за демонска зараза в мъртвец. Затова смърдят на развалено месо — поне за хората, които са чувствителни към миризмите. — Докосна носа си. — Затова се превръщат в прах, след като ги убиеш. Заразата плъзва по цялото тяло и ускорява разлагането, затова те се разпадат, когато демонът у тях умре.

— Така ли?

Мислите ми препускаха. Татко ми беше давал книги за върколаци, но в повечето от тях имаше митове, не съдържаха важна информация, а мисълта за битка с истински демон винаги ми се беше струвала толкова далечна — и напълно нереална — че не си направих труда да науча кой знае какво за врага. Талбът беше прав. Наистина бях зелена. И едва не загинах.

— Благодаря ти, че ме спаси. Щях просто да си лежа и да се оставя тя да ме убие. — Прегърнах коленете си и ги притиснах към гърдите. Почувствах се непотребна. — Не знаех как да ѝ се противопоставя и вършех всичко, което поиска.

— Контрол на ума — обясни Талбът. — Запомни никога да не поглеждаш акх в очите. Това е разликата между тях и обикновените вампири. Акх са психологически вампири. Те черпят от живата ти сила, крадат свободната ти воля. Поне умират по същия начин: кол, забит в сърцето, или старомодното обезглавяване.

Потръпнах, когато си спомних как главата на първата жена се отдели от тялото.

— Бях толкова шокирана от всичко, че съвсем забравих, че има и други в къщата.

— Вината е моя. Трябваше да ти напомня, за да си подготвена. Но това ще бъде урок и за двамата. — Той ми се усмихна. — Първо правило: никога не сваляй гарда.

Насилих се да се усмихна, но се получи гримаса. Даниъл ми беше повтарял същите думи неведнъж. Освен това не ми беше никак приятно, че няма да мога да му разкажа за случилото се днес. Налагаше се да го излъжа.

Притисна ме чувство на безнадеждно поражение, докато оглеждах отново празната стая.

— Просто ми се иска да не ги беше убил всички. Така и не ги разпитахме за Джуд. Ако това е бандата, с която се е движил, тогава

къде, по дяволите, се е дянал?

— Джуд никога не е стъпвал тук — отвърна Талбът. — Тези създания бяха най-елементарни аматьори. Имитатори. Това не бяха истинските Крале на сенките. Истинската банда никога нямаше да си позволи да включи беззвучната аларма в заложната къща.

Станах и се изправих пред Талбът. Ръцете ми трепереха от гняв.

— Чакай малко, значи от самото начало си знаел, че тези не са истинската банда.

Той кимна.

— Защо тогава дойдохме тук?

— Защото това беше тест, Грейс. Трябваше да разбере дали си готова, а ти определено не си. Всичко, което видя тук, случилото се в уличката в понеделник бе просто детска игра в сравнение с онова, с което рано или късно ще се сблъскаме. Тази малка банда аматьори се състоеше от четири човека. В истинската банда има поне пет пъти по толкова.

При тази мисъл потръпнах.

— Значи още преди да нахлуем, си знаел, че Джуд не е тук?

— Да.

— Защо тогава каза... защо ме накара да вярвам, че може да е тук?

— Защото исках да те ядосам и да те накарам да действаш. От там идват силите ти.

Думите на Талбът ме объркаха.

— Даниъл казва друго. Все ми повтаря да се отдръпна, когато се ядосам. Казва, че ключът към овладяването на силите ми е душевното равновесие. Учеше ме никога да не позволявам чувствата да ме подчинят, ако искам да се науча да използвам силите си, без да се подчиня на вълка.

— Значи трябва да започнеш да се питаш защо Даниъл те е спирал.

Бузите ми пламнаха. „Талбът е прав!“ — рече глас в главата ми. Даниъл наистина се е опитвал да ме спре.

Това обаче не означаваше, че Талбът е прав, а Даниъл греши.

Талбът се изправи пред мен. Разделяха ни няколко сантиметра. Пронизващите му очи не се откъсваха от моите. Посегна и докосна

медальона с лунния камък. Прииска ми се да се отдръпна, но не го направих.

— Никога няма да достигнеш истинския си потенциал, ако продължаваш да го носиш — обясни. — Аз хвърлих моя много отдавна.

— Само че Гейбриъл казва, че лунният камък е единственото, което ми помага да подчиня вълка. Гейбриъл...

— Гейбриъл ли? — Той отдръпна ръка от висулката и отстъпи настрана. — Значи познаваш Гейбриъл.

— Да.

— Стига да ставаше въпрос за същия човек. — Гейбриъл Сейнт Мун. Талбът се изсмя грубо.

— Значи сега се нарича Сейнт Мун. Каква ирония!

— Знаеш ли историята на Гейбриъл и семейство Сейнт Мун?

— Гейбриъл е известен страхливец. — Талбът разпери ръце настрана. — Аз също съм от рода Сейнт Мун.

Ахнах.

— Наистина ли?

— Мама беше тяхна потомка. Тя е пряк потомък на Катрин и Саймън Сейнт Мун, първият ловец на върколаци в семейството. Когато мама се родила, семейство Сейнт Мун трябвало да се откажат от лова на демони, тъй като били в напреднала възраст, а двамата ми родители бяха криптозоолози. Пътуваха непрекъснато и изследваха местните митове за демоните — но изглежда и те са ликвидирали изпречилите се на пътя им. Поне е било така, докато съм се родил. Тогава престанали да пътуват и се установили в малко градче край Пенсилвания. Семейство Сейнт Мун били сключили примирие с глутницата на Гейбриъл, които живеели в планините наблизо, но след това, на третия ми рожден ден, родителите ми бяха заклани от подивяла банда върколаци от глутницата. Случи се пред очите ми.

Отново ахнах. Покрих уста с ръка.

— Един от неканените гости решил да ми направи специален подарък за рождения ден. — Вдигна ризата си и ми показа огромен сърповиден белег, подобен на татуировка върху изваяните мускули.

— Съжалявам. — Не знаех какво друго да кажа.

Талбът пусна ризата.

— Гейбриъл трябва да съжалява. Можел е да спре онези върколаци, но не го е направил, за да не си цапа ръцете. А пък предводителят на глутницата, Сърхан, наложил смешно наказание на вълците, които убиха нашите. Заслужават да понесат онова, което ще им се случи, след като Сърхан умре... — Сви устни и погледна в краката си.

— Какво стана с теб след това? — Не можех да си представя да убият родителите ми пред мен, когато съм още толкова малка. Та той е бил само годинка по-голям от бебчо Джеймс.

— Изпратиха ме да живея във фермата на дядо. Той вече се грижеше за умствено изостаналия братовчед на мама. Непрекъснато ни разказваше за великите Сейнт Мун. Борели се с демони. Проявявали кураж до самия край. Непрекъснато ни показваше една старинна сребърна кама. Получи удар и почина, когато бях на тринайсет, и тогава реших, че трябва да продължа семейната традиция. Само че имах предимство пред Саймън и останалите от рода Сейнт Мун, защото притежавах суперсили. За разлика от страхливци като Гейбриъл аз ги използвах.

— Братовчедът на майка ти със забавеното развитие, той ли беше единственият ти останал роднина?

Талбът кимна.

— Не можах да се погрижа за него, както и той не можа да се погрижи за мен. Не съм го виждал откакто дядо почина. Но ние сме последните от семейството.

— Дон е мъртъв — съобщих. — Познавах го, почина преди десет месеца, но искаше да бъде герой като теб.

Талбът наведе глава. Отпусна рамене. Ето защо ми се струваше толкова познат, въпреки че двамата почти не си приличаха. Талбът ми напомняше на младия, привлекателен, умствено и физически здрав Дан Муни. Дори се забелязваше слаба прилика с Гейбриъл — все едно бяха братовчеди.

— Това означава, че си последният от семейство Сейнт Мун — продължих аз.

Талбът се наведе. Беше забелязал бейзболната си шапка. Вдигна я и си я сложи.

— Ще проверя останалата част от къщата за трупове. Едва ли тези твари са се зараждали на хората, които са живели тук, или на

други, които са идвали на гости.

Тръгна надолу по стълбите, след това спря и ме погледна.

— Днес се справи страхотно. Имаме твърде много работа, преди да погнем истинската банда. — Усмихна ми се. — Ще открием брат ти. Обещавам.

— Благодаря.

— Заеми се да излекуваш белезите по лицето си. В някоя от баните със сигурност ще откриеш кърпа. Измий се. Не мога да те върна в този вид.

Няколко минути по-късно

— Открих малка баня отстрани на кухнята. Мивката беше с жълти кръгове, огледалото беше помътняло и напукано. Стара, твърда хавлиена кърпа висеше от ръждясала халка за кърпи. Дръпнах я и използвах ъгъла, за да почистя част от огледалото. Вгледах се в зачервените си очи, след това огледах преbledнялото си лице и разрошена коса. По врата ми личаха червени резки от нокти, където Мишка ме беше стискала, три мехура се бяха вдигнали на местата, където ме беше изпръскала киселинната кръв на гелала.

Затворих очи и се съсредоточих. Опитах се да си представя как раните ми се лекуват — точно както ме беше научил Даниъл — и се опитах да ги залича със силата на ума си. Когато отворих очи, отражението ми си беше същото. Умението ми да контролирам свръх слуха си, бързината, силата и ловкостта се бяха увеличили десетократно от неделя, когато тичах като обезумяла. Способността да се лекувам все още ми убягваше. Да, раните ми сигурно щяха да изчезнат за няколко часа — в сравнение със седмиците, необходими на обикновените хора — но трябваше да се науча да ускорявам процеса. Можеше да отнеме секунди вместо часове, ако успеех да се съсредоточа.

Не можех да чакам часове, затова затворих очи и опитах отново. Лекуването беше първото умение, което Даниъл развил като дете — така открил, че притежава специални способности. Незнайно защо това ми беше най-трудно. Отворих очи и се намръщих на непроменения си външен вид — след това подскочих, когато забелязах,

че Талбът е застанал зад мен на прага. Сърцето ми се качи в гърлото и аз се подпрях на мивката, за да запазя равновесие.

— Извинявай — започна той, — почуках, но ти не отговори. Разтревожих се...

— Добре съм. Просто се опитвам да се съсредоточа.

— Постарай се повече. Не можем да се върнем при автобуса, ако не си се излекувала.

— Не знам как да го направя.

— А-ха. — Талбът пристъпи в тясната баня и се изправи зад мен. Още две стъпки и щеше да ме докосне. Ядосах се, защото сърцето ми започна да бие по-бързо.

— Мога да ти помогна — рече.

— Как?

Направи още една крачка. Сега вече беше още по-близо. Наблюдавах отражението му в огледалото, когато протегна ръце и прибра косата ми зад ушите. Обрамчи лицето ми и притисна длани към изгорелите петна на бузите ми. Трепнах и се опитах да се отдръпна.

— Спокойно — прошепна. — Не мисли за болката. Мисли откъде се е появила. Мисли откъде са дошли раните. Какво чувстваше, когато се случи?

— Уплашена. — Представих си гелала, изправен пред мен. След това си припомних как сграбчи меча с голи ръце. — Ужасена.

— Затвори очи.

Стиснах очи.

— Съсредоточи се над онова, което чувстваш — прошепна той до ухото ми. — Задръж тези чувства, докато са силни.

Отначало не разбрах какво се опитва да ми каже, защото беше обратното на онова, на което ме учеше Даниъл, и аз реших, че няма да се получи. Само че си припомних ужасната сцена и позволих на момента да ме погълне. Усетих как паниката се надига в гърдите ми. След това ме погъделичка топлина. Тя ме обгърна, докато накрая не ми стана изпепеляващо топло и не се уплаших, че ще припадна от болка, но тогава болката отмина. Отворих очи. Талбът отдръпна ръце от лицето ми и ги отпусна на раменете. От изгорялото нямаше и следа.

— Съвсем като нова — заяви.

Срещнах погледа му в огледалото за секунда, след това побързах да извърна глава. Не знаех дали ще мога отново да го погледна както досега. През последните няколко часа се беше превърнал в непознат. Той не беше най-обикновено селянче с трапчинки, което по някаква случайност беше урбат и ме даряваше със сигурност и спокойствие. Под бархетната риза биеше сърцето на силен ловец — достатъчно силен, за да убие демон с един замах на меча. Талбът беше опасен. Нямах никакви съмнения. Същевременно си представях как момче пици от страх, докато родителите му умират пред очите му. Прииска ми се да го прегърна, да го гушна също като малкия Джеймс, да го уверя, че всичко ще бъде наред, че ще прогоня чудовищата.

Отдръпнах се от него, готова да тръгвам. Не беше редно да съм толкова близо до него.

— Грейс?

— Да? — обърнах се аз.

Той мълчеше. Стори ми се нещастен.

— Вземи кърпата и избърши всичко, което може да си докоснала.

— Защо?

Той извади мобилния си телефон.

— Оказах се прав. Някой наистина е живял тук. Трябва да се обадя в полицията, за да се погрижат за тялото.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА. ЖЕВОДАНСКИТЕ ЗВЕРОВЕ

По-късно в автобуса

— Къде си се завирала? — попита Ейприл, когато приближих към двете с Клер през центъра на фондацията.

— Ами... — Наистина ли изглеждах толкова зле?

— Ужас. Какво е това по блузата ти?

Погледнах бялата си блузка с яка. Киселината на гелала очевидно беше прояла дупки, а следи от черната гадост се беше задържала по краищата на дупчиците.

— Олеле! — изпъсках.

Клер се направи, че ѝ се гади.

— Ама вие какви сте ги вършили?

— Ами... Помагахме в една къща и се оказа, че е пълно с гнусни вредители. Наложих да размажем няколко.

— Отврат! — намръщи се Ейприл. — Сладурче, ужасно е. Ние пък боядисвахме една ограда зад началното училище... А после ни почерпиха със сладки! — Тя извади от чантата си увита в салфетка сладка и ми я подаде. — Вземи, заслужаваш я.

— Благодаря — отвърнах аз.

Не знаех нито кога и дали изобщо щях да хапна отново. Не и след онова, което Талбът откри в голямата спалня на запуснатата къща. Старецът не бе имал никакъв шанс срещу чудовищата. Добре поне, че Талбът се обади на полицията по непроследим телефон, така че тялото щеше да бъде открито в най-скоро време и щяха да се погрижат за него. Единственото, което ме спря да не се разплача заради един напълно непознат, беше, че поне донякъде участвах в унищожаването на демоните, които го бяха убили.

Клер отново огледа дрехите ми.

— Какви бяха тези вредители?

— Едри и противни — отвърнах. След това се обърнах към Ейприл и изрекох с устни „демони“, така че да ме види единствено тя.

— А-ха — отвърна тя. Стисна ръката на Клер и я поведе към автобуса. — Да не вдигаме много шум около противната задача на Грейс — предложи. — Другите ще започнат да й завиждат — засмя се с неудобство Ейприл.

— Ама искам да разбера какво... — понечи да каже Клер, докато приятелката ми я избутваше по стъпалата на автобуса.

— А ти разбра ли, че Джеф Рийд те намира за страшно готина в този пуловер?

Последвах ги и се настаних зад тях. Слушах, докато обсъждаха какво друго бил казал Джеф Рийд за Клер. Дори се усмихвах и кимах, когато трябва, макар да нямах никакво желание за приказки.

Когато спряхме на паркинга пред училище, забелязах, че Гейбриъл ме чака на входа. Знаех, че мога да заблудя Клер за пораженията по блузата, но с него нямаше да ми е толкова лесно — освен това той сигурно щеше да подуши вонята на гелал и акх, полепнала по косата ми — затова заситних с бърза крачка към королата на татко, оставена на паркинга пред енорията. Извадих ключовете от къщи от раницата и се оказа, че имам резервен за королата. Надявах се, че татко нямаше да възрази, че съм му взела колата, за да се прибера. Дори му звъннах и му оставих съобщение на мобилния, за, да го предупредя. Винаги можеше да вземе вана на енорията, ако не му се ходеше пеша.

Паркирах пред нас и хукнах вътре. Мама ме повика от кухнята — веднага усетих апетитния аромат на свинско бон филе в сос „Марсала“ — но се престорих, че не съм я чула, и хукнах към банята. Свалих съсипаната блуза, увих я в кърпата, с която бях почистила отпечатъците си в къщата на стареца, и натъпках вързопчето в коша за боклук в банята. Свалих и останалите си дрехи и се пъгнах под душа.

Наложи се да сапунисвам и плакна косата си цели три пъти, докато престана да усещам вонята. След като се изтърках, се преоблякох в чисти дрехи и реших, че е най-добре тази вечер да се скрия в стаята си. Цялата тръпнех от онова, което се случи днес следобед, и нямах особено желание да прекарвам време с когото и да било, да не би да забележат, че крия нещо. Тъкмо се канех да се заема с домашните, когато Чарити почука на вратата.

— Какво става? — попитах.

— Сядаме да вечеряме — съобщи ми тя и ме погледна много странно.

— По-късно ще похапна каквото е останало. — Обърнах ѝ гръб и се надвесих над учебника. Много работа ме чака.

— Не става... Мама каза, че ни иска всички. Семейна вечеря. Сготвила е, освен това имаме компания.

— Така ли? — Обичайната семейна вечеря беше ритуал за семейство Дивайн през първите седемнайсет години от живота ми, но сега вече почти не помнех последния път, когато сме сядали заедно на масата, камо ли с гости. Трябваше да пресметна две и две, когато усетих апетитната миризма от кухнята.

— Даниъл е тук.

— Виж ти. — Колко приятно ми беше, че само името му бе достатъчно, за да накара сърцето ми да запее.

— И готиният нов учител по религия в училището ти. Пастор Сейнт Мун.

— Я! — Този път гласът ми прозвуча съвсем различно. Гейбриъл беше последният, с когото имах желание да се видя днес. — Само че наистина имам много домашни. Би ли казала на мама, че не мога...

— Как ли пък не. Мама е превключила на режим Марта Стюарт. Направила е вечеря с четири ястия и е извадила хубавия сервиз. На твое място не бих си позволила да ѝ противореча.

— Направо върхът — измърморих аз. Мама ни повика от долния етаж. Чарити подскочи като уплашена котка и извика:

— Идваме!

Станах от бюрото и се огледах във високото огледало, за да се уверя, че по мен няма физически доказателства за онова, което днес следобед правих с Талбът. Чарити бе все още на прага, затова се престорих, че си оглеждам грима, но се сетих, че нямам грим.

— Добре ли си? — попита тя.

— А, да.

Последвах я по стълбите. Даниъл и Гейбриъл бяха седнали на масата с татко и бебчо Джеймс. Мама ни погледна многозначително, сякаш искаше да попита „защо се бавите толкова дълго“, докато оставяше купата със салата на масата.

Гейбриъл стана, когато двете с Чарити влязохме, и сведе глава към мен, докато сядях, запитах се дали това няма нещо общо с онези

приказки за „божествената“, които ми пробутваше, или просто беше проява на старовремските му маниери. След това той се обърна към Чарити и се поклони и на нея.

Тя пък се изкиска и се изчерви.

Аз забелих с досада очи.

Даниъл изсумтя.

Чарити нямаше никаква представа колко безобразно стар е Гейбриъл Сейнт Мун и вече си падаше по него.

Седнах до Даниъл.

— Здравсти — рече той и стисна ръката ми. Ръбчетата на превръзката се бяха разръфали, вероятно защото непрекъснато я чоплеше.

— Здравсти — отвърнах и се опитах гласът ми да прозвучи колкото е възможно по-нормално. Нали това искаше Даниъл — нормален живот. Усмихнах се спокойно или поне се постарях усмивката ми да изглежда спокойна и естествена, както обикновено, но след това се притесних, че прекалявам. Не можех да го погледна в очите. Ами ако усетеше, че крия нещо? Усмихнах се притеснено и насочих цялото си внимание към малкия Джеймс, който се опитваше да се направи на Худини с каишките на столчето. След като го върнах на мястото му, татко благослови храната и мама сложи салатата на всички.

— Изглежда прекрасно — рече Гейбриъл, когато мама му подаде чинията. — Не съм похапвал така, откакто бях във Франция.

Мама се усмихна.

— Благодаря, пастор Сейнт Мун. Тази вечер обаче съм заложила на италианската кухня. Част от семейството ми е от Рим. След това започна да обяснява за произхода ни — объркана и сложна тема — а Гейбриъл кимаше и задаваше въпроси за семейството ѝ. Докато слушах как мама води истински разговор, за кратко си позволих да изпитам топли чувства към Гейбриъл. Почти се отпуснах.

Бях спокойна, докато татко не насочи разговора в друга посока.

— И така, Гейбриъл, как върви проектът за помощ на общността? Страхувах се, че идеята ще пропадне, след като господин Шамуей напусна.

— Върви добре — отвърна той. — Какво ще кажеш, Даниъл?

Даниъл беше извадил мобилния си телефон.

— Добре е. — Погледна екранчето и остави телефона в скута си. — Надяваме се магазинът да е готов и да отвори за Хелуин. На Кейти ѝ хрумна страхотна идея да организира фестивал на улицата пред магазина като част от отварянето. Игри, костюми, най-различни отстъпки на сергиите, лотария с награди.

— Страхотно — обади се мама. — Ще карамелизирам ябълки и пуканки, за да ги продаваме. — Тя говореше ентузиазирано и смислено почти както едно време. — Дори мога да помогна с украсата.

Чарити се прокашля и ме погледна, за да ми каже: „Мислиш ли, че утре мама ще помни какво е предложила?“

Свих рамене:

— Ще бъде чудесно, госпожо Дивайн — обади се Гейбриъл.

Даниъл отново погледна телефона си.

— Кейти много ще се зарадва на помощта ти. Ще ѝ дам номера ти.

Отново погледна екранчето на телефона. Надявам се не чакаше есемес от Кейти или нещо подобно. Тогава обаче ми хрумна нещо още по-противно. Не помнех всичко, което се случи, докато Мишка ме контролираше, но неочаквано си спомних, че тя подхвърли как щяла да си поиграе с Даниъл тази вечер. Само че Мишка беше мъртва, така че ако очакваше обаждане от нея, имаше дълго още да чака.

— Ще даваме допълнителни дежурства, за да подготвим магазина — обясни той. Погледнах телефона му, нетърпелива да разбере дали ще изпиука.

Зачудих се дали да не му кажа онова, което ми наговори Мишка, без да издавам кога и къде сме се виждали или че имам нещо общо със смъртта ѝ.

— Ами ти, Грейс? — попита Даниъл. — Твоят проект дава ли добри резултати, доволна ли си?

— Да — отвърнах. Добре че не попита за нещо твърде сложно, защото червените петна щяха да избият по врата ми за нула време. — Повече, отколкото предполагам.

— Браво. Надявах се да ти хареса. Тъкмо ще разбереш колко много добро може да направи човек за света. Имам чувството, че към края ще си влюбена в проекта.

— Вече съм. — Този път не се налагаше да крия петната по врата си, защото говорех самата истина.

— Тогава може би работата ми тук ще се окаже по-лесна, отколкото предполагам. — Гейбриъл бодна парче краставица на вилницата си. Забелязах, че мама е извадила за него специалните, златните, докато останалите бяха със сребърни. Не се сдържах и зяпнах прибора.

Гейбриъл ми се усмихна странно и размаха вилницата.

— Както вече знаеш, имам алергия към среброто. Много мило от страна на майка ти да ми предложи подобна чудесна възможност. Трябва да призная, че храната няма този прекрасен вкус, когато я ядеш с пластмасови прибори.

— Сигурно е ужасно — изгука Чарити. Опитваше се да говори и да се държи като по-възрастна. Телефонът на Даниъл изпиука. Трепнах. Той го грабна и буквално се изстреля от стола си.

— Извинявам се, но трябва да тръгвам.

— Така ли? — учуди се мама. — Сигурен ли си? Още не съм сервирала бон филето. — Тя се обърна към Гейбриъл: — Наистина е чудесно, само да не ви прозвучи нескромно. Рецептата е на мама. — Тя погледна към Даниъл и мило му се усмихна. — Жалко, че няма да го опиташ, Даниъл.

Едва не се задавих с бадем от салатата. Мама за втори път в една вечер се държеше мило с Даниъл. Обикновено търпеше присъствието му, защото татко беше заявил, че не може да забрани на момчето да идва у нас. Мама обърна милата си усмивка към Гейбриъл. Или пастор Сейнт Мун умееше да успокоява майка ми, или тя се стараяше да го впечатли. Май имаше някаква полза от идването му.

Даниъл стискаше телефона си, когато апаратът изпиука отново.

— Извинявайте, трябва да вървя.

— Къде отиваш? — скочих аз. — Ще дойда с теб.

— Грейс — надигна глас мама. — Имаме гости.

— Не — срязва ме Даниъл откъм фойето. Взе якето си от закачалката. Казах на господин Дей, че ако има нужда от нещо, ще поема допълнителна смяна. Ще работя до късно. Ти си довърши вечерята. — Той излезе, без да ми даде възможност да отговоря. Защо бе толкова нетърпелив да получи есемес от господин Дей.

Поне знаех, че не е от Мишка.

— Разкажете ни повече за Франция — обърна се Чарити към Гейбриъл.

Отпуснах се на стола и се загледах в храната си.
Бях изгубила апетит.

След вечеря

Вдигах масата, а мама накара Чарити и татко да извадят украсата за Хелуоун от мазето. Искаше да я изпрати по Гейбриъл за благотворителната акция. Той предложи да помогне, но мама го отпрати в кабинета на татко.

Минах покрай кабинета с купчина чинии и видях, че е седнал на стола на татко и разлиства една от многобройните му книги. Прокара ръка през дългата си къдрава коса; — двамата с Талбът наистина приличаха на братовчеди, макар чертите им да бяха различни. Питях се дали Гейбриъл наистина не е направил нищо, за да спаси семейството на Талбът. А и как бе позволил да ги заколят след случилото се със собствената му сестра?

Въздъгнах. *Имаше ли разлика между това да си пацифист и страхливец?*

Влязох в кухнята и оставих чиниите в мивката. Когато се върнах по коридора към трапезарията, открих Гейбриъл на вратата на кабинета.

— Искаше да ме попиташ нещо ли? — Отстъпи настрани, за да вляза, ако реша.

Поколебах се и едва не отговорих „не“, но не можах да прогоня мисълта как той стои настрани, докато убиват майката и бащата на едно момченце точно на рождения ден на детето. Наистина ли е бил там? Да не би да не е имал възможност да се намеси? Последвах Гейбриъл в кабинета на татко и се отпуснах на стол пред бюрото. Проблемът ми обаче беше същият като с Даниъл. Как да му задам въпросите, без да разкрия откъде съм чула тези неща.

— Нещо те тревожи — започна той. — Все още ли не виждаш предимствата на твоя проект? Уверявам те, Грейс, че великодушието и състраданието ще ти осигурят много по-пълноценен живот, отколкото другите пътища, които би могла да избереш.

— Всеки може да прояви великодушие и състрадание. Не разбирам обаче защо не използвате специалните си умения, за да направите нещо? В този свят дебнат опасности, не трябва ли да

направим всичко по силите си, за да сложим край? — Не можех да се отърся от спомена за стареца, убит от демоните. *Ами ако двамата с Талбът ги бяхме открили по-рано? Ами ако можех да спася живота на човека?* — Не ви разбирам. Притежавате умения, за да направите нещо добро, въпреки това се криете в планината с глутницата си, напълно откъснати от света. Защо сте обърнали гръб на онова, за което са били създадени урбат? Защо искате и аз да съм същата като вас?

— Защото аз съм една от онези опасности, за които говориш, Грейс. Не искам и ти да станеш една от тях.

Извърнах поглед от сините очи.

— Глутницата ми живее в изолация, защото се отделихме от обществото в името на хората — също и заради нашата безопасност. — Той взе книгата, която разлистваше. Беше на татко, посветена на върколаците, пълна главно с митове. Гейбриъл я отвори на страница, където се виждаше рисунка на някаква твар, подобна на хиена. — Чувала ли си за звяра от Жеводан?

Кимнах. Това беше един от най-противните разкази в книгата.

— Какво знаеш за него?

— Говори се, че някакъв звяр тормозел френската провинция през 1760 година, приблизително по това време. Убил сто и двама човека. Повечето били жени и деца. Най-сетне един беден селянин уж убил звяра с един-единствен изстрел в гърдите със сребърен куршум. Отнесъл трупа на краля и той го наградил пребогато. Учените твърдят, че става въпрос за разновидност на хиената, но много хора са убедени, че става въпрос за върколак.

— Донякъде са прави. Били са върколаци — потвърди Гейбриъл. — А убийствата бяха сто и седемнайсет. Тази книга не е точна. — Всъщност нито една книга не е, тъй като сме останали неколцина, които знаят истината.

— Ти си бил там?

Гейбриъл кимна.

— Едно време глутницата ми живееше близо до обществото. Общувахме като нормални хора. Дори се опитах, поне за известно време, да работя като свещеник — не е същото като да си монах — само че нашият водач на глутницата по онова време, казваше се Ълрик, позволи на върколаците от глутницата да ловуват на воля. Първоначално бяха дискретни, но много от тях прекалиха. Вярвах, че

ние като по-висши същества би трябвало да властваме и да налагаме терор. Ълрик повярва, че може да свали правителството, ако селяните се уплашат достатъчно и се вдигнат на бунт. На мнозина от глутницата им доставяше удоволствие да нападат жени и деца и да оставят изкормените им тела близо до пътища и горски пътеки, където да ги намерят другите. Седяха на градския площад и доволни слушаха воя на опечалените и виковете на уплашените.

Усетих, че ми е неудобно, и се наместих на стола. Това, което той ми разказваше, беше по-зле дори, отколкото в книгата.

— Най-сетне крал Луи XV се вслуша във воплите на хората и определи награда за главата на предполагаемия звяр. Мобилизира селяните и им постави задача да започнат да избиват вълци, след това изпрати най-прочутите си ловци благородници в съседните села и гори. Хората на краля претършуваха домовете на селяните, задигнаха храната и провизиите им, изнасилиха дъщерите им и съсипаха фермите — и всичко това, за да открият звяра. Времената били много опасни за всеки, за когото се чуело, че знае нещо за вълците. Мнозина от глутницата ми бяха застреляни от ловци, докато бяха във вълчи облик. Те оцеляха, разбира се, но това е твърде неприятен начин на живот. Независимо от всичко Ълрик и мнозина от останалите вълци от глутницата ни продължиха да убиват — макар да знаеха, че рискуват да ни издадат.

— Та това е ужасно. Какво направихте?

Гейбриъл потри един от пръстите си, на който се виждаше по-светла ивица кожа.

— Бях загрижен за хората. Сърцето ми се свиваше, като виждах колко невинни измират единствено за да си достави някой удоволствие. По това време бях свещеник и водех траурните процесии. Добре че не бях единственият отвратен от методите на Ълрик. Наставникът ми, Сърхан, той трябваше да е истинският предводител на глутницата, но той никога не поиска мястото от уважение към баща си Ълрик. Същевременно се страхуваше, че ако продължава да чака, няма да остане глутница, която да предвожда. Заедно с двама други свои другари измислиха план. Отказах да участвам, тъй като беше свързан с убийства, но като свещеник благослових шепя сребърни куршуми, които смятаха да използват. След това Сърхан изчака Ълрик да се превърне във вълк и тъкмо когато се канел да нападне един

селянин ловец, Сърхан го прострелял в сърцето с един от моите сребърни куршуми. След това казал на селянина, че ако отнесе тялото на огромния вълк на краля и заяви, че го е убил, ще бъде богато и пребогато възнаграден. Сърхан стана истинският водач на глутницата и сложи край на убийствата, а когато настъпи подходящият момент, всички се преместихме да живеем в Америка. Оттогава живеем тук в уединение. За Сърхан оцеляването на глутницата е над всичко. Аз, като негов заместник, като пазител на глутницата, ги поощрявам да живеят в мир. Някои може и да разправят, че съм страхливец, но истината е, че не съм.

— И оттогава глутницата живее в мир, така ли? — попитах. Този разказ не се връзваше със спомените на Талбът как глутницата на Гейбриъл нападнала семейството му.

— Мнозина продължават да ловуват на наша територия — интересът им е насочен главно към животни, но имаше нещастни люде, залутали се в земите ни през последните двеста години... Истината е, че живеем дискретно. Преди по-малко от двайсет години в глутницата се събра група от сравнително млади урбат, които не разбираха онова, на което двамата със Сърхан се опитвахме да ги научим. Бяха ново поколение, което се наслаждаваше на приказките за Ълрик и зверовете от Жеводан и настояваха глутницата да се върне към „златния век на върколаците“, както те го наричаха. Един от тях искаше да стане новият предводител, затова нападнаха Сърхан и раниха смъртоносно партньорката му Рейчъл, после хукнаха към близкия град, където са нападнали домовете на поне пет семейства.

Представих си как тригодишно момченца става свидетел на смъртта на родителите си.

— Вие нищо ли не направихте, за да ги спрете?

— Не можех да направя абсолютно нищо. — Гейбриъл отпусна рамене. — Когато се превърнах във вълк за пръв път, тръгнах да избивам сам и не се спрях, докато не убих сестра си Катрин. Когато се опомних и осъзнах какво съм сторил, се заклех да не прибягвам до абсолютно никакво насилие. Оттогава не съм наранил съзнателно никого. Не вдигам ръка, независимо какъв е случаят.

— Значи просто сте се отдръпнали и сте позволили на подивелите вълци да избият семействата, така ли?

— Сърхан изпрати преследвачи. Бяха заловени и наказани, задето едва не издадоха глутницата. Водачът им беше прогонен, задето нарани Рейчъл, която почина, и задето се беше опитал да узурпира мястото на Сърхан като предводител.

— Прокуден ли? Защо не сте го убили? Той къде е отишъл?

Гейбриъл стисна устни и остави отворената книга на бюрото.

— Сърхан го пропъди от областта. Той попътувал известно време, след това решил да създаде своя глутница, като се оженил за човешка жена и ѝ направил дете. След време започнал да убива отново. Мисля, че го познаваш под името чудовището от Маркъм Стрийт.

Ахнах.

— Господин Калби ли? Бащата на Даниъл? — Опитах се да си припомня малкото му име, но май Даниъл не ми го беше казвал никога.

— Кейлеб Калби — отвърна Гейбриъл. — Точно така.

Сега вече разбрах защо Сърхан не е позволил на сина на Кейлеб да се присъедини към глутницата. Затова е мразел Даниъл, въпреки че вината не е била негова.

— Просто съм благодарен, че Кейлеб не е истински предводител на глутница, защото тогава обетът щеше да се превърне в различно място. Ако беше убедил повече, не само двама от глутницата, че трябва той да стане водач... — Гейбриъл поклати глава. — Кейлеб причини предостатъчно мъка като чудовището от Маркъм Стрийт, но я си представи какво щеше да бъде, ако водеше цяла глутница. Историята от Жеводан щеше да се повтори. А по всяка вероятност щеше да е много по-зле.

Потръпнах при тази мисъл. Кейлеб избил поне двацет човека, преди да се махне от града. Не можех да си представя какво би станало, ако водеше цяла глутница.

— Какво искате да кажете с това „истински предводител“? — попитах. — И Сърхан нарекохте по същия начин. Започваше да ми се вие свят, след като попих толкова много информация, но няхах представа кога ще имам друг шанс да разпитам Гейбриъл отново.

— Истинските предводители са рядкост. Те са урбат, родени с мистична същност, която се задълбочава с годините. Те са истинските „избраници“ за водачи на глутницата и ако един истински предводител иска да поеме глутницата, обикновено цялата глутница го признава за

такъв. Не знам защо, може би е свързано с някакъв вълшебен феномен или пък просто е въпрос на феромони. Истинските предводители са били малцина, а сега са още по-малко — може би защото урбат гледат да не се възпроизвеждат често. Повечето глутници съществуват под ръководството на някой обикновен, избран от тях, а не истински предводител. Сърхан е последният истински, когото познавам. По едно време мислех, че има друг, но се оказа, че греша. А сега, след като Сърхан е на смъртно легло...

— Сърхан умира ли? Да не би някой отново да се е опитал да го убие?

— Умира от старост, ако мога така да се изразя. Сърхан е бил поразен от върколашкото проклятие преди деветстотин деветдесет и девет години и вече усеща тежестта на възрастта. Болен е. Нито един върколак не е живял повече от хиляда години. Остават му броени седмици.

— Какво ще се случи, когато Сърхан умре? — Спомних си, че Талбът каза как Гейбриъл заслужавал онова, което щяло да се случи с глутницата му, след като Сърхан издъхне.

— Според закона на глутницата, когато един предводител умре, трябва да бъде призован нов. Ако няма истински, тогава се спират на досегашния заместник. В случая това съм аз. Само че преди заместникът да поеме нещата, трябва да проведем така наречената *церемония на предизвикателството*, в която всеки от присъстващите вълци има право да предизвика на бой заместника и никой няма право да се меси. Заместникът може или да отстъпи и да позволи на претендента да стане водач, или двамата се бият, докато единият отстъпи или умре. Победителят става предводител на глутницата дори да е приходящ или пък предводител на друга глутница. Ако има повече от един претендент — може и да са от женски род, макар да се случва рядко — на церемонията, всички трябва да влязат в битка за мястото. Може да стане твърде кървава битка.

— Значи вие ще отстъпите, ако някой ви предизвика?

Той въздъхна.

— Обикновено никой не предизвиква заместника. Правят го от уважение — обясни.

— Ами ако се появи някой като Кейлеб? Гейбриъл примигна.

— Тогава значи ще се биеш, така ли? — В гласа ми имаше повече гняв, отколкото очаквах. *Да не би наистина да е страхливец?* — заговори гласът, който често се обаждаше в главата ми. Гейбриъл не отговори. Просто потропа с пръсти по отворената страница на книгата.

— Вие за какво си говорите? — попита застаналата на прага Чарити. Държеше кашон с надпис „Хелюин 3“ в ръце.

Гейбриъл скочи от стола.

— Дай на мен — пое го той от ръцете ѝ.

— Благодаря. Мама има поне още пет. Извинявам се, че се забавихме толкова много. Мама ни накара да подредим целия килер, преди да ни позволи да извадим нещо.

Чух, че мама вика Чарити от стълбите към мазето, и сестра ми излезе в коридора.

Гейбриъл се обърна към мен:

— Ще разберем какво ще се случи, когато му дойде времето. На твоето място не бих се притеснявал за Кейлеб Калби, Грейс. Той е жалко подобие както на човек, така и на вълк и се съмнявам, че ще посмее да се доближи до глутницата. — Гейбриъл изнесе кашона от стаята и каза нещо на татко, който изглежда беше в кухнята. Въздъхнах и отпуснах ръце на масата. Главата ми тежеше от многото информация, а сега, освен останалите ми тревоги за Даниъл и опитите да открия Джуд ми се стоварваха и нови притеснения. Погледнах книгата и видях рисунка на звяра от Жеводан. Дълъг врат, остри нокти, от зъбите му капеше кръв. На картинката се виждаше жена на земята, която напразно се опитваше да отблъсне звяра с дълго копие. Сетих се за още нещо, което бях забравила да попитам Гейбриъл.

Какво щеше да стане, ако Кейлеб Калби все пак се появеше на церемонията, но не беше сам?

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА. ОСНОВНИТЕ НЕЩА

Сряда следобед

Знаех, че Гейбриъл ми разказа всичко това, за да не развивам силите си, но се получи обратното, почувствах се много по-решителна. На този свят имаше лоши неща — като Кейлеб Калби (макар че според Даниъл той живееше някъде в Южна Америка) — и аз трябваше да съм готова да ги сразя, след като хора като Гейбриъл предпочитаха да си седят кротко и да не вършат нищо. Едва изкарах до края на часовете нямах търпение да поговоря отново с Талбът.

Потропвах от нетърпение, докато пътувахме с автобуса към Епъл Вали и дори не забелязах какво говори Ейприл, докато не ме попита какво мисля за тиарите.

— Какво?

— Тиара? За или против? Кажете, че си за, защото нямам търпение да направя дизайна на една тиара. Олеле! Ще стане истински трепач. Може да й сложа сребърни спици, които да завършват с летящи звезди или нещо подобно. — Тя потреперваше и записваше нещо в бележника си.

— За какво точно говорехме? Защо ми е тиара?

Ейприл вдигна пръст. Записа още нещо в бележника.

— Обсъждахме елементите от стила принцеса за костюма ти. Като например принцеса на вълците. Или пък вълчата принцеса или принцесата куче... не...

— Ти шегуваш ли се? Никаква ликра. Никакви тиари. И никакви принцеси. — Опитах се да дръпна бележника, за да видя какво, по дяволите, е нахвърляла, докато не й обръщах достатъчно внимание.

Тя притисна бележника към гърдите си, за да го опази от мен.

— А какво ще кажеш за кралицата на кучките?

— Ейприл! — ахнах и останах с отворена уста. Тя никога не говореше по този начин.

— Напоследък наистина трудно те издържам — оплака се тя.

— Не е вярно. Просто съм малко нервна.

Наистина не знаех какво да очаквам от обучението в основните неща, тъй като представата на Талбът за проверка на способностите ми включваше доста напрежение, но се изненадах, когато той ни закара в един позападнал мол в Епъл Вали, след като ме взе от паркинга.

— Ако си мислиш, че трябва да подобря уменията си в пазаруването, вече си имам Ейприл за тази цел — пошегувах се аз и последвах Талбът в един от магазините.

— Не идваме за развлечение — срязва ме той и посочи надписа над едно от помещенията. Половината букви липсваха, но веднага разбрах, че това е детско студио за карате. Зала за бойни изкуства или поне така мислех, че се казва.

Скръстих ръце.

— Ако си решил да ме запишеш на курс заедно с група хлапета, отсега да знаеш, че няма да стане. Талбът рече:

— Затворено е вече цяла година, фондация „Рок Кениън“ е взела помещението под наем. Искат да го подготвят за една от младежките си програми, но залата ще бъде на наше разположение още седмица или две. Съвършеното място, на което да поизпипаме част от уменията ти в контролирана среда. — Той извади ключ от джоба си и отвори вратата. Задържа я отворена, за да вляза първа.

— Контролирана среда ли? — Имаше малка чакалня в предната част с прашни метални столове, виждаше се дълъг тъмен коридор, който сигурно отвеждаше към истинското студио. — Каж ми, че не ни дебнат демони, готови да ми се нахвърлят. — Представих си стая, пълна с гелал, извадили нокти, готови да наскачат върху мен в мига, в който вляза.

Талбът се подсмихна.

— Аз може да ти скоча, но само ако ти го искаш.

— Пробвай и ще видиш какво ще стане.

Талбът поклати леко глава. Погледна ме с надежда.

— Кофти шега и за двамата — отвърнах и се почувствах смутена и едновременно с това виновна, задето отвърнах на опита му за флирт. — Извинявай. — Ако Талбът щеше да ми бъде наставник, тогава трябваше да прекратим всякакъв флирт.

Той се изчерви повече от обикновено.

— Както и да е, днес ще те науча на нови движения, нищо повече, обещавам.

— Тръгнахме по дългия коридор и влязохме в залата. Беше пълна с прашни постелки, а огледалата по дългата стена бяха изпочупени. Талбът отвори раницата си. Извади бял костюм като за карате и ми го подаде.

— Отзад има баня. Преоблечи се, за да не съсипеш дрехите, с които ходиш на училище.

Влязох. Затворих вратата и свалих блузата и панталоните. Преоблякох се бързо, защото се почувствах неловко да стоя по сутиен и гащи, след като само една тънка стена ме делеше от Талбът. Ами ако той най-неочаквано се появеше на вратата?

Когато излязох от банята, Талбът ме чакаше, облечен в същия бял екип, стегнат с черен колан. Бялата туника бе прихлупена на голите му гърди. Гръдните мускули бяха напомпани също като ръцете. Сведох поглед към босите му крака. Защо се чувствах по-сюрреалистично от всеки друг път досега?

— Значи ти си господин Мияги, а аз съм Карате кид — подхвърлих.

— Кой господин? — попита той. — Господин Мияги. От филма. Улавя мухи с пръчиците за храна. Погледна ме недоумяващо.

— Сега трябва да започнеш „Търкай, лъскай“! — Направих движението, което вървеше с прословутия лаф.

Талбът се ококори. Очевидно не разбра.

Въздъгнах тежко и драматично. Изглежда, хлапетата, които растат във ферми заедно с умствено изостанали ловци на демони, не са гледали филмите от осемдесетте.

— Ти си великият учител по карате, а аз съм ти ученичка.

— А, добре. — Погледна ме странно. — Само че аз няма да те уча на карате. Колебая се между айкидо и винг чун. И двете са подходящи за дребни бойци. Освен това ти трябва обучение с меч. След това ще преминем на лъкове, колове и може дори да поработим с палки тояги.

Този път аз погледнах недоумяващо, но не защото той се шегуваше. Беше много сериозен.

Неделя следобед, четири дни по-късно

Тренировките с Талбът бяха интензивни. Никога не нанасяше подли удари, но и не ми даваше почивки или да разтъркам удареното си коляно. Това означаваше, че трябва да работя като луда, за да поддържам темпото. Не знам кое ме тласкаше напред, но за по-малко от седмица с Талбът натрупах повече умения, отколкото за времето, в което тренирах с Даниъл.

Може би причината беше, че Талбът не ме караше да се въздържам, а напротив, да се стремя напред. Настояваше да разчитам на чувствата си, да ги използвам, за да ми дадат повече сили. Не можех да повярвам колко бързо се получаваше и колко по-силна бяха станала.

Тренировките ни ми действаха като наркотик — способностите ми избликваха, поглъщаха ме, оставяха ме опиянена от новите сили и ме караха да искам още. Ейприл ми хвърляше странни погледи, когато се връщах при автобуса, и започваше да ме разпитва за Талбът и тренировките, но така и не разбра защо съм толкова въодушевена.

Дори се замислих как да се видя с Талбът в събота за допълнителна тренировка. Мама обаче я беше хванал амокът, откакто Гейбриъл ни беше на гости, и научи за фестивала по случай Хелюин — същият фестивал, на който щеше да контролира сергиите, и влагаше всяка минута в подготовката му. Ентусиазмът ѝ да пече и замразява стотици хиляди орехови тарти не преминаваше. Времето до фестивала не достигаше и аз знаех, че ако не беше проектът, нямаше да мога да измисля обяснение, за да се виждам с Талбът.

В неделя следобед се разтреперих, задето толкова време не бях тренирала. Това не беше никак добре, тъй като имах среща с Даниъл за пикник на ливадата на енорията веднага след службата. По настояване на татко мама ми даде два часа свобода, в които да поработя заедно с Даниъл над молбата за „Трентън“. Много се притеснявах той да не забележи нещо различно в мен.

Имах чувството, че колкото повече напредват тренировките ми с Талбът, толкова по-сложни стават отношенията ми с Даниъл. Ставаше ми все по-трудно да се държа нормално, когато бяхме заедно.

Не ми беше никак приятно да се крия от него, но ето че това се превърна в част от живота ми. Дразнех се, че не мога да му кажа нищо за Талбът, за тренировките, за плановете да открия Джуд. Но пък

нямаше друг начин, защото знаех, че ако научи, щеше да се опита да ме спре.

Даниъл искаше да съм нормална, но просто не се получаваше. Вече бях различна. Притежавах умения, способности, знаех, че в света съществува зло, така че не можех да стоя бездейна. Сигурно затова във всички комикси на супергероите им се налага да си създават втора самоличност — човек, който се преструва на напълно обикновен, за да могат да бъдат с хората, които обичат.

Знаех, че той иска да съм нормална, за да съм в безопасност. Но това беше единствено защото не знаеше на какво съм способна. Поради някаква причина в един момент той беше изгубил доверие в мен. Беше се разколебал в идеята за небесна хрътка, но аз щях да му покажа, да му докажа, че ще успея да се справя. Когато настъпеше моментът — може би чак след като завърших тренировките с Талбът, и може би, след като върнех Джуд у дома — тогава щях да разкажа всичко на Даниъл... накрая.

Щеше да бъде изненада. Технически аз не пазех тайни от човека, когото обичах най-много.

Нали така?

Колкото и да ми беше трудно в продължение на два часа да се преструвам на нормалната дъщеря на пастора Грейс Дивайн, копнеех да бъда с Даниъл. Самата мисъл, че той предложи да отидем на пикник, ме караше да мисля, че си заслужава да изтърпя неудобството. Тъй като мама ме скъсваше от работа, когато не бях с Талбът, а Даниъл поемаше извънредни смени в магазина на господин Дей и помагаше на Кейти Съмърс да организира благотворителното събитие за набиране на средства, имах чувството, че е минала цяла вечност откакто не сме се виждали извън училище. Дори в училище не се виждахме често, тъй като той прекарваше повечето обедни почивки с Кейти. Въпреки че бях нервна — сякаш силите ми ме бяха напуснали — нищо нямаше да ми попречи днес да обядвам с Даниъл.

Само че той очевидно не мислеше по същия начин.

Седях на тревата в дълга до коленете синя рокля, наслаждавах се на необичайно топлото октомврийско слънце в продължение на цели четирийсет и пет минути, преди да реша, че сигурно е забравил за обяда. Той беше планирал тази среща. Не дойде и на службата. Но пък той не идваше редовно на църква, така че не се разтревожих. Стомахът

ми изръмжа. Нямах мобилен телефон (мама ми забрани да го нося в църквата), затова влязох в енорията, за да използвам телефона на татко и да позвъня на Даниъл. Татко не си беше в кабинета, но вратата не беше заключена, затова влязох вътре и набрах номера на Даниъл. Включи се гласова поща.

— Надявам се, че каквото и да вършиш е достатъчно важно, след като ми върза тенекия — казах. — Обади се на мобилния ми, когато си спомниш за мен.

Затворих и едва не позвъних отново, за да се извиня. Мразех се, задето бях толкова рязка. Но пък нали супергероите са тези, които забравят уговорки или им се налага да изчезват по време на важни вечери? Не трябваше ли аз да бъда тази, която връзваше тенекии?

Взех плика с молбата от бюрото и излязох в коридора. Мускулите ми потръпнаха. Вече бях готова да изляза и да потичам — независимо че бях с високи токчета — но когато пристъпих в залата, чух странен шум отвътре. Приличаше на тежко дишане и пъшкане.

Любопитството ми надделя — енорияшите трябва да си бяха тръгнали — затова отворих вратата и надникнах. Гейбриъл беше застанал сам в средата на помещението, изправен на пръсти, протегнал ръце високо над главата. Дланите му бяха събрани. Беше облечен в сива ленена туника и свободни панталони като онези от екипа, които Талбът обличаше за тренировките ни, и дълга кафява роба. Помислих си, че прилича на кръстоска между монах и рицар — джедай.

Наблюдавах как отпусна ръце пред гърдите, леко раздалечени, сякаш стискаше топка. Обърна глава към мен. Примигна, когато ме видя, но не каза нищо, докато продължаваше със следващите движения. Напомниха ми за бойните изкуства, на които ме беше научил Талбът, същевременно бяха коренно различни. Направи нови три движения. Когато завърши и последното, се обърна отново към мен и ми се поклони леко.

— Здравейте, госпожице Грейси — рече и ми даде знак да вляза. — Прости ми, че използвам тази стая. За съжаление моята е твърде тясна за упражненията ми.

— Мислех, че не се занимавате със схватки и бой — натяхнах аз. — Защо тогава практикувате бойни изкуства?

— Не ги практикувам, за да се бия. Упражнявам се за душевно равновесие и медитация. — Потърка мястото на пръста, където кожата

му беше по-светла. — Понякога усещам, че имам нужда от повече упражнения.

— Да не би да е така, защото ви липсва пръстенът? — посочих ръката му. От по-светлата кожа беше очевидно, че е носил пръстена години наред.

Гейбриъл кимна одобрително, сякаш остана доволен от бързото ми заключение.

— Какво е станало с него? — попитах. Учудих се, че е дошъл тук без лунния си камък. На мен ми се струваше огромен риск за човек, който беше маниак на тема контрол.

— Дадох го на човек, който се нуждаеше от него много повече от мен. — Престана да разтрива бялата ивица на пръста и отпусна ръце. — Надявам се жертвата да не е била напразна.

— На Джуд ли? — Едва сега си спомних, че това не беше първото посещение на Гейбриъл в Роуз Крест. Аз не го бях виждала, но той беше дошъл на Бъдни вечер и беше дал на татко лунен камък за Джуд — собствения си пръстен очевидно. — Заради него ли го направихте? Но вие дори не ни познавахте.

Гейбриъл кимна.

— Даниъл често говореше за теб и семейството ти. Имах чувството, че ви познавам всички. Разбрах, че много приличаш на сестра ми Катрин, а Джуд беше като мен по времето, преди да бъда ръкоположен и да тръгна с кръстоносците. Когато получих писмата на баща ти за заразяването на Джуд, Сърхан ми забрани да се меся, но аз така и не успях да се съържа. Не можех да позволя брат ти да бъде сполетян от моята съдба. За съжаление обаче все закъснявам. — Той сложи ръка на рамото ми. Стоманеносините му очи ми се сториха древни и тъжни, докато се вглеждаше в лицето ми. — Надявам се да не се случи същото с теб.

— Добре съм — отвърнах. Не знам защо, но гласът ми прозвуча като шепот.

— Никой не е толкова добре, колкото твърди. — Гейбриъл отмести ръка от рамото ми и отстъпи няколко крачки.

— Аз обаче съм добре. — Почувствах се дори по-несигурна от преди. Не ми беше приятно, че ме е преценил, без дори да ме познава. Вече беше решил, че не мога да науча как да използвам силите си, без да се предам на вълка, както е станало с него и Джуд.

— Кажи ми, Грейс, как се почувства, когато заби ножа в сърцето на Даниъл?

Въпросът дойде изневиделица — прозвуча обаче толкова естествено, сякаш психиатър анализираше пациент, който лежи на кушетката в кабинета му — и в първия момент останах безмълвна.

— Не ви разбирам — отвърнах.

— Страхуваше ли се? Ядосана ли беше? Какво се надяваше да постигнеш?

Сега оставаше да извади бележник и да записва отговорите ми.

— Какво точно искате да знаете?

— Глутницата ми не спира да мисли и да се интересува от теб. Ти разбираш ли, че за тях си наистина невероятна? Младо момиче, което е успяло да спаси душата на един урбат. Искат да разбере как си го направила. Аз обаче се интересувам повече от причината.

— Защото обичам Даниъл. Бях му обещала, че ще го спася. — Това беше едно от малкото обещания, които успях да изпълня.

Гейбриъл просто стоеше и ме наблюдаваше, сякаш очакваше по-подробно обяснение.

— Мислех, че вълкът ще ме нападне, задето се опитвах да го убия, но да спася душата му за мен беше по-важно от всичко друго. Най-много се страхувах, че няма да успея да го спася навреме. Не ме интересуваше какво ще се случи с мен, стига да опазех душата му.

— Хм — въздъхна той. Беше сбърчил чело. Усмивката му се беше превърнала в гримаса. Стори ми се разочарован от отговора ми. Може би още от самото начало е знаел какво ще кажа, но просто не е имал представа какво да прави с информацията. — Истинска любов. Малцина са способни да я изпитат.

— Сигурно. — Тропнах с ток по дървения под. — Трябва да тръгвам. — Нямах никакво желание да продължи с анализите.

Гейбриъл протегна ръце и зае една от позите, в които го заварих.

— Би трябвало и ти да се упражняваш с мен. Усецам напрежението ти.

— Добре, учителю Йода — промърморих. Гейбриъл ме погледна любопитно.

— Няма значение. — *Вече кой ли не гледаше филми?*

— Ще ти се отрази добре да се поотпуснеш. Медитирай. Моли се. Позволяваш на вълка да обсебва емоциите ти. Мислиш ли, че в

сегашното си състояние ще успееш да покажеш същото самообладание и любов както в нощта, когато си спасила Даниъл?

— Разбира се. — Отвърнах поглед, защото сега и аз усетих безпокойството си. Нямах право да се меси в живота ми по този начин.

— Имам известни съмнения — рече Гейбриъл.

— Все тая. В деня, когато се запознахме, вие вече имахте мнение за мен. Няма да стоя тук и да се опитвам да ви докажа, че грешите. Не съм ви пациентка, нито пък обект за наблюдение или каквото там се анализира. Защо не си вървите вкъщи? Обърнах се и излязох.

— Тук съм, защото държа на теб.

„Не е вярно — обади се гласът в главата ми. До скоро го възприемах като чужд, но сега вече ме успокояваше. — Гейбриъл никога няма да повярва, че си способна да станеш истинска небесна хрътка — не и както Талбът вярва в теб.“

Почти бях излязла, когато Гейбриъл се провикна след мен:

— Не забравяй, Грейс, ако допуснеш гнева в сърцето си, той ще заличи умението ти да обичаш.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА. ТАНЦИ С ВЪЛЦИ

Неделя вечерта

Даниъл така и не ми се обади, но няколко часа по-късно получих есемес. „Извинявай. Сега не мога да говоря. Ще ти позвъня довечера.“

„Все ми е едно“, отговорих с есемес аз. Колкото повече часове минаваха, без да го чуя, толкова по-малко желание имах да разговарям с него. Поне така се опитвах да се убедя.

„Извинявай! Наистина съжалявам. В момента не мога да обясня. Ще звънна по-късно.“

Стиснах телефона в ръка и се запитах какво да отговоря. Опитвах се да се държа нормално, а усещах, че крие нещо от мен. Ядосах се, защото се превръщах в ужасна лицемерка. Най-лошото бе, че се чувствах празна. Отворих чекмеджето, за да пхна телефона вътре, когато той иззвъня в ръката ми. Отговорих, без да поглеждам екрана, тъй като очаквах да е Даниъл, макар да твърдеше, че нямало как.

— Здравсти, малката. Готова ли си за бойни действия? — попита Талбът.

Вълнението помете чувството на празнота.

— Зависи какво си намислил.

— Да дебнем в „Депото“. От сигурно място научих, че двама от Кралете на сенките щели да бъдат там довечера. Предлагам да ги проследим и да разберем дали няма да ни отведат на някое интересно място.

Сърцето ми преля от вълнение, докато го слушах, но две секунди по-късно радостта угасна.

— Довечера ли? Не мога. Мама е поела по пътеката на войната. Казах ѝ, че трябва да пиша доклад, за да се отърва от лепенето на етикети с цени за фестивала, за който ти разказвах. Да видиш само какви мехури имах по пръстите. Сигурно цяла вечер ще стоя затворена в стаята си...

— Да не би да ми казваш, че все още не съм те научил как да се измъкнеш тайно от собствената си къща? — попита Талбът. — Може пък да не те бива за истински мисии.

— Не... Ще се справя. Просто не знам дали трябва да го правя.

— Това е просто част от живота на супергероя, Грейс. Повечето престъпления се извършват след вечерния час. Ако искаш да откриеш Джуд, тогава започни да се отърсваш от задръжките си.

Погалих лунния камък.

— Много искам да открия Джуд.

— Добре. Ще те чакам на тротоара точно в десет. Така ще имаме достатъчно време, за да се настаним, преди големите клечки да се появят.

— Ама...

— Искам да дойдеш с мен, Грейс.

Добре поне, че един човек искаше.

— Добре, ще те чакам.

— Супер — долових радостта в гласа му. — А, Грейс, още нещо.

— Какво?

— Не слагай онези винилови панталони. Ще се постареем да не се набиваме на очи.

Същата вечер

В 8:45 слязох на долния етаж, налях си чаша вода, задигнах ключовете за королата от кухненския плот и ги пъхнах в джоба си. През всичкото време повтарях колко съм уморена, как ми се иска да си легна рано, защото утре сутринта ме чакал важен тест. Татко хъркаше в креслото пред телевизора, книгата му беше подпряна на гърдите, затова не го събудих, но на мама пожелах лека нощ. Тя не ми обърна почти никакво внимание, тъй като беше заета с камарата етикети за благотворителната акция за Хелюин. Отправих се към стаята си и докато се качвах, не спрях да се прозявам.

В девет точно си вързах косата на опашка, обух черни дънки и черна тениска с дълги ръкави (какво друго да облека, след като щяхме да наблюдаваме и да дебнем бандити?), след това пъхнах няколко възглавници под завивката, за да изглежда така, сякаш спя. (Знам, че беше тъпо, само че силата ми не беше в тайното измъкване.) След това

отворих прозореца и излязох на стрехата. Заставах на самия край и огледах улицата, за да се уверя, че не се мярка никой. Когато се уверих, че хоризонтът е чист, скочих от покрива, превъртях се във въздуха и тупнах шумно близо до ореха. Почувствах се неописуемо горда от изпълнението си и ми се прииска някой де ме беше видял.

Добре че королата беше паркирана на алеята и в девет и петнайсет вече излизах на заден. Колата дрънчеше и се тресеше и аз се молах да потегли всеки път, след като спирах на някой светофар, но стигнах пред „Депото“ преди десет. Останах в колата, докато Талбът не спря до мен. Беше с пикап — син, осеян с петна ръжда, сякаш беше използван в някоя ферма в продължение на поне две десетилетия. Слязохме едновременно от автомобилите и заставахме на тротоара. Той беше облякъл риза в бяло и сиво, която имаше вид на изгладена, прибрана в прави дънки. За пръв път, откакто се запознахме, не беше нахлупил бейзболната шапка, а къдравата му шоколадова коса беше сресана и прибрана зад ушите. Пъхна пръсти в гайките на дънките, близо до огромната катарамма във формата на шерифска значка.

Залюлях се на пети.

— Я кажи... донесе ли вкусотийки?

Талбът сви вежди.

— Защо?

— Няма ли да седим в колата и да се тъпчем с храна, да се наливаме с кафе, докато наблюдаваме кой влиза и излиза?

— Прекалено много телевизия гледаш. — Той докосна леко ръката ми. — Освен това защо ни е да висим в колата, след като можем да се позабавляваме вътре.

— Да се забавляваме ли? Вътре? — Погледнах го учудено.

— Ела. Хвана ме под ръка и ме поведе през улицата, след това по уличката между гарата и стария склад. Извади картата ключ от джоба си, за да отвори вратата. Слязохме по стълбите и ни обгърна облак музика и мъгла. Поколебах се на последното стъпало. Не бях сигурна дали искам да влизам отново в това заведение. Талбът, изглежда, усети защо не го следвам. Кимна ми окуражително и пусна ръката ми, след това ме прегърна през кръста и ме поведе.

— Само за шоуто — рече и устните му докоснаха ухото ми. — Този път никой няма да те тормози, след като знаят, че си с мен. — Притисна ме силно и влязохме навътре в клуба. Също както и в нощта,

когато дойдох с Ейприл, хората буквално отскачаха от пътя му, докато се промъквахме към дансинга. Момчетата му кимаха, а момичетата ме зяпаха злобно намръщени. Не знам каква беше тази работа — дали от неговите вълчи феромони — но той сякаш командваше присъстващите в клуба. Дори притаих дъх, когато той преплете пръсти с моите.

Взрях се в смарагдовите му очи.

— Какво правиш? — прошепнах.

— Танцувай с мен — помоли той, след това ме изтегли сред гърчещата се тълпа. Парчето беше бързо, ритмично, увличаше и аз се оставих на пулсиращите движения. Талбът танцуваше енергично — съвсем не приличаше на фермерче — имах чувството, че е създаден за тази музика. Той владееше дансинга. Тялото му се поклащаше ритмично до моето, ръцете ни се докосваха, след това се отдръпваха. Сърцето ми препускаше като подивяло. Нямах сили да откъсна поглед от пронизващите му очи. Все едно ме беше пленил в транс като някой акх. Танцувахме по този начин в продължение на две песни, но след това музиката стана по-бавна и чувствена. Талбът прехвърли ръцете ми през врата си и ме прихвана през кръста. Привлече ме до себе си и ме притисна. Разпознах жадния поглед в пронизващите зелени очи. Даниъл ме гледаше по същия начин.

Усетих как гърлото ми се свива. Извърнах глава настрани и заоглеждах множеството, докато се питах кого ли търсим. Когато се обърнах отново към Талбът, той продължаваше да ме наблюдава все така напрегнато, без да мига.

— Нямали да търсим Кралете на сенките? — попитах аз.

— Ще ги търсим. Съмнявам се обаче, че ще дойдат в следващия час или два — Гласът му звучеше като тихо ръмжене — също като доволно мъркане.

— Час или два? Защо тогава дойдохме толкова рано? Нали каза, че не трябвало да се набиваме на очи?

— Най-добрият начин е като се преструваме, че се забавляваме. — Ръцете му се спуснаха към дупето ми. Притисна ме към себе си. — Между другото, тази вечер изглеждаш страхотно. Как се нарича тоалетът ти, „шпионски шик“ ли? Съвършен е за по-късно, когато ще сритам задниците на разни демони. — Той въздъхна, след това зарови нос в косата ми. — Перфектната вечер, нали? Може дори да ни остане време да хапнем в бара, преди Кралете да се появят. Потръпнах, макар

на дансинга да беше доста топло. Замислих се над думите му, че вечерта била съвършена — малко танци, нещо за похапване и размазване на демони за десерт. Замислих се за изгладената му риза, пригладената коса и дори лекия мирис на тръпчив одеколон, който се усещаше по врата. Отпуснах ръце от раменете му и отстъпих крачка назад.

— Талбът, да не би да сме излезли на среща?

Той ме погледна така, сякаш бях напълно луда, и ме пусна.

— А, не. Нарича се наблюдение. Просто се опитваме да се впишем. — Пъхна палци под колана. — Извинявай, ако съм те накарал да се почувстваш неловко. Мислех, че нямаш нищо против тази роля. — След тези думи ми се усмихна глупаво и трапчинките му се показаха. — Толкова ли щеше да ти бъде неприятно, ако бяхме на среща? Можем да го обърнем на среща, ако кажеш.

Въздъгнах.

— Много добре знаеш, че си имам гадже.

— Защо тогава не е с теб и не ти помага?

— Сложно е... А ти си ми наставник. Не мога да прекрача чертата, ако ще ме обучава.

Той отпусна рамене и се загледа над главата ми.

— Извинявай, не исках да те разстройвам. Само че тази работа няма да се получи, ако не сме на една вълна...

Поклати глава и се разсмя. Залюля се на пети.

— Престани, само те изпитвам, малката. Толкова си самовлюбена. Бих казал, че е симпатично, но сигурно ще решиш, че ти се пускам.

— Браво — подхвърлих саркастично, въпреки това в мен остана чувството, че той се опитва да се прикрие.

Талбът се разсмя отново.

— Можем и да не танцуваме, ако не ти е приятно. Какво ще кажеш да донеса две питиета и ще седнем, докато чакаме Кралете.

— Не пия. Всъщност пия... Вода, такива неща. Но ти знаеш, че не пия. — Едва ли можеше да се получи по-зле.

— И аз нямам навик да купувам алкохол на непълнолетни. — Наблегна на последната дума, сякаш ми напомняше, че съм поне три или четири години по-млада от него. — Предполагам, че една кола няма да ти се отрази зле.

— Става.

Талбът поклати глава и тръгна бавно към бара. Отдръпнах се в края на дансинга и наблюдавах как двойка на бара се премести, за да може да поръча преди тях. Обърна се към мен и ми намигна. Изчервих се и се обърнах настрани. Кожата ми беше настръхнала, въпреки че в клуба беше горещо и задушно.

Усетих нечия ръка на рамото си и вдигнах поглед, учудена, че Талбът се връща толкова бързо, но настръхването се превърна в тръпка, когато видях кой е застанал до мен.

— Значи най-сетне реши да се позабавляваш с истински мъж — рече той и се опита да ме изтегли обратно на дансинга.

— Пусни ме Пийт. — Дръпнах ръка и инстинктивно я свих в юмрук. Във вените ми запулсира мощ. Представих си поне пет различни движения от айкидо, които можеха да го разреват като бебе. Заслужаваше го, след като беше докарал неприятности на Даниъл с полицията. — И се разкарай, за да не съжаляваш.

— Не съм забравил, че обичаш грубата игра. — Усмивката му ми се стори дори по-гнусна от грозната му брадичка. Прииска ми се да издера и двете от тъпото му лице. Забих нокти в дланите и си наложих да запазя спокойствие. Стига да поисках, лесно можех да му съдера кожата.

„Тогавя действай — изръмжа гласът в ума ми: — *Научи го никога повече да не ти се натрапва.*“ Поклатих глава. Напоследък мислите ми изобщо не приличаха на моите. Отдръпнах се от Пийт.

Силите ми напиреха. Мускулите ми се напрегнаха, готови за удар. Трябваше да се отдръпна от Пийт, преди да го нараня. Той се спусна след мен. Каза нещо, но аз се съсредоточих над решението си да не замахвам към него и дори не чух думите. Обърнах се и се канех да се втурна настрани, когато се сблъсках с Талбът. Той отскочи назад и колата в ръката му заля бялата му риза.

— Леко, Грейс, какво става? — Той се опита да избърше мокрото петно, без да разлее другата напитка.

Погледнах отново към Пийт. Беше забелязал Талбът и се беше отдръпнал, въпреки това напрежението в мускулите ми продължаваше да пулсира. Все още ми се искаше да го смачкам.

— Извинявай, Тал. Трябва да се разкарам оттук. — Потеглих към изхода.

Талбът остави питиетата на една маса и се втурна към мен.

— Моля те, не си тръгвай! — Стисна ръката ми тъкмо когато бях на стълбите и ме завъртя към себе си. На лицето му се беше изписала загриженост, въпреки че очите му се бяха присвили от гняв. — Онзи, който се влачеше след теб, направи ли ти нещо?

— Не и тази вечер — отвърнах. — Преди обаче го е правил. Имали сме си неприятности.

Ръката на Талбът трепереше, когато ме стисна за китката.

— Мога да се върна и да си поговоря с него. След това няма да те притеснява никога повече.

— Недей. Пийт не е от хората, които се вслушват в чужди думи.

— Тогава ще го накараме да се вслуша. Знаеш, че можем.

— Моля те, недей. Пийт не си заслужава. Затова е най-добре да си тръгна.

Той продължаваше да се тресе от гняв. Не исках да се връща и да започва разправия с Пийт. Пъгнах свободната си ръка в неговата и я стиснах лекичко.

— Би ли ме изпратил до колата. Трябва да се прибера, преди да е станало твърде късно.

— Остани — помоли тихо.

— Утре имам тест, а ти ще се справиш с Кралете на сенките по-добре без мен. Ако Пийт и приятелите му се опитат да създават проблеми, че съм в клуба, ще провалят шансовете ни да преследваме Кралете. Ти ще ги проследиш, а утре ще обсъдим информацията, която си събрал. Талбът въздъхна.

— Добре.

Позволих му да стисне ръката ми, да преплете пръсти с моите, докато се качвах зад волана. Измъкнах ръка от неговата и скръстих ръце пред гърдите. Той ми отвори вратата.

— Не ми се сърдиш, нали?

— Не, разбира се.

— Добре. — Насилих се да се му усмихна и се качих в королата. Не исках да изгубя Талбът — той ми беше помогнал много, беше ме променил — но и не исках да си мисли, че между нас има нещо, което не съществуваше. — Така ми харесва.

По-късно

Притеснявах се какво да правя с Талбът и същевременно се надявах да не се забърка в неприятности с Кралете, когато королата се закашля и едва не угасна на светофара на Маркъм и Вайн. Ако бях обръщала внимание на всичко, което бях правила досега, нямаше да съм нито тук, нито пък толкова късно. Маркъм Стрийт определено беше последното място, на което трябваше да минавам сама по това време на нощта. Проверих дали вратите са заключени и се помолих колата да ме откара до нас. Ако се наложеше, можех да тичам до Роуз Крест, но как щях да обясня, че колата е чак в града, и то след като тайно се бях измъкнала от нас, след като нашите знаеха, че съм си легнала.

На всяка цена трябваше да накарам Даниъл да погледне мотора, преди да взема колата за следващата нощна лудория.

По дяволите. Даниъл.

Нали трябваше да ми позвъни, а аз бях забравила телефона в колата. Почувствах се гузна, че го тормозя толкова много, задето ми беше вързал тенекия. Сигурно беше решил, че нарочно не отвърщам на обажданията му.

Светна зелено и аз предпазливо навлязох в кръстовището. Завих надясно и се отдалечих от Мъркъм Стрийт, преди да извадя мобилния телефон от стойката за чаши между двете предни седалки. Проверих екрана.

Нямаше пропуснати обаждания.

Нямаше и есемес.

Набрах номера на Даниъл. Той вдигна на петото позвъняване.

— Здравсти, какво става? — попита разсеяно. Май полагаше огромни усилия да говори нормално.

Дочух музика и някакво тиктакане — може би часовникът с котката в апартамента на Мериан — което бе по-силно от останалите шумове. Освен това ми се стори, че някой говори приглушено.

— Ти къде си? — попитах.

— Вкъщи. — Има ли някой при теб?

— Не. Гледам телевизия. — Чух го да кашля, след което музиката и гласът заглъхнаха.

— Не ми се обади. Беше обещал. — Нямаше значение, че дори да беше звънял, аз не можех да вдигна.

— Извинявай — отвърна той. Не ми даде никакво обяснение.

— Къде беше днес следобед? Чаках те почти цял час. Мислех, че искаш да ми помогнеш с молбата.

— Искам, Грейси. Само че изникна нещо друго.

— Какво? Какво е било толкова важно, че да забравиш? Дори не ме предупреди.

Даниъл въздъхна. Известно време мълча.

— Днес сутринта позвъни Кейти. Беше напълно изперкала, защото по-малкият ѝ брат влязъл в стаята ѝ и съсипал постерите, които бяхме подготвили за благотворителната разпродажба. Дойде у нас, за да направим нови, и работата се оказа толкова много, че... Май съм изгубил представа за времето.

— Чакай малко, да не би да ми казваш, че си ми вързал тенекия, защото си бил с Кейти сам в твоя апартамент и си изгубил представа за времето? Даниъл изруга тихо.

— Не е каквото си мислиш, Грейс. Познаваш ме.

— Нима? — мразех се, задето се вбесих толкова. Всъщност, ако му разкажех какви бяха намеренията ми за тази вечер, щеше да прозвучи дори по-зле. Само че всичко, което правех, беше заради Джуд. Имах по-висша цел, за разлика от Даниъл, който просто беше седнал да рисува с друго момиче. Че това си беше нашият специалитет. — Висиш по разни барове, лъжеш ме, хукваш нанякъде, докато вечеряме, и ми връзваш тенекии. Струва ми се, че вече изобщо не те познавам.

— Грейси, моля те.

— Започвам да мисля, че като ме отблъскваш по този начин, се опитваш да ми покажеш, че предпочиташ да учиш в „Трентън“ заедно с Кейти вместо с мен.

— Недей, Грейси — сряза ме Даниъл.

— Какво недей?

— Дори не помисляй, че някой или нещо на този свят може да ме накара да те отблъсна.

Въздъгнах.

— Защо тогава ме избягваш? — Спомних си есемеса, който го накара да скочи от масата онази вечер. Тогава обясни, че бил от господин Дей. Бях почти сигурна, че господин Дей дори не знае как се изпраща есемес. — Какво става? Просто ми кажи, моля те.

— Не мога. — Той си пое дълбоко дъх. — Трябва ми малко време, Грейси. Прояви търпение.

— Но...

— Трябва ми време, Грейси. Само за това те моля.

Той почти призна, че нещо не е наред, и настояваше да го оставя на мира. Нали и аз исках същото? Трябваше ми още малко време, преди да му разкажа за Талбът. Само че нещата изглеждаха съвсем различно, когато той пазеше тайните.

— Колко време, Даниъл? Защото не знам още колко мога да чакам.

— Не знам, Грейс. Наистина не знам.

Сърцето ми се сви. Усетих как нещо ни разделя и всеки момент щеше да разкъса връзката ни. Изминала беше само седмица и половина откакто лежахме на тревата и наблюдавахме звездите над нас, но неочаквано ми се стори, че е минал цял един живот.

Прииска ми се отново да съм на същото място. Не исках нищо да застава между нас. Исках да му разкрия тайните си и той да признае какви са неговите.

Само че той ти няма доверие.

— До утре — отвърнах и затворих телефона.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА. ПОСЛЕДНОТО ИЗПИТАНИЕ

На следващия ден

След като се прибрах от клуба, не можах да мигна. Съжалих, че съм си тръгнала, преди да се появят Кралете на сенките, но същевременно си давах сметка, че трябваше да се махна от Пийт. Освен това се питах дали съм постъпила правилно, като не казвах нищо на Даниъл.

Въпреки това така и не успях да му призная истината.

Ако Талбът беше открил и проследил Кралете, това означаваше, че сме по-близо до Джуд. Така че не можех да рискувам някой да се намеси и да провали нещата. Двамата с Даниъл седнахме един до друг — както обикновено — в часа по изкуство. Той ми подаде пастелите, когато го помолих, а пък аз кимнах, когато той предложи да използвам по-тъмно синьо от досегашното. Човек би казал, че бяхме двама непознати, които са принудени да седнат на една маса в кафенето. Почти не се поглеждахме, докато разговаряхме.

Въздъгнах едва доловимо, когато Кейти се присламчи до масата ни, за да попита Даниъл дали една от четките ѝ случайно не е останала при него. Дразнех се от начина, по който тя го гледаше. Мразех лъскавата и коса, готината ѝ прическа, готината лента за коса и готиното цвете от панделка над ухото.

Даниъл отвори чантата си и извади четката ѝ. Запитах се дали не я е взел, докато са работили вчера в апартамента. Тя не докосна ли пръстите му, когато той ѝ я подаде?

— Добре ли си, Грейс? — попита тя.

Дори не ѝ отговорих.

Зарадвах се на звънеца, защото означаваше, че мога да отида в следващия кабинет, а нямах търпение да мине и последният час, за да се махна от училище, от всички около мен и да се заема с проекта „Добър самарянин“. Исках да се видя с Талбът. Исках да поговоря с

човек, който ме разбираше. Най-много исках да разбера дали снощи е открил Кралете.

Преди да тръгна към автобуса, спрях до шкафчето си. Не успях да намеря кода, който Талбът ми беше дал, и реших да го потърся още веднъж. Нямах го. Треснах вратата на шкафчето и се канех да тръгвам, когато видях Кейти отново. Носеше кутия бои за постери и се беше насочила към главния коридор.

Сигурно двамата с Даниъл щяха да рисуват нови.

Какъв късмет за нея, че брат ѝ беше съсипал старите — така можеше да прекара повече време с гаджето ми, без никой да ѝ пречи. Много удобно, наистина. А пък изборът на време беше твърде подозрителен. Тя слухтеше в кабинета по изкуство, когато двамата с Даниъл обсъждахме пикника, а сега от мен се очакваше да повярвам, че кризата я е сполетяла по същото време.

Гадината се опитва да ти го открадне.

Стиснах юмруци, докато тя минаваше покрай мен.

Трябва да ѝ дадеш урок.

Присвих очи, докато я наблюдавах как върви. Един удар щеше да е напълно достатъчен, за да я запратя в шкафчетата. Боята щеше да плисна навсякъде. Освен това щяха да успея да се измъкна, преди някой да разбере какво съм направила.

— Грейс!

Обърнах се, когато чух името си. Ейприл тичаше по коридора. Отново погледнах Кейти. Вече беше късно да направя каквото и да било.

— Грейс — рече Ейприл. — Мили боже, няма да повярваш кой ми прати есемес!

Погледнах я.

Тя ме наблюдаваше също като кокер шпаньол, но този път изражението ѝ не издаваше вълнение. Това беше достатъчно, за да прогоня мислите за Кейти.

— Кой?

Тя стисна ръката ми и се приближи към мен.

— Джуд — прошепна. — Поне така си мисля. Номерът е блокиран, но трябва да е той.

Подаде ми яркорозовия си мобилен телефон. Беше залепила лъскави камъчета във формата на буквата „Е“ на гърба. Ръката ми

трепереше, докато поемах телефона и четях есемеса. „Кажй й да стои настрани. Времето изтича. Тя е точно където те я искат.“

— Това ли е? — попитах. — Нищо друго ли няма? — След като си правеше труд да изпраща есемеси, защо тогава беше толкова лаконичен? Все едно че е бил в безсъзнание или нещо подобно.

— Това е всичко — отвърна Ейприл. — Той е, нали?

— Така мисля. — *Кой друг би изпратил подобен есемес?*

— Какво означава?

— Означава, че сме на прав път. — Подхвърлих телефона на Ейприл и тръгнахме към автобуса. След като Джуд ми казваше да стоя настрани, това означаваше, че съм се доближила. Да не би да ме е видял снощи в клуба? Дали знаеше, че Талбът е проследил двама от кралете на сенките — само предполагам, че ги е проследил. Трябваше да се свържа с Талбът незабавно.

Единственият проблем беше, че тъкмо преди автобусът да потегли, Гейбриъл се качи и заяви, че днес той щял да ни придружава. Случваше се за пръв път от началото на проекта. Запитах се дали мрази града, но Даниъл обясни, че първата седмица Гейбриъл щял да работи с първата група, след това да се прехвърли на втората. Защо обаче му трябват да избере точно днес, за да дойде с нас? Трябваше да намеря начин да тръгна с Талбът, без Гейбриъл да го надуши.

Гейбриъл застана в предната част на автобуса, докато пътувахме към центъра на фондацията в Епъл Вали. Той заговори за днешните ни задачи, но думите му прозвучаха като проповед. Извадих мобилния, изключих звука и изпратих есемес на Талбът.

Аз: „911! Джуд е пуснал есемес на Ейприл!“

Талбът отговори веднага: „?! Какво пише?“

Повторих съдържанието на есемеса на Джуд. След това добавих: „Според мен сме на прав път. Ти какво откри снощи?“

Талбът: „Ще ти кажа, когато пристигнеш. Пригответил съм ти изненада.“

Аз: „Проблем. Гейбриъл е в автобуса.“

Талбът: „Ма... му“.

Аз: „Чакай ме от другата страна на сградата. Ще намеря начин да се измъкна.“

Талбът: „Става.“

Аз: „Каква е изненадата?“

Талбът: „Ще видиш...“

Десет секунди по-късно: „Донеси кола.“

Продължавах да ровя в раницата, когато автобусът спря пред центъра.

— По дяволите — измърморих аз.

— Какво търсиш? — любопитства Ейприл.

— Кола — прошепнах аз и вдигнах поглед към Гейбриъл, докато слизаше от автобуса. — Сигурна съм, че в петък го оставих в чантата. Сега обаче не мога да го открия.

— Ами... — Тя дръпна ципа на своята чанта и пхна вътре ръце. — Само не се сърди. — Извади кола ми — по-точно нещо, което приличаше на моя кол, само че дръжката беше обсипана с яркосини кристалчета и камъни, които наподобяваха диаманти.

— Украсила си го с лъскави камъчета!

— Да... Изненада — подхвърли Ейприл. — Само защото преследваш гнусни твари, не означава, че не можеш да го правиш стилно.

По-късно

Слязохме от автобуса на паркинга, където ни очакваха вановете — всички, с изключение на вана на Талбът. Класът се скупчи около Гейбриъл, който продължаваше да говори за нещо, така че се оказва сравнително лесно, когато прошепнах на Клер и Ейприл, че отивам до тоалетната, и се измъкнах успешно. Влязох в сградата, промъкнах се покрай — рецепционистката и се отправих към изхода от другата страна. Талбът беше спрял вана под огромен дъб на източния паркинг. Обърнах се, за да се уверя, че никой не ме наблюдава, след това се качих.

Той ме посрещна с доволна усмивка.

— По всичко изглежда, че най-сетне влиянието ми си казва думата. Ставаш все по-добра в промъкването.

— Нали е част от работата — отвърнах аз. — Кажи какво откри? Къде е изненадата ми?

— Казах ти, че ще видиш. — Усмивката му стана двойно по-широка от обикновено и той подкара вана към града, в обратната посока на залата по бойни изкуства, където обикновено тренирахме.

Опитах се да го разпитам какво се е случило в клуба, след като си тръгнах, но той мълчеше.

— Ще видиш — заяви с напевен глас. Прииска ми се да го ударя, защото сърцето ми тръпнеше от нетърпение.

Талбът спря вана до стар блок близо до библиотека „Тидуел“. Виждах началото на уличката, където спасихме жената от гелала с пистолета.

— Хайде, казвай — подканих го и забарабаних с пръсти по таблото.

— Малко след като си тръгна, дойдоха Кралете. Обикалях след тях из клуба и чух един от тях да казва „Джуд“.

— Наистина ли? — Сърцето ми заблъска. — Как можах да не остана? — Ти какво направи след това?

— Проследих ги дотук — посочи жилищния блок. — Май открихме следа, която ще ни отведе при бандата... и брат ти.

— А ти какво направи? Разпита ли ги?

— Не. Сега ще ги разпитаме.

— И аз ли? — Стори ми се, че сърцето ми спира да бие. — Аз не...

— Готова си, Грейс. Знам, че сме тренирали само седмица, но това ти е достатъчно, малката. Знам, че ще се справиш.

Протегна ръка.

— Къде ти е колът?

Извадих го от раницата.

Талбът измърмори нещо — сякаш се опитваше да потисне смеха си, когато видя цветните камъчета.

— Ейприл — уточних аз.

— А-ха. — Хвана ръката ми и вдигна ръкава. Постави лъскавия кол над китката, след това спусна отгоре ръкава. — За всеки случай. Ако ти потрябва.

— Да не би да искаш да кажеш, че ще вляза сама?

Талбът кимна. Задържа ръката ми в своята известно време, след това ме пусна и плъзна пръсти по врата ми. Те се заиграха с верижката от бяло злато, на което беше висулката от лунен камък. Не исках докосването му да ме кара да потръпвам, но не можех да го спра. Тъкмо се канех да го помоля да премести ръка и да му напомня, че има

граница, която няма да пресичаме, когато усетих подръпване, пропукваме и той смъкна висулката от врата ми.

— Какво правиш? — Посегнах да я взема.

Той я отдръпна.

— Така само се издаваш, Грейс. Качваш се горе и се преструваш на уплашено агънце, а ако Кралете видят това чудо, веднага ще разберат коя си.

— Имам нужда от нея.

— Напротив, Грейс, нямаш. Вече съм ти казвал. Това — вдигна лунния камък — те спира също толкова, колкото Даниъл и Гейбриъл. Те не вярват в теб. Те нямат представа на какво си способна. Не те познават, както аз те познавам. Освен това никога няма да разбереш на какво си способна, ако не се отървеш от всичко онова, което те спира. — Той сложи висулката в предния джоб на раницата, след това стисна раменете ми. Погледна ме с пронизващите си зелени очи, които сякаш излъчваха същата завладяваща магия, както и в клуба. — Приеми го за последното изпитание. Покажи ми, че си готова да бъдеш истинска небесна хрътка.

В апартамента

Почуках на вратата на апартамента и изчаках цели трийсет удара на сърцето, преди да почукам втори път. Чувствах се гола и уязвима без лунния камък, който не бях сваляла повече от десет месеца.

— Ехо — провикнах се аз със сладко гласче, което едва-едва притреперваше. — Има ли някой вкъщи? Трябва ми помощ.

Знаех, че Талбът ме наблюдава. Не знаех откъде, но усещах присъствието му някъде наблизо.

Чук как подът в апартамента изскърца и вратата се отвори. Някакъв тийнейджър надникна през пролуката. Приличаше на най-обикновено градско хлапе без бъдеще и възможности — брадата му беше набола, очите му бяха подпухнали и зачервени, сякаш го бях изтръгнала от неспокоен сън — но от миризмата на вкиснало мляко разбрах, че е гелал.

— Здравсти — започнах приятелски и му помахах с ръката, в която не криех оръжие. — Колата ми се скапа, а мобилният ми не работи. — Навих една от къдриците си на пръста и направих балонче с

дъвката. Опитвах се да имитирам Ейприл. — Може ли да използвам твоя телефон? Няма да ти отнема повече от секунда. Той оглеждаше къдрицата, която навивах на пръста си. Ухили се. Зъбите му бяха жълти и два липсваха.

— Дадено, сладурано. — Отвори вратата по-широко. — Влизай.

Мускулите ми се напрегнаха, а стомахът ми се сви на топка. Познах противната му усмивка. Това беше същият нещастник, който заедно с приятеля си тормозеше Ейприл в „Депото“. Същият изрод ми беше стиснал крака като в менгеме, него изритах в корема. Беше ми се сторило, че е в състояние да прекърши костите ми с голи ръце. Аз пък бях облечена съвсем различно от клуба — нямаше ги виниловите панталони на мъжко момиче, нито опушения грим — така че той едва ли щеше да ме познае веднага.

Потиснах инстинкта, който ми нашепваше да бягам, и му се усмихнах по най-милият и невинен начин, докато прекрачвах прага и влизах във влажния апартамент. В стаята нямаше мебели, само смачкани одеяла, нахвърлени в един ъгъл, направени като гнездо. Нямаше телевизор, нито канапе, нито столове. Нямаше и телефон на стената. Талбът каза, че бил проследил демоните дотук, но нещо не се връзваше.

Доколкото виждах, този живееше сам в апартамента и нямаше намерение да остава дълго.

— Косата ти ми харесва — подхвърли той. Престорих се, че не чувам как дръпва резето, след като затвори вратата.

— А къде ти е телефонът? — попитах.

— А — изръмжа той дрезгаво. Пристъпи по-близо зад мен. — Забравих да ти кажа. Нямам телефон.

Тялото ми трепна, когато ме сграбчи за косата и ме придърпа към себе си. Другата му ръка обви врата ми. Усетих как ноктите му се удължават, докато напипваше пулса на гърлото.

— Жалко — отвърнах аз мило и извих китка. Колът се изплъзна от ръкава и аз го стиснах.

— Какво? — попита той, напълно объркан. Сигурна съм, че очакваше да се разпищя.

— Няма да можеш да повикаш помощ. — Усетих прилив на сили и настъпих босия му крак. Костите на пръстите изхрущяха под тока ми.

Той изпищя и пусна врата ми. Стиснах ръката му, извих я и го метнах през рамо. Той се тръшна по гръб, а на лицето му се беше изписал шок. Присви очи и изръмжа към мен.

— Стори ми се, че те познавам отнякъде. Ти си киселата мръсница от клуба. — Скочи на крака и се хвърли към мен с протегнати нокти. — Те ли те изпратиха?

Отбих атаката и го ритнах по краката.

— Кой да ме е изпратил? Демонът се блъсна в стената, но се завъртя към мен.

— Казахме им, че искаме да се разкараме, и той каза да се махаме. — Изсмя се.

Блъснах го настрани и вдигнах юмруци, готова да се отбранявам. С едната ръка продължавах да стискам кола.

Той изръмжа към оръжието и замахна към него с ноктестата ръка. Аз отскочих и се отпуснах на пети.

— Въпреки това са те изпратили да ни погнеш, а? — попита, и отново ми се нахвърли. *Да не би да говореше за бандата?*

Използвах три от новите движения, за да го укротя и обездвижа.

— Те къде са? — попитах и забих коляно в корема му. — Къде е бандата? Как да ги открия? — Ритнах го в корема втори път.

Той се закашля.

— Ти не знаеш ли?

— Каж ми къде да ги намеря! — Стиснах го за гърлото и го ударих в стената. Вдигнах кола над гърдите му. — Каж ми къде да открия Кралете на сенките или както там се наричат. Каж ми и ще ти пощадя живота.

Гаднярът се изсмя. Черна течност се процеждаше от ъгъла на устата му.

— След като искаш да откриеш глутницата, защо не попиташ Пазителя им?

— Какво?

Той се опита да се изсмее отново, но го задуши кашлица. Черна киселина опръска ръката ми, прогори кожата ми, но аз така и не го пуснах.

— Той е съвършеният измамник, нали? Какво ще кажеш? — попита демонът.

— Измамник ли? За кого говориш? Чух остро хрущене зад себе си и когато извърнах леко глава, видях как Талбът нахлува през вратата, размахал меч.

— Тал...

— Грейс, пази се!

Беше късно, защото изгубих концентрация и демонът с жълтите зъби замахна към мен, преди да успее да го спра. Ноктите му раздраха ръката ми. Нададох вой от болка и гняв, когато от раните шурна кръв. Пуснах го и отстъпих. Стиснах ръката си в опит да спра кръвта. Очите му издаваха, че е подивял от миризмата на кръвта ми. Отметна глава назад и ми се нахвърли също като лъв — протегнал нокти, отворил челюсти, готов да убива. Яростта пулсираше във вените ми, сграбчи сърцето ми. Замахнах с ранената ръка и забих кола в гърдите му. Дървото го прониза чак до обсипаната с пъстри камъчета дръжка. Изтеглих кола и черна киселинна кръв шурна от раната. Той се свлече по стената. Черната течност оплеска зелените олющени тапети, докато демонът рухваше на земята, сгърчен, стенещ... най-сетне се отпусна. Възвърнах самообладанието си навреме, за да отскоча, когато той избухна в тлееща локва киселина и дим.

Стиснах почернелия кол толкова силно, че изкуствените кристали се врязаха в дланта ми. Сърцето ми пърхаше като колибри в гърдите, а дъхът ми излизаше толкова бързо, сякаш бях вдигнала високо кръвно.

Отпуснах ръце на коленете и се опитах да си поема дъх, но се задавих от киселинните изпарения, които се вдигаха от локвата, останала след смъртта на демона. Олюлях се назад, усетих, че ми се вие свят, и тъкмо щях да се отпусна и да припадна, когато топли ръце стиснаха раменете ми.

Талбът ме обърна към себе си.

— Направи го, малката! Наистина го направи! Ела, ще празнуваме!

— Какво да празнуваме? Не измъкнах никаква информация от него... Мъртъв е... Провалих се.

— Пет пари не давам за информацията. Ще открием другия, който трябваше да е тук, и ще го накараме да проговори. Трябва да празнуваш, че уби първия си демон. Сега вече си истинска небесна хрътка.

— Така ли?

— Точно така. — Стисна раменете ми. Усмихна ми се и трапчинките му отново се появиха. — Как се чувстваш? Прекрасно е, нали?

Отвъд болката от окървавената ръка се чувствах замаяна, цялата тръпнех — не предполагах, че е възможно да изпитам подобно опиянение.

— Така е. — Поех си дълбоко дъх и щом шокът от стореното премина, осъзнах, че тръпна от удоволствие.

— Знаех си, че ще успееш, малката — Талбът стисна рамото ми.

След като е бил сигурен, че ще се справя сама, защо тогава нахлу? По всяка вероятност се е съмнявал, че ще се справя. Поне му доказах, че греша.

Вдигнах кола в разтрепераната си ръка.

— Наречи ме „малката“ още веднъж и ще нанижа и теб.

Талбът се разсмя и ме прегърна със силните си ръце.

— Права си, вече не си „малката“. — Притисна ме до себе си и ме погледна с искрящите си очи. — Наистина си невероятна, Грейс — рече тихо.

В следващия миг ръката му беше на бузата ми, а мазолестите му пръсти ме галеха. Наклони лицето ми към своето. Устните му бяха на един дъх разстояние от моите. Потръпваха с всяко вдишване и издишване, сякаш настояваха аз да скъся разстоянието.

Не успях да помръдна.

— Може ли? — промълви. Поклатих глава едва забележимо, а устните ми почти докоснаха неговите.

— Моля те. — Топлият му дъх ме накара да потръпна.

— Не — прошепнах, но така и не намерих сили да се отдръпна. — Вече си имам някого.

— Само веднъж... Много те моля. Трябва да разбере какво е чувството.

Затворих очи и си представих как се отдавам на докосването на Талбът, а веднага след това си представих изражението на Даниъл, ако разбере, че съм целунала друг. Извърнах глава, когато Талбът се опита да притисне устни към моите. Докосна бузата ми. Отпусна ръка от лицето ми.

Отдръпнах се от него и прекрачих към отворената врата.

— Трябва да тръгвам — изрекох с усилие.
— Защо? — попита. — Искаш го. Усещам, че го искаш.
Престани да се дърпаш и да отричаш, че го искаш.
Гореща вълна заля тялото ми.
— Просто не мога.
Ноздрите му се разшириха, след това той сведе очи.
— Извинявай, Увлякох се от вълнение. Повече няма да се случи.
— Направи стъпка към мен.
Вдигнах ръка, за да го спра и поклатих глава.
— Всичко е наред. И двамата се поуვлякохме. Трябва да се връщам при автобуса.
Талбът бръкна в джоба си, за да извади ключовете от автомобила.
— Да вървим. Излязох от апартамента и се насочих към вана на паркинга. Чух стъпките на Талбът, но не се обърнах.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА. ЖЕЛАНИЕ

Пред сградата на фондацията

И двамата знаехме, че се преструвам, че бързам да се кача в автобуса — пристигнахме цял час по-рано от предвиденото — но нито един от нас не каза и дума. Гледах през прозореца в страничното огледало и се опитвах да се съсредоточа, за да залича изгорелите петна по ръцете и следите от нокти по рамото. Не ми беше никак приятно да си припомням срещата с вече мъртвия гелал, докато разглеждах причината, за да мога да ги излекувам, но така беше по-лесно, отколкото да разговарям с Талбът.

Всъщност с Талбът не разменихме и дума, докато той не паркира под дъба, откъдето ме беше взел. Облякох си якето, за да скрия кървавите резки на ръката и грабнах раницата, която бях оставила във вана по време на малкото си приключение. Метнах я на рамо и се канех да слеза, когато Тал стисна вече излекуваната ми ръка.

— Кажи ми едно, Грейс — помоли. — Толкова ли ти е неприятна мисълта за нас двамата?

— Не мога да го направя. — Дръпнах ръката си и пръстите ми се изплъзнаха от неговите. — Ти си ми наставник...

— Вече не съм. Обучението ти приключи. Сега вече можем да бъдем заедно.

— Моля те, опитай се да разбереш. Приятели сме, Тал. Никога няма да бъдем нещо повече.

Той притвори очи и въздъхна.

— Тогава не ми казвай Тал — нареди той. — Звучи твърде добре, когато го изричаш ти.

— Извинявай.

Талбът тръсна глава.

— Да забравим, че се е случило. — Откри бейзболната си шапка между двете ни седалки. Нахлупи я и ми се усмихна. — Ще бъдем просто приятели. Нищо повече.

— Добре — отвърнах и се усмигнах едва-едва.

— Не позволявай това да ти развали деня. Трябва да се гордееш с онова, което стори. Обучението ти приключи. Ти успя, бих те завел да го отпразнуваме, стига да ми позволиш, само като приятели, разбира се.

Засмях се.

— Така вече е по-добре — продължи той. — Утре ще сме готови да резнем още няколко глави. Ще си намерим нова следа, накъдето и да ни отведе.

Разбрах, че се опитва да се шегува, но също така знаех, че говореше сериозно. Засмях се неуверено и скочих от вана. Сбогувах се с Талбът и тръгнах към паркинга. Минах през сградата и реших да се помотая във фойето, докато дойде време за автобуса, но онова, което видях през стъклените врати, ме встрещи.

Автобусът вече беше пристигнал, както и седемте вана на „Рок Кениън“ — придружени от полицейски автомобил с включени светлини. Съучениците ми от часа по религия се бяха скупчили край стълбата, заобиколени от хора с блузи на „Добър самарянин“. Мъж в костюм разговаряше с момиче, което, изглежда, плачеше. Момичето беше Ейприл. Отворих стъклената врата и изскочих на паркинга. Когато приближих множеството, Клер ме посочи.

— Ето я! Грейс дойде! — развика се тя. Останалите се обърнаха към мен и ме зяпнаха. Ейприл дотича. Прегърна ме.

— Боже! Добре си. Толкова ме беше страх.

Стисна ме толкова силно, че едва дишах.

— По-спокойно! Разбира се, че съм добре. — Изтръгнах се от прегръдката ѝ. Лицето ѝ беше на червени петна, очите ѝ блестяха, сякаш всеки момент щеше да ревне отново. — Какво ти се е случило?

— На мен ли? — попита недоумяващо тя. — Какво ти се е случило на теб? Всички те търсят! Първо Пийт, а след това и ти — не си отишла в залата за карате, да не говорим, че нито един от двамата с Талбът не си вдигаше телефона. После си спомних есемеса на Джуд и реших, че си отвлечена. Баща ти идва насам, а пастор Сейнт Мун направо изперка.

— Какви ги говориш? Бях с отговорника за моя проект, както всички останали... и какво общо имат Пийт и залата за карате? — Да

не би да говореше за същата зала, в която тренирахме двамата с Талбът?

— Всички групи трябваше да отидем в залата за карате. Така каза Гейбриъл, докато бяхме в автобуса. Трябваше да започнем да я оправяме за някакъв младежки проект. Когато стигнахме там, витрините бяха изпочупени, а вътре... вътре откриха Пийт.

— Пийт Брадшо ли? Какво означава, че са го открили? — И преди бях чувала хората да говорят по този начин — миналата година, когато откриха Мериан Дюк, а след това Джесика Дей. После, онази вечер, когато ченгетата ни казаха, че са открили Тайлър. — Мъртъв ли е?

Едва намерих сили да изрека думите.

Ейприл поклати глава.

— Не, но някой го е пребил. Сигурно са решили, че е мъртъв, когато са го зарязали.

— Какво? — Усетих как земята под краката ми се разлюля. — Открили са го в залата? — *Нашата зала ли?* — Той каза ли кой е бил?

— В безсъзнание е. Може дори да е в кома. Джули Пулман го е видяла първа. Каза, че до него били изписани със спрей буквите „К“ и „С“.

Кралете на сенките ли? Да не би това да беше някакво предупреждение за нас с Талбът да се отдръпнем?

Затова ли Джуд ми беше изпратил есемес? Да не би Кралете да са ни преследвали през всичкото време, докато ние сме мислели, че ги преследваме? Да не би да са ме видели в клуба заедно с Пийт и да са решили да го използват, за да изпратят послание? Бръкнах в раницата, за да извадя мобилния си телефон. Трябваше да позвъня на Талбът и да го предупредя, че Кралете са ни погнали.

— Хората от „Рок Кениън“ повикаха линейка и ни върнаха — обясни Ейприл. — Когато забелязахме, че те няма, пастор Сейнт Мун направо полудя. Обади се на баща ти, дойде полиция и... и... много съжалявам. Много ме беше страх за теб, затова му казах. Извинявай.

— Какво си казала? На кого?

— Грейс! — Това беше гласът на Гейбриъл. Беше ядосан. Застана на отворената врата на сградата.

— Извинявай — повтори Ейприл. — Разказах му за вас с Талбът.

— Как можа! — изсъсках ѝ аз. — Имах ти доверие.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Мислех, че ти помагам.

— Ела веднага с мен — нареди Гейбриъл.

В сградата на фондацията

Последвах Гейбриъл през фоайето, покрай рецепционистката, която се опита да ни спре, но той вдигна ръка, за да я накара да замълчи, и продължихме напред. Той отвори вратата на една стая, изглежда, предназначена за срещи, и ми даде знак да вляза. В мига, в който вратата се затвори, Гейбриъл се обърна към мен.

— Добре ли си? — почти изкрещя.

— Да.

— Беше ли отвлечена, заплашена или принудена да вършиш нещо против волята си?

— Какво? Не.

— Тогава настоявам да ми разкажеш какво имаше предвид приятелката ти, когато ми каза, че си се измъквала сама с някакво момче по време на проекта. И защо, след като не беше с нас, залата беше пропита с миризмата ти? — Той стисна ръката ми. — И би ли ми обяснила защо долавям вонята на демонска кръв по дрехите ти? — Смъкна якето от рамото ми и видя кървавите следи по ръкава и трите яркорозови белега по ръката ми. — Как се сдоби с това?

„*Не си длъжна да му казваш каквото и да било*“ — заяви гласът в главата ми. Беше смесица от моя глас, от гласа на Талбът и някакъв нов, който не бях чувала досега. Точно така. Дръпнах ръка.

— Не съм длъжна да ти казвам каквото и да било — сопнах се. — Не си ми баща. Със сигурност не си ми брат. Дори не си ми истински учител.

„*Той е нищожество в сравнение с теб!*“ — продължи гласът.

— Аз съм ти приятел, Грейс. Може и да не съм ти брат, но държа на теб.

— Ти си нищожество.

— Значи така възприемаш приятеля си, като „нищожество“? Разбрах, че нападнатото момче ти е било приятел. И той ли беше нищожество?

— Пийт Брадшо не ми беше приятел! — „Той беше кучи син, който заслужаваше всичко, което му се е случило.“ Гласът беше прав; Пийт си го просеше. — И си е получил заслуженото.

— Какво? — Гейбриъл отстъпи крачка назад и потри по-светлата кожа на пръста. — Ти ли го направи, Грейс? — Стори ми се уплашен, сякаш щях да го напада.

Гейбриъл е страхливец.

— Не. Не съм нападала Пийт. Не си заслужава да си губя времето с него. — Отново облякох якето. — Имам си по-важни дела.

— Защо тогава залата беше пропита с миризмата ти?

— Защото там тренирах.

— Тренирала ли си? Даниъл ми каза, че вие двамата вече не тренирате.

— Не съм тренирала с Даниъл. Момчето, с което се измъквах, той е небесна хрътка... последният от рода Сейнт Мун. Той поне е истински Сейнт Мун. Не е страхливец като теб, който използва името, но не върши нищо, за да го заслужи.

Гейбриъл ме погледна изненадано.

— Невъзможно, Грейс. Дон беше последният от семейство Сейнт Мун. Останалите бяха убити, когато...

— Когато си гледал безучастно как Кейлеб Калби ги е избивал. Е, грешиш. Нейтън Талбът е оцелял. Бил е на три години, когато е гледал как родителите му са били заклани пред него, защото ти не си предприел нищо. Гейбриъл остана с отворена уста за част от секундата.

— Казаха ми, че момчето е умряло от раните си...

— Да, ама не. Сега вече е небесна хрътка. Той ме научи на всичко, което знаеше. Ти може и да се страхуваш да направиш нещо със силите си, но аз не съм страхливка като теб. Вече станах небесна хрътка. Докато ти се криеше и се страхуваше да не си изцапаш ръцете, аз преследвах демони. Днес убих първия.

— Какво си направила? — изрева той. Целият се тресеше. Отстъпи още една крачка назад и си пое дълбоко въздух. — Не. Това не може да бъде. Вълкът те погубва.

— Никой не ме погубва. Убих демон, не човек или урбат. Знам каква е разликата. Не съм толкова глупава, колкото изглеждам.

Той се намръщи от болка, притисна длани и затвори очи, пое си дълбоко дъх, след това го изпусна през зъбите.

— Трябва да си напълно луда, ако мислиш, че убийствата няма да те променят — рече тихо. — Дори убийството на демон. Това те кара да се чувстваш силна, дава ти възможност да прекъснеш нечие съществуване, да сложиш край със собствените си ръце. А чувството за мощ се превръща в гордост, ако му позволиш. Скоро ще започнеш да си мислиш, че си по-добра от останалите. Че си по-висше същество. Може би ще започнеш да се ядосваш, че не можеш да постигнеш нищо повече. Тъкмо това са чувствата на вълка и те стават все по-силни. Преди да се усетиш, вълкът ще те е погубил. Протегна ръка и докосна рамото ми. — Вълкът ти говори. Усещам го. Вече те погубва.

Дръпнах се от ръката му.

— Престани да го повтаряш! Защо не ми вярваш? Защо не приемеш, че след като ти си бил обладан от вълка, не означава, че при всички други небесни хрътки ще стане същото.

— Наистина ли искаш да разбереш?

— Да.

— Защото за осемстотин и трийсет години все още не съм видял нито един истински урбат, който да не бъде обладан от вълка.

Думите му ми подеждяха като удар в корема. Ахнах, отстъпих назад и се опрях в масата.

— Всеки един от нас стана жертва, Катрин също... така ще бъде и с теб.

— Аз не съм Катрин. Не съм сестра ти. Не съм слаба като теб.

Гейбриъл изръмжа:

— Просто трябваше да те заведа при Сърхан, както той нареди. Мислех, че ако се опитам да те опозная, ще ти спестя отиването. Трябваше да се сетя, че няма да се получи. Сега ще те отведе, така че се сбогувай с приятелите си. Не знам кога ще се върнеш.

— Ще ме отведеш ли? — *Сърхан е наредил на Гейбриъл да ме отведе при него.*

Идват за теб. Той иска да те накара да му се довериш, но да знаеш, че не можеш.

— Значи за теб се е опитал да ме предупреди Джуд. Ти ли си този, който идва за мен? — Опитах се да се промъкна покрай него, за да се измъкна, но той не помръдна.

Гейбриъл отново сложи ръце на раменете ми.

— Не, Грейс. Не е ставало въпрос за мен. Ще те отведе при Сърхан, за да ти помогне.

Замахнах и го ударих в гърдите.

— Никъде няма да ме водиш — сопнах се и избягах от стаята.

По-късно

Тичах.

Изскочих от центъра на фондацията, минах покрай съучениците си на стълбите, покрай автобуса и колата на татко, който тъкмо влизаше на паркинга, след това излязох на улицата. Знаех, че Гейбриъл е в състояние да ме догони, но също така знаех, че няма да го направи.

Той е слаб.

Той лъже.

Ти си по-добра от него.

Ускорих крачка, затичах по-бързо и уверено. Заобикалях пешеходци и автомобили, прескачах всичко, което ми се изпречеше на пътя. Знаех, че хората ме сочат с пръст, че спират с отворени уста, за да наблюдават момичето, което тича така, сякаш го гони чудовище. Пет пари не давах. Просто трябваше да тичам.

Хукнах, защото Гейбриъл каза, че искал да ме отведе. Само че звярът, от който бягах, бяха думите, които изрече преди това. Те ме преследваха също както демон преследва плячката си.

„За осемстотин и трийсет години все още не съм видял нито един истински урбат, който да не е обладан от вълка.“

Тези думи не ми даваха мира. Бяха като нестихваща упорита болка, загнездила се в мускулите, болка, която отказваше да си отиде, независимо колко бързо тичах и колко се опитвах да овладее силите си. Нищо не намаляваше болката, тя ставаше по-силна с всяка ужасна мисъл.

Гейбриъл грешеше по отношение на мен. Не можеше да ми помогне. Той не ме разбираше. Нямах право да ми казва, че ще падна. Та той дори не ме познаваше.

Ти си по-добра от него.

Не можех да се отърва от онова, което казваше, че всички хрътки рано или късно попадали под влиянието на вълка. Гейбриъл грешеше.

Падението не беше неизбежно. Защо му е на Господ да създава небесните хрътки, след като всички са го провалили?

„Не, ти не си като тях — увери ме гласът. — Ти си специална. Ти си божествената.“ Точно така, аз бях различна. Урбат мислеха, че не можеш да бъдеш излекуван, без да умреш, но ето че аз спасих Даниъл. Аз го излекувах.

Бях по-добра.

Даниъл го знаеше.

Гейбриъл се беше опитал да накара Даниъл да го забрави, като го беше настроил срещу мен. Само че Даниъл беше повярвал в мен.

Той ме обичаше.

„Да, Даниъл те обича. Той те обича най-много. Накарай го да си спомни. Върви при него.“

Смених посоката и се втурнах към Оук Парк. Не мога да обясня, не мога да го опиша, но всяка моя клетка искаше да открия Даниъл, имах нужда да го видя, да го почувствам, да го докосна. Трябваше да разбере дали и той има нужда от мен.

Продължих да тичам, докато не се препънах на стълбите пред приземния му апартамент и се облегнах на вратата. Отпуснах се на цимента, разтреперана като яркооранжевите листа на трепетликите около къщата. Сърцето ми блъскаше толкова силно, че се уплаших да не изхвъркне от гърдите. Никога досега не бях тичала толкова много, толкова бързо, въпреки това ужасната болка в мен разкъсваше мускулите ми.

Вратата се отвори и чух Даниъл да ме вика по име, докато ме изправяше.

— Грейси, какво правиш тук? Добре ли си?

Исках той да облекчи болката ми, да докаже, че Гейбриъл греша за мен, но да чуя гласа му и да видя лицето му не ми беше достатъчно. Прегърнах го през врата, след това вплетох пръсти в косата му. Целунах го по бузата, целунах челюстта, след това го целунах зад ухото.

— Виж ти, здравей и на теб — рече. — Какво ти, става...

Притиснах устни към устата му и го целунах с такава сила, че той се олюля и хлътна в стаята. Изритах вратата след нас и притиснах тяло към неговото. Вкусих го с устни, вдъхвах бадемовия му аромат с всяка глътка въздух, въпреки това не ми стигаше.

Не беше достатъчно, за да притъпи болката.

Целувах го все по-настойчиво и спуснах ръце по неговите, усещах извивките на мускулите му под тънката риза. Даниъл ме притисна и отвърна на целувките ми. Ръцете му запълзяха по гърба ми и свалиха якето. То падна на пода. След това усетих пръстите му на талията после ги спусна към ханша.

Усещах желанието му във всяка ласка, въпреки това то не ми беше достатъчно, за да заличи болката. Имах нужда от нещо повече. Целунах го по-настойчиво и използвах тежестта на тялото си, за да го изтласкам към канапето, което ставаше на легло.

Даниъл спря, когато краката му опряха в матрака. Докосванията му станаха колебливи, когато се притиснах по-силно към него. Той се отдръпна от устните ми и прошепна до бузата ми:

— Какво си намислила, Грейс? Мислех, че искаш да изчакаме.

„Не можеш да чакаш повече“.

— Не мога да чакам повече — повторих аз думите на гласа в главата ми. Коленете му се подгънаха и той седна на ръба на леглото. Седнах в скута му и го целунах, спуснах пръсти по копчетата на ризата, проследих мускулите на гърдите, след това и на корема. Болката в мускулите неочаквано завзе цялото ми тяло като непознатата досега енергия. Усетих я как сграбчва сърцето ми и го стиска с нокти. Бях усещала същото и преди. Знаех какво означава. Нещо друго контролираше нещата.

Незначителна частица от ума ми казваше да спра, предупреждаваше ме да престана, преди да е станало прекалено късно, но не можех. Желаех Даниъл повече от всичко и всеки досега. Имах нужда от него.

„Товага го погълни“ — изкрещя гласът.

Преди да усетя какво става, оголих зъби и изръмжах, а ноктите ми се забиха в яката на Даниъл. Разкъсах ризата и копчетата се разлетяха. Усетих как той стиска ръцете ми, чух го как ме предупреждава да се успокоя, но думите му ме накараха единствено да му се нахвърля по-ожесточено. Сякаш наблюдавах себе си от ъгъл на стаята и ставах свидетел как се държа като звяр, а не можех да сторя нищо, за да се спра.

— Престани! — изкрещя Даниъл. Стисна раменете ми и ме хвърли на леглото. Скочи от матрака. Вдигна ръце, готов, ако се налага,

да се бие. — Спокойно, Грейс. Това не си ти. Владей се.

Претърколих се задъхано на леглото. Тялото ми се тресеше и гърчеше — сякаш нещо се опитваше да се изтръгне от мен. Изпищях и издрах собствения си врат, търсех лунния камък, но вратът ми беше гол.

— Къде е, Грейс? — попита Даниъл и в гласа му се прокрадна уплаха. — Къде е лунният ти камък?

— В раницата — отвърнах задъхано, заровила лице в чаршафа.

Чух шумолене, след това усетих пулсираща топлина на врата. Даниъл седна до мен и притисна лунния камък отзад на врата ми. Усетих как топлината му се разлива в мен, как прогонва мрака, завладял сърцето ми. Разтърсващите тръпки се поуспокоиха.

Погледнах седналия до мен Даниъл. Разкъсаната му риза висеше и разкриваше трите дълги червени драскотини, които ноктите ми бяха оставили по ключицата. На лицето му се беше появило изражение, от което очите ми се напълниха със сълзи. Не аз лежах в леглото пред него.

Той виждаше вълка.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА. УЖАСНАТА ГРЕЙС

Десет минути по-късно

Седнах на матрака възможно по-далече от Даниъл. Стисках лунния камък в ръка и се полюлявах в ритъма на пулса си. Даниъл се изви към мен и протегна ръка към съдрания ръкав на блузата. Поклатих глава.

— Недей. Моля те, не ме докосвай. — Не го исках близо до мен, не исках да го нараня отново.

— Как се случи, Грейс? — гласът му потрепна, докато говореше. Да не би да се опитваше да сдържи гнева си? — Не разбирам как е възможно вълкът да има чак толкова голям контрол над теб. — Гласът му трепна отново. — Вината е изцяло моя. Гейбриъл се оказа прав. Изобщо не трябваше да започвам с тренировките. Мислех, че ще те науча как да постигаш душевно равновесие, че ще избегнем подобно нещо. Аз ти причиних всичко това. Трябваше да спра тренировките навреме...

— Не — прекъснах го аз. — Не говори така. Не се обвинявай. Аз съм виновна, не ти. Не престанах да тренирам, когато ми каза... — Устните ми потръпнаха и не можах да продължа. Вече бях плакала предостатъчно, но усетих, че отново ще се разридая.

— Как така? Какво си направила? Какво се е случило с ръката ти? И защо, по дяволите... — Той млъкна, сякаш се опитваше да се овладее. — Защо не носиш лунния камък?

Един милион лъжи се завъртяха в главата ми — един милион извинения, които можех да изтъкна пред Даниъл като причина, поради която не носех лунния камък, моя спасителен пояс. Какъв беше смисълът да продължавам да лъжа?

— Свалих го, за да скрия какво представлявам. Сблъсках се с бандит от невидимите крадци — наричат се Крале на сенките. Убих го. Беше демон и аз го пронизах право в сърцето.

Чух как Даниъл си поема рязко дъх.

— Всъщност свалих лунния камък, защото исках да докажа, че нямам нужда от него. — Поклатих глава. — Излиза, че съм сбъркала.

Гейбриъл се оказа прав за мен.

Предавах се на влиянието на вълка както останалите.

Бях допуснала вълка в главата си, в сърцето си и той се опитваше да ме подчини.

Беше се опитал да ме накара да нараня човека, когото обичах най-много. Не бях силна. Не бях по-добра от останалите. Не бях различна.

Матракът се измести, когато Даниъл стана. Чух стъпките му, докато крачеше край леглото. Спря малко настрани от мен, след това отново закрачи. Този път спря от другата страна на леглото.

— Обясни ми онова, което каза. Погнала си бандата сама ли? Защо си го направила?

— Защото исках да открия Джуд. Исках семейството ми отново да се събере. Единственият начин да го намеря беше, като проследя бандата. Само че ти нямаше да ми помогнеш. Нито ти, нито Гейбриъл, нито татко. Затова открих човек, който беше готов да ми подаде ръка. Не съм действала сама. Открих човек, който вярва в мен.

— Какъв човек си намерила? Кой е той, Грейс?

— Казва се Нейтън Талбът, ловец на демони — небесна хрътка. Запознах се с него в „Депото“, когато отидох с Ейприл. Той ни спаси от... неприятности. Той ме обучаваше. Научи ме на неща, на които ти не би могъл.

— Защо не ми каза?

Поклатих глава.

— Заради начина, по който се държеше напоследък, защото настояваше да се държи нормално. Защото знаех, че ще се разстроиш. Знаех, че ще се разтревожиш. Страхувах се, че ще се опиташ да ме спреш...

— Точно така, разтревожен съм — изкреця Даниъл. — Имаш тайни от мен, при това по-смъртоносни, отколкото можеш да си представиш. — Той удари стената с длан. — Запознаваш се с някакъв тайнствен тип, който твърди, че ще те обучава. Той как е разбрал какво представляваш? Откъде знаеш, че Джуд не се е опитвал да те предупреди да се пазиш от него? Откъде знаеш, че той не е човекът, който ни заплашва? Имаш ли представа колко глупаво си се държала?

— Престани! — креснах аз, станах от леглото и се обърнах към него: — Талбът не е заплаха за мен. Били сме заедно сами над десет пъти. Ако е искал да ме нарани, досега да го беше направил. Не иска да ме убие, иска да ми помогне. Убеден е, че мога да стана герой, какъвто беше ти. Даниъл се подпря на стената и стисна с две ръце главата си.

— Значи вината е моя. Аз не можах да ти дам онова, което ти искаше, затова ти го потърси другаде.

— Не говори така, Даниъл... Обичам те.

— Може и да ме обичаш, но ми нямаш доверие. — Пусна главата си и ръцете му увиснаха. — Имаш повече доверие на един напълно непознат вместо на мен.

— Ти си този, който ми няма доверие. С кого беше през последната седмица и половина? С Кейти? Може би с Мишка? Пил си в разни барове? Или може би си правил нещо друго, което дори не мога да си представя. Талбът поне не ме лъже!

Даниъл ме погледна в очите.

— Я ми кажи, Грейс. Има ли нещо между теб и този тип Талбът? Има ли нещо повече от обучението и тренировките?

— Не — прошепнах аз, но в същия момент се върна споменът за Талбът, когато се опитваше да ме целуне, и аз отново усетих допира на устните му по бузата си.

Изглежда не успях да прикрия добре чувството си за вина, защото Даниъл сведе поглед и притисна длан към челото си. Целият потръпна, сякаш потискаше мъката си, и се облегна тежко на стената.

— Не, Даниъл, наистина няма нищо.

Прииска ми се да се втурна към него, да го прегърна през раменете, но се страхувах, че ще ме отблъсне. Каквато и близост да имах с Талбът, каквото и да ме привличаше към него, едва сега разбрах, че е било повърхностно и незряло в сравнение с чувствата ми към Даниъл. Не можеше да се сравнява с болката, която ми причини мисълта, че мога да нараня Даниъл.

— Нищо не е имало. Той се опита да ме целуне. Казах му да престане, въпреки това той опита.

— Какво? — Даниъл скочи и грабна ключовете от колата, оставени на масата до него. — Отведи ме при него. Той къде е?

— Престани, Даниъл. Какво ще постигнеш по този начин? Не е каквото си мислиш?

— Заведи ме при този мръс...

— И какво ще направиш? Той е урбат. Нищо не можеш да направиш.

— Мога да причиня много повече неприятности, отколкото мислиш.

— Даниъл, моля те — настоях аз. — Талбът ми е приятел и наставник. Нищо повече.

— Не, Грейс. Това не е всичко. След като той ти е казал да си свалиш лунния камък, значи не е този, който твърди. Би трябвало да знае, че не си достатъчно силна без него.

Думите му ме нараниха, защото бяха истина.

— Не се тревожи повече. Мислех, че мога да стана небесна хрътка. Мислех, че мога да сразя Кралете на сенките и да открия Джуд. Само че единственото, което постигнах, беше да те нараня. Прав си. Не съм достатъчно силна. Провалих се.

Гейбриъл също е прав.

Падението е неизбежно.

Даниъл въздъхна. Ключовете висяха от ръката му. Ризата му беше разкъсана и аз наблюдавах как съвършените му гърди се надигат.

В този момент се усетих — съвършените му гърди, *без следи от белези.*

— Даниъл — промълвих и направих нова стъпка към него, за да видя по-добре. — Къде отидоха драскотините по гърдите ти?

Той сведе поглед, след това бързо се загърна с ризата, за да скрие ключицата, където допреди малко се виждаха трите драскотини, които аз оставих, докато бях полудяла.

— Не обръщай внимание — измърмори и се опита да се обърне. — Не е важно. — Хванах ръката, с която стискаше ризата. Свалих я. Права бях, белезите ги нямаше. Единственото доказателство бяха три бледи белега.

— Какво е това, Даниъл? Какво става?

Стиснах ръката му и дръпнах превръзката, която му бяха направили в болницата. Очаквах той да негодува, да се опита да се отскубне, но той отново се облегна на стената — примирено докато смъквах превръзката.

Отдолу нямаше нищо. Дори белег не беше останал.

— Какво става? — повторих настойчиво.

— Не знам — прошепна. Прокара пръсти по здравата ръка. — Наистина не знам.

— Но знаеше, че се случва. Сърдиш ми се, че имам тайни, но ти също имаш.

— Все още беше рано да ти казвам... — Той отпусна ръце.

— Защото ми нямаш доверие ли? — Знаех, че задавам глупав въпрос. Съзнавах, че напоследък не се държах като човек, който заслужава доверие — но това беше прекалено важно, за да го крие от мен. — Или защото мислиш, че съм прекалено слаба, за да понеса истината?

Даниъл не отговори.

— Всичките ти сили ли се връщат? — Да. Бавно. Но се възстановяват.

— Господи! — Заотстъпвах назад, докато се опрях в края на леглото. — Това означава ли, че не си излекуван? Означава ли, че...

Падението е неизбежно... значи все пак няма лечение.

— Не знам... — Даниъл понечи да каже още нещо, но го прекъсна блъскане по вратата.

— Грейс Дивайн! — изкрещя гневен глас. — Ако си вътре, излез веднага, ако искаш да видиш отново светлината на деня.

Татко.

— Излизай веднага, млада госпожице! — продължи да крещи той. — В противен случай ще избия тази врата. Погледнах към Даниъл. Той се загърна в ризата и погледна неоправеното легло, и двамата знаехме, че вратата не е заключена.

— Върви — подкани ме той.

Не бях предполагала, че подобна болка може да прониже сърцето ми. Нещо между нас с Даниъл се беше прекършило и аз не исках да тръгна, докато не го поправа.

— Не сме приключили.

Чух как бравата проскърцва. Грабнах раницата си и се спуснах към вратата, като използвах супер бързината си, за да съм до нея, преди да се откrehне. Отворих и излязох пред разгневения си баща, след което затворих, без да му дам възможност да види какво има вътре.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА. ГОЛЕМИЯТ ЛОШ ВЪЛК

В колата

Нямах представа, че татко може да крещи толкова силно или толкова продължително. Очевидно Гейбриъл му беше разказал за своеволията ми през последните две седмици и как съм избягала от него. Татко крещя през целия път до нас, след това, когато паркира, останахме да седим в королата, защото той все още не беше приключил. Беше ми омръзнало да разказвам какво се е случило, така че когато татко поиска нови подробности, аз избъбрих всички събития, случили се през последната седмица, също като робот, който изрежда факти — избъбрих всички събития, без онези, които засягаха устните ми. Когато приключих, млъкнах, а той продължи да крещи. Обикновено татко беше толкова уравновесен и готов да прощава, че този скандал ми се стори съвсем сюрреалистичен.

Чух гласа на вълка, който се опитваше да вземе надмощие над мислите ми. Опитваше се да срази татко с думи. Стисках лунния камък с две ръце и отблъсвах вълка с всички сили.

Дори не трепнах, когато татко вкара колата в гаража и заговори по-меко, без да крие разочарованието си, почти шепнешком:

— Най-много ме боли, Грейс, че си си въобразила, че ще успееш да откриеш Джуд сама. Ако не беше толкова самовлюбена, щеше да ти е ясно, че двамата с Гейбриъл претърсваме града в опити да открием брат ти. Вече знаехме за Кралете на сенките.

Прехапах устни и кимнах. *Защо се опитваше да ме разплаче?*

— Ще позволиш ли на Гейбриъл да ме отведе при глутницата си?

Татко поклати глава.

— Нямам намерение да те изпускам от поглед.

Разтърси ме ридание.

— Което означава, че съм наказана.

Татко се изсмя подигравателно.

— Ако си мислиш, че досега си била наказвана, значи нямаш представа какво те чака.

През останалата част от седмицата

Татко не се шегуваше. Не само че бях под домашен арест, но той ме придружаваше до и от училище всеки ден, обедната почивка задължително я прекарвах с Гейбриъл в неговия кабинет и учех тънкостите на тай чи и медитацията. Проектът „Добър самарянин“ беше прекратен от Гейбриъл и съучениците ми бяха прехвърлени в „Дейс Маркет“, за да помогнат за откриването, но от татко разбрах, че през времето, което ми остава, за да запълня часовете от проекта, ще помагам на мама да подготви благотворителния фестивал за Хелюин. За да е сигурен, че няма да се измъкна от къщи, татко закова прозореца и ми взе мобилния телефон, „защото след като не се обаждаш, когато е наложително, тогава не заслужаваш да имаш мобилен“. Бях изгубила листа с номера на Талбът, така че без мобилния нямаше как да се свържа с него, за да му кажа какво се е случило.

Онова, което ме сломи, беше, че макар и по средата на срока Даниъл не дойде на училище в деня след разправията ни. Нямаше го и на следващия ден. И на по-следващия. Звъннах му няколко пъти от домашния телефон, когато нашите не ми дишаха във врата, но той не отговори. Нямаше как да се отбия до тях, за да проверя дали е добре.

В сряда спрях Ейприл след часа по изкуство и ѝ се извиних многословно, задето ѝ се бях ядосала, че ме е изпортила пред Гейбриъл — истината бе, че е постъпила правилно. Тя ми прости на мига, но остана съкрушена, когато ѝ казах, че повече няма да се опитвам да бъда супергерой.

— Сигурна ли си? — попита. — Работех над най-добрия костюм.

— Сигурна съм, че щеше да е върхът — отвърнах. — Само че няма как. Не знам как да използвам силите си, без да изгубя контрол. Не мога да рискувам отново.

Бях почти сигурна, че не Талбът ме преследва. Просто не се връзваше. Колкото по-дълго бях далече от него, толкова повече подлагах на съмнение методите му. Да, наистина ми беше показал как да призовавам силите си, но по неговия начин ставаше единствено ако позволя на гнева и страха да ме обладаят — все чувства, които даваха

нови сили на вълка. Сега вече не знаех как да използвам силите си, без да дам прекалено много власт на вълка. А и защо ме накара да си сваля лунния камък? Сега го носех непрекъснато, дори се къпех с него, защото се страхувах да го махна след онова, което бях направила на Даниъл.

Как бе успял Талбът да просъществува толкова дълго, без да се остави на вълка, след като използваше подобни методи? Особено след като не притежаваше лунен камък.

Да не би Талбът да се окажеше значително по-силен от мен?

Може би Даниъл беше прав за него — че той не е този, за когото се представя.

Макар компанията на Гейбриъл да не ми беше приятна, трябва да призная, че очаквах с нетърпение упражненията по тай чи. Това бе един от малкото часове, наситени с тишина и спокойствие през деня, когато можех да пусна лунния си камък и да не се боря с вълка за надмощие над мислите си. Част от мен искаше да преглътна гордостта си и да му позволя да ме учи на повече неща. В четвъртък обаче наруших клетвата си, че няма да му проговоря, и го попитах дали не знае защо Даниъл го няма. Той запази позата, в която бе застанал, протегнал ръце една до друга пред себе си. След това ги разтвори и отвърна, че Даниъл търсел отговори.

— Отговори на какво? — попитах настоятелно.

— Много добре знаеш на какво — заяви той, след това отказа да говори повече.

Гласът му беше зареден с разочарование и аз се почувствах така, сякаш бях на дъното на яма и ми предстоеше невъзможно изкачване.

Обърнах му гръб и потиснах неочакваното желание да го ритна в краката, за да изгуби равновесие и да падне.

Май двамата с него скоро нямаше да станем приятели.

В петък следобед, тъй като Даниъл все още не беше на училище, научих, че не бил и в апартамента си, когато шериф Форд и заместникът му Марш дойдоха у нас, за да попитат къде е.

Поклатих глава.

— Не съм го виждала от понеделник.

— А знаеш ли къде е бил в неделя вечерта? — попита Марш.

— Защо?

— Търсим улики за нападението над Пийт Брадшо. Мислим, че има връзка със случилото се с Тай, затова просто проверяваме отново.

— Същата вечер говорих с него по телефона. Със сигурност си беше вкъщи — отвърнах аз, макар вече да не бях сигурна в нищо.

Вече дори подозирах, че може аз да съм нападнала Пийт. Възможно бе да съм го нападнала под влиянието на вълка и ако беше така, дори нямаше да си спомням. Както когато Джуд е нападнал тялото на Мериан и нямаше представа, че е бил той.

— Сигурна ли си? — попита шерифът.

— Напълно.

Шериф Форд ми зададе още няколко въпроса, след това ми остави визитката си, за да имам номера му, ако си спомня нещо.

Единствената ми мисъл беше, че искам Даниъл да се върне. Гейбриъл каза, че той търсел отговори, ами ако беше заминал заради мен?

Ами ако нямаше намерение да се върне?

Хелюин

Останалата част от петъка мина без известие от Даниъл и аз бях готова да прекарам деня сгушена в леглото, ако същата вечер не се провеждаше фестивалът по случай Хелюин. Това бе последното, с което ми се занимаваше, но мама изобщо не се трогна, когато ѝ казах, че не ми е добре.

— Вземи кошничката с карамелизирани ябълки и ги качи в королата — рече тя. — Отивам да проверя как се справя комитетът по украсата. Намери костюм, след това донеси безалкохолните.

— Костюм ли? Трябва ли да обличам костюм?

— Всички ще бъдат облечени. Ще изглеждаш не на място, ако не се преоблечеш. — Мама беше в кимоно, което дядо Креймър ѝ донесе, когато преди две години ходиха на екскурзия в Япония. Дори си беше вдигнала косата на кок като японка. Тя взе Джеймс, облечен във вълчи костюм като Макс краля. Беше направен от бяла вълна, имаше си рунтава кафява опашка и качулка със заострени уши. Той пляскаше с ръце и се провикваше.

— Да отиваме на дивия фестивал.

Разсмях се и за пръв път от дни изпитах щастие. Това беше най-симпатичното нещо, което бях виждала.

— Аз го научих — обади се Чарити и ми подаде кашон, пълен с покривки в оранжево и черно. Тя беше в костюм на ангел с блестящи крила и бяла тога. Една от традициите на семейство Дивайн беше всички да сме с костюми на Хелоуин. Очевидно тази година не бях в настроение за празнуване.

— Нямам костюм — отвърнах, докато те излизаха.

— Намери нещо — подвикна мама. — И не закъснявай с безалкохолните.

След като тя излезе, се опитах да открия кашоните с костюми, но след това си спомних, че почти всички с надпис „Хелоуин“ бяха изпратени на Кейти Симънс за фестивала. След като рових цели двайсет минути, реших да звънна на Ейприл за помощ.

— Много се радвам, че позвъни — отвърна тя, когато влезе в стаята ми с чантичката си с гримове, сак и малка кутия за бижута. — Аз съм ти крайно необходима.

Татко беше в кабинета си и работеше над един господ знае какво, затова реших, че няма да има нищо против, ако поканя приятелка, която можеше да се каже, че ще помогне на мама с фестивала.

— Нищо не разбирам — отвърнах. — Мислех да забода за анцуга два чифта къси чорапи с безопасни и да мина за „лепливото чудовище“.

Ейприл изви очи. Подпря ръка на обгърнатия си от виниловите панталони ханш. Пайетите блестяха на светлината в стаята ми, а косата ѝ беше във формата на откачена скулптура в стила на Лейди Гага. Не можех да си представя колко лак за коса е изхабила.

— На Хелоуин можеш да освободиш вълчицата в теб.

Трепнах, когато чух думите ѝ.

— Не е много разумно.

— Добре де, тогава поне частица от секскотенцето. — Тя отвори сака. — Не се тревожи, аз ще те прикривам. — Извади нещо в червено и синьо. — Работя над този модел вече няколко дни, но когато каза, че вече няма да се правиш на супергерой, реших, че няма да имаш шанс да го облечеш. — Тя ми подаде вързопа и бръкна в чантата си за още нещо.

Вдигнах дрехите — къса, права, карирана синя рокля и червено наметало с качулка. Бях виждала тези дрехи и преди. Бяха на снимка върху скрина ѝ от някакъв маскен бал за бащи и дъщери в началното училище. Това беше единствената снимка на баща ѝ в цялата къща.

— Бях решила да изпиша с камъчета инициалите ти на супергерой на гърба на наметалото, но понеже не бяхме решили нищо, не ги сложих.

— Това да не би да е костюмът ти на Червената шапчица? — попитах аз. — Когато си го обличала, не си ли била на десет? Няма ли да ми е малко малък?

— Именно — ухили се доволно Ейприл.

Просто не разбирам как това момиче успява да ме накара да върша подобни неща. На снимката същата тази рокличка ѝ стигаше до средата на прасеца. Когато я облякох, платът прилепна към гърдите и бедрата ми и едва стигна до средата на бедрата ми. Червеното наметало с качулката стигаше до средата на гърба ми. Ако не беше клинът в ярък цвят, който настоях да сложа, щях да се чувствам полугола.

Ейприл извади маша от сака и придаде на естествено къдравата ми коса „разкошен обем“, както тя се изрази. Но върхът бяха червените ботуши на висок ток, които тя извади от сака. Това бяха същите ботуши, с които едва пристъпвах, докато бяхме в клуба.

Застанах пред огледалото, невярваща на очите си.

— Няма начин да изляза в този вид.

— Напротив, ще излезеш — заяви Ейприл и застана до мен пред огледалото, за да си сложи неприлично дебела очна линия. — Този тоалет е буквално правен за теб. — Тя се наведе към бюрото и пушна молива в чантичката, след това извади две гривни от кутията. — Според теб Гага бяло или жълто злато би сложила? Вдигна двете гривни в различни цветове. Едната беше златна, обсипана с мъниста, а другата познах, защото беше същата, която изгуби в клуба. Образът на Талбът веднага се върна.

— Мислех, че е сребърна.

— А, онези, които продавам, са сребърни. Оригиналът го направих от бяло злато, но той си беше специално за мен. Това му е хубавото да си дизайнер. — Тя бръкна в огромната си кутия за бижута и извади сребърен маншет. — Сложи го. Чудесно допълва тоалета ти.

На всяка цена да казваш на всички, които питат, че е от есенната ми колекция. — Врътна се към мен и ми го сложи на китката.

— Съвършено! — писна. — Точно така трябваше да изглеждаш. Невинна и същевременно готова да скрита нечий задник. Истинско съчетание от Червената шапчица и Жената чудо.

— Хм. — Огледах се — къса карирана рокля, червено наметало, дълга къдрава коса, ботуши на висок ток, сребърна гривна във формата на маншет. — Тъй като сигурно за последен път ме пускат да изляза от нас, най-добре да бъде с гръм и трясък.

На фестивала

Леле! Трябва да призная, че Даниъл и Кейти бяха надминали себе си в идеите за постери и украса за фестивала. Все едно Тим Бъртън беше пристигнал в Роуз Крест и беше превърнал Мейн Стрийт в декор за някой от филмите си. Всички сергии бяха обгърнати в пъстри платнища, а постерите бяха изписани с патешки букви, които със сигурност бяха дело на Даниъл. Надявах се Кейти да е впрегнала цял комитет да ѝ помага, тъй като той не се мяркаше наоколо. Автомобили, всеки украсен по различен начин, бяха паркирани един зад друг на улицата и от тях се предлагаха или напитки, или храна. Като гледах как са облечени хората, които вече се бяха събрали по тротоара и оглеждаха какво се продава и какви игри се предлагат, изглежда, целият град щеше да дойде за събитието.

Господин Дей беше застанал пред супермаркета, облечен като магазинер от едно време, и раздаваше купони в чест на откриването. Ухили се щастливо, когато двете с Ейприл минахме покрай него с кошниците с лакомства. Магазинът вече беше пълен с клиенти.

Мама беше толкова заета да раздава заповеди на всички, че отначало дори не ме забеляза, а когато най-сетне се усети, двете с Ейприл вече бяхме застанали на сергията с карамелизирани плодове. По изражението ѝ разбрах, че ако не бях заобиколена от половината дами от училищното настоятелство, сигурно щеше да вдигне скандал и да ме изпрати вкъщи. Добре че Емили Елсуърт, която подрусваше бебето си — принцеса на феите — се усмихна и заяви:

— Истинска прелест.

Бе много вероятно това да се отнасяше за бебчо Джеймс във вълчия костюм, който подръпваше роклята ми, докато ме молеше да го занеса до един от автомобилите, за да му купя бонбон.

Поех го с една ръка, след това взех кошница с карамелизирани ябълки в другата.

— Ще заведа Джеймс за бонбони и се надявам по пътя да продам ябълките.

— Благодаря — отвърна мама. Избърса чело с дългия ръкав на кимоното, след това приготви рестото за Амбър Кларк и съпруга ѝ. — Не му давай прекалено много бонбони.

Двамата с Джеймс поехме по улицата.

— Само аз и големият лош вълк — рекох и го пуснах на земята. Той стискаше торбичката за лакомства. Джеймс изръмжа, след това хукна към първия автомобил. Последвах го с кошницата. Спирахме при всяка кола, всеки му се радваше, че бил сладур, а аз успявах да продам по една карамелизирана ябълка за всеки трети бонбон, който той получаваше. Бяха ми останали само шест, когато стигнахме края на Мейн Стрийт. Тъкмо се канехме да пресечем и да се върнем по другия тротоар, когато Чарити и две от приятелките ѝ дотичаха, за да си купят ябълки.

Дадох им три и тъкмо броях парите им, когато Джеймс подръпна роклята ми и ме накара да пресечем улицата за още бонбони. Тогава чух гласът на нова клиентка зад мен.

— По два долара едната — отвърнах аз и върнах три долара на Анджела Ленард.

— Благодаря — усмихна се тя.

— Ами ако поискам цялата кошница? — чух друг глас отзад. Погледнах през рамо и едва не изпуснах кошницата.

— Талбът?

Беше с бархетна риза на жълто и синьо райе, с избелели дънки, а бейзболната шапка я нямаше. Усмихваше се, но зелените му очи ми се сториха сериозни и угрижени.

— Какво правиш тук?

— Просто разглеждам — отвърна той и намигна на Чарити и приятелките ѝ. След това се наведе и прошепна на ухото ми: — Трябва да дойдеш с мен, Грейс, веднага.

— Какво? Не мога. Брат ми е с мен.

Джеймс подръпна ръката ми, посочи, че иска още бонбони, и изръмжа.

— Олеле, боже! — възкликна Мими Дътън. — Много сте готини. Виж, Анджела, това са Червената шапчица, вълкът и дърварят. — Тя посочи Талбът накрая. Той се усмихна. След това наклони глава, сякаш сочеше накъде иска да тръгнем.

— Тръгвай веднага — изрече тихо.

Чарити ме погледна любопитно.

— Къде е Даниъл?

— Не знам.

Талбът хвана ръката ми.

— Извинете, дами — обърна се той към Чарити и приятелките ѝ. — Грейс, имам нужда от помощта ти.

Джеймс се разплака и хукна през улицата. Аз се втурнах след него и го хванах за качулката на вълчия костюм.

— Леле, че си бърза — възкликна Чарити.

Веднага се опомних — нямах намерение да използвам силите си. Поех Джеймс на ръце. Той зарита и заплака за бонбони.

— Чарити, ще го вземеш ли?

— Мама каза, че мога да остана с приятелките си. Не аз съм наказаната.

— Само за малко. — Погледнах Талбът. — Ще се върнем бързо, нали?

— Разбира се — кимна той към Чарити. — Сестра ти ми трябва само за минутка.

— Все тая. — Чарити пое Джеймс от ръцете ми и се остави той да я повлече през улицата към Гейбриъл — облечен като монах — който раздаваше „Сникърс“ от пластмасов бидон.

Измъкнах се зад ъгъла заедно с Талбът, преди Гейбриъл да ме види с него.

— Какво става? — попитах.

Талбът стисна ръката ми.

— Трябва веднага да се махнем оттук — настоя. — И двамата. Веднага.

— Какво? Защо?

— Няма време да ти обяснявам. Трябва да вървим. — Стисна ръката ми над лакътя като в менгеме и ме поведе през паркинга към

железарията на Лайман. Там беше пълно с автомобили, но други хора, освен нас не се мяркаха. — Трябва да се махнем оттук, преди да са те открили.

Талбът ме поведе към стария джип, паркиран до друг автомобил под улична лампа. Видях, че отзад е натоварил оборудване за къмпинг. Спрях на място, забих токове в асфалта и дръпнах ръка от неговата.

— Не тръгвам никъде с теб, ако не ми кажеш какво става.

— Идват за теб, Грейс — заяви той. Каза го също като Джуд, когато се обади, за да ме предупреди. — В опасност си. Кралете на сенките идват. Наближават. Не мога да ги спра. Ще преобърнат целия град, докато те намерят. Можем обаче да избягаме. Ще се отдалечим колкото е възможно по-далече и ще се скрием в гората. Не знам. Просто трябва да се махнем.

— Тук ли идват? Тук? Трябва да предупредя семейството си.

— Няма време.

— Оставих сестра си с малкия ни брат, там са и родителите ми. Ами останалите хора от града. Ако Кралете на сенките идват, тогава трябва да предупредя хората. Трябва да намеря Даниъл или татко. — Обърнах се и се канех да затичам.

— Недей!

Талбът се хвърли към мен. Стисна наметалото и ме изтегли назад. Изпуснах кошницата и карамелизираните ябълки се търкулнаха в краката ни.

— Пет пари не давам за тях — отвърна той. — Ти си единствената важна.

— Те са моето семейство! — *Как е възможно да не ми позволява да ги предупредя?* В никакъв случай нямаше да оставя бебето Джеймс в опасност. Бях му обещала да го пазя. — Няма да ги оставя в опасност.

— Качвай се в проклетия джип — нареди Талбът, прихвана ме през кръста и сребърната ми гривна се впи в кожата му. Понесе ме към автомобила, но преди да направи и крачка, изрева и ме пусна. Погледнах ръката му. Червена ивица, широка колкото гривната, се беше отпечатала на дланта му и вече се вдигаше мехур. Среброто го беше изгорило.

— Тал? — Отстъпих крачка назад. А пък аз си мислех, че той е като мен, че е урбат, който все още не е претърпял трансформация.

Сега вече беше ясно, че не е така. Талбът погледна ръката си, след това погледна и мен. Очите му блестяха на светлината на уличните лампи. От гърлото му излезе тихо ръмжене.

— Качи се в джипа, Грейс. Не искам да те наранявам. Отстъпих още една крачка. Токът ми се подхлъзна на чакъла.

— Какво става? Кой си ти?

— Човек, на когото не можеш да имаш доверие — прозвуча познат глас. Завъртях се и останах загледана във висок, широкоплещест младеж, който се показва между два вана. Изглеждаше толкова различен, същевременно толкова познат. Късата му коса вече бе стигнала до брадичката, а по обикновено гладкото му лице сега се виждаше тридневна брада. Тя му придаваше вид на подивял домашен любимец.

— Джуд?

Талбът неочаквано изруга и стисна рамото ми със здравата си ръка.

— Трябва да вървим, веднага!

— Дръпни се от него, Грейс. — Брат ми протегна ръка към мен. — Отдръпни се колкото е възможно по-далече от Талбът.

— Вие двамата познавате ли се? — вдигнах поглед към Талбът, който се беше снишил и оголил зъби. Ръмжеше. Приличаше на вълк, който се опитва да прогони натрапник от плячката си.

— Нали каза, че не се познавате? — Не го слушай какви ги приказва — изръмжа Талбът.

Джуд се разсмя.

— Талбът лъже, Грейс. Това му е специалитетът. Кара те да мислиш, че можеш да му имаш доверие, но всъщност не е така.

Значи Джуд ме беше предупреждавал за Талбът, когато се обади. Как бе възможно?

— Той е съвършеният измамник — заяви Джуд.

В този момент си спомних какво каза гелалът тъкмо преди... преди Талбът да нахлуе в стаята и да го прекъсне. *„След като искаш да откриеш глутницата, защо не попиташ Пазителя им? Той е съвършеният измамник, нали?“*

Съвършеният измамник. Значи мошеник. Ами какво означаваше Пазител? Бях чувала тази дума и преди. Гейбриъл я употреби. Пазителят беше заместникът на водача на глутницата.

Имах чувството, че ме е понесла вълна.

— Ти си един от тях — обърнах се към Талбът. — Ти си един от Кралете на сенките. — Опитах се да се изтръгна от ръката му, но той не ме пусна.

— Качвай се! — Блъсна ме във вратата. — Трябва да тръгваме веднага, преди останалите...

Вой разцепи нощта — бяха няколко. Талбът се огледа неспокойно, за да открие откъде идва воят. Поотпусна ръката ми.

— Грейси, ела насам! — провикна се Джуд.

Ритнах Талбът с острия ток, изтръгнах се от ръката му и затичах към брат си. Джуд ме прегърна бързо, след това отвори вратата на единия Ван и ме натика вътре.

— Тук ще бъдеш в безопасност — заяви и затвори вратата след мен.

На предната седалка имаше двама непознати. Не им обърнах внимание, докато пропълзвах към задния прозорец. Надигнах глава тъкмо когато четирима се появиха изневиделица и нападнаха Талбът. Той замахна към един от тях, след това изчезна от погледа ми, когато четиримата му се нахвърлиха едновременно. Чух вик на болка. Смъкнах се от прозореца. Няколко секунди по-късно вратата на вана се отвори. Джуд се качи. Последваха го други двама, които влачеха безжизненото тяло на Талбът. Хвърлиха го на пода на вана. Очите му бяха затворени. От рана на главата му се процеждаше кръв. Знаех, че трябва да се страхувам от него, въпреки това се разтревожих заради едва доловимото му дишане.

— Какво ще правите с него? — попитах Джуд. — Какво става?

— Ще го заведем на предводителя. — Той ритна отпуснатото тяло на Талбът. След това ме погледна и очите му заблестяха. — Заедно с теб, малка сестричке.

— Какво?

Един от типовете, които внесоха Талбът, се спусна към мен. Опитах се да се отдръпна, но нямаше накъде да се свия. Стисна ме за гърлото и последното, което запомних бяха буквите К и С, татуирани върху кокалчетата, защото след това стовари юмрук в челото ми и ми причерня.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА. БЪРЛОГАТА НА ЗВЯРА

В коридор обгърнат от непрогледен мрак

Събудих се с пулсираща от болка глава и ми се стори, че ме носят някъде — пренасяха ме на ръце като кученце. Но пък така беше по-добре, отколкото да ме влачат като Талбът по циментовия под. От тихите стенания, които той издаваше, ставаше ясно, че е в полусъзнание. Само че не беше достатъчно на себе си, за да излекува раните си, тъй като кръвта продължаваше да се процежда от раната на челото, съсирваше се на веждите и капеше в очите. Не знам защо се притесних, че никой не избърсва кръвта от лицето му. Все още ми се виеше свят, а когато се опитах да вдигна ръце, за да пригладя косата си, разбрах, че ръцете ми са вързани на гърба, опитах се да раздвижа крака, но те също бяха вързани. Понечих да се отскубна от ръцете, които ме държаха, но това ги предизвика да ме стиснат по-силно — не се отнасяха внимателно с мен, беше очевидно, че съм пленница. Отнякъде наблизко се чуваха тиха музика и гласове. Опитах се да изкрещя, но езикът ми беше подпухнал и неподвижен. Усетих вкус на кръв. Сигурно си бях прехапала езика, когато гелалът ме удари. Дори с изранен език, пак усещах възкиселия вкус на гелала, ясната кучешка миризма и вонята на акх, смърдеше толкова гадно, че едва не прехапах език отново.

Вместо това събрах човешките си сили и изпищях. Писькът ми отечна. Когато не ми останаха сили, чух единият от мъжете да се смее.

— Няма да те чуят, докато свири музика — обясни Джуд. Едва сега разбрах, че той ме носи. — А дори да те чуят, на никого не му пука. Кралете на сенките притежават това място.

— Къде сме?

Джуд не отговори. Очевидно бяхме под земята. Познах по тежкия въздух и липсата на естествена светлина. Няколко голи крушки висяха от тавана и хвърляха зловещи сенки по стените на коридора.

Завихме и музиката заглъхна. След това минахме през една врата и влязохме в товарен асансьор. *Това склад ли беше?*

Асансьорът се разтресе и тръгна нагоре. Отвори се врата, подобна на порта, и Джуд ме изнесе. Тук се дишаше по-леко, но пък миришеше по-лошо. Примигнах заради ярката флуоресцентна светлина и се опитах да опозная звуците и обстановката. Над нас се виждаше стълбище и докато Джуд ме носеше, вдигнах поглед и разбрах, че стълбите водят към балкон и офис с тъмни стъкла.

Пред мен се виждаше просторна стая, очевидно част от склад, макар да приличаше на зала в студентско общежитие. В средата на стаята нямаше нищо, освен плазмен телевизор колкото камион. Около него бяха поставени канапета и безформени крушовидни фотьойли. Наблизо се виждаше маса за билиард, а на срещнатата стена бяха монтирани рафтове. Бяха на четири нива по пет рафта един до друг, всеки покрит с тънък матрак и одеяло — сякаш някой ги използваше за легла.

Най-голямата изненада беше присъствието на петнайсетината тийнейджъри, насядали по канапетата и фотьойлите, излегнали се по наровете, задълбочени в игра на билиард. Един от тях беше геймърът, който се сби с Тайлър заради видеоиграта в „Депото“. Най-вероятно той го беше убил.

Джуд изкрещя нещо, което прозвуча като команда, и всички в стаята зарязаха заниманията си и наскачаха. Застанаха мирно, също като войници, чийто капитан е влязъл в казармата.

Вълчите ми сетива вече потръпваха, тялото ми вибрираше от лошо предчувствие, докато оглеждах момчетата. Поне четирима бяха акх — личеше по ноктестите им пръсти — а ако можех да съдя по миризмата, поне петима бяха гелал. Останалите шестима сигурно бяха урбат.

Готово. Бях открила бандата, само че не и по начина, по който очаквах.

Бях затворничка в леговището на Кралете на сенките.

Повечето момчета бяха застанали неподвижно като огромни татуирани дъски, навели глави. Други се стреснаха, когато видяха как гелалът влачи Талбът към средата на помещението. Най-дребното от момчетата, което играеше видеоигра на широкоекранен телевизор, едва ли беше на повече от четиринайсет. За момент погледите ни се

срещнаха, той не успя да прикрие любопитството си, но щом Джуд му изръмжа, извърна очи.

Джуд ме пренесе до средата на стаята и ме стовари безцеремонно на пода. Тупнах тежко до Талбът, който беше коленичил с толкова ниско наведена глава, че почти докосваше пода.

Върнахме се, Бащице — изкрещя Джуд към балкона над склада. — Получи се точно както предполагах. Талбът й помагаше да избяга.

Извърнах се към Талбът, тъй като не исках да изпускам от поглед балкона. Нима той наистина се беше опитал да ми помогне?

Раменете му увиснаха, но след това той вирна брадичка към балкона. Раната на челото му най-сетне беше заздравяла.

— Джуд греши — провикна се той към невидимия. — Водех ти момичето. Заради намесата на Джуд едва не я изпуснахме. — Той се изправи на колене. — Никога не бих те подвел, Бащице. Служих ти вярно месеци наред. Наблюдавах момичето седмици, както нареди. Сам организирах всичко. Тя беше точно, където трябваше. — Вдигна гордо глава. — Аз съм твоят Пазител — най-довереният ти човек. Нима е възможно едно момиче без всякаква стойност да промени това? То не означава нищичко за мен.

Думите му ме прогаряха. И без това нещата вървяха зле, но да науча какво е било истинското му отношение към мен, беше като прясна рана. Единственото, което ме обърка повече от предателството на Талбът беше участието на Джуд във всичко това. Мислех, че брат ми е пленник на бандата, че е принуден да върши какво ли не против волята си. Само че ако можех да вярвам на очите си, Джуд съвсем не беше затворник. Талбът беше заместникът на предводителя, но Джуд определено имаше влияние и контролираше останалите. Можех ли да се надявам, че той просто изчаква, за да използва влиянието си и да ми помогне да избягам?

— Талбът лъже — заяви Джуд пред човека, за когото предполагах, че е на балкона. — Той държи на нея. Двамата имаха намерение да избягат заедно.

— Онова, което Джуд ме чу да казвам, беше планът ми да накарам момичето да ми се довери. Щеше да се получи, ако той не се беше появил и не оплеска всичко. Няма нужда някой да преиначава онова, което се опитвам да направя. Обърна се и изгледа злобно брат ми. — Прецака всичко, а? Направи ли си труд да оставиш следи?

Джуд отвърна с не по-малко злобен поглед:

— Естествено.

— Достатъчно — изръмжа глас над нас, който отекна в целия склад. От нещо в този глас ми се прииска да потъна в земята. Почувствах се гола, разкъсана. — Талбът е свободен. Джуд, заведи момичето в стаята. След това ела да обсъдим намесата ти. Джуд сведе глава като виновно пале.

— Добре, Бащице.

Талбът се подсмихна на Джуд, когато двамата гелал пристъпиха напред, за да прережат вървите на китките и глезените му. Той стана и се протегна, след това се обърна към тийнейджърите, които продължаваха да ни зяпат като омагьосани.

— Казвам да празнуваме — заговори той на момчетата. — Да вървим в клуба.

— Ама ти никога не ни пускаш — оплака се най-малкият, гласът му беше с типичното за пубертета звучене. Явно беше най-малкият от тримата.

— Значи днес извади късмет, Райън. За известно време ще се изнесем. — Погледна ме за пръв път, откакто потеглихме от Роуз Крест. В очите му нямаше и следа от чувство. — Трябва да се уверим, че имаме предостатъчно възможности. — Погледна Джуд. — Какво чакаш, момче? Чу Бащицата. Отведи я в стаята.

Джуд ме пое на ръце и ме понесе към врата с надпис „Стая за почивка“. Сигурно надписът беше останал отпреди, когато тук е имало истински склад. Замислих се дали да не се опитам да се боря, да се измъкна от ръцете му. Къде обаче щях да отида? Как да избягам, след като краката ми бяха завързани? Освен това, ако се съпротивлявах, просто щяха да изпратят някого да помогне не Джуд. Това означаваше, че няма да успея да поговоря с него насаме. Тук имаше маса, столове и стар зелен хладилник. От миризмата, която лъхаше от хладилника, предположих, че вътре е пълно, със стотици кутии храна за вкъщи и над десет кутии изядена пица.

Джуд ме стовари на един стол. Грабна въже от масата и започна да ме връзва. Гледах тъмната му коса, докато ме омотаваше с въже.

— Защо го правиш? — попитах. Той не отговори. Затегна въжетата. Намръщих се.

— Поне ми помогни да разбере — помолих. — Защо се обади да ме предупредиш за Кралете на сенките, след като работиш за тях?

Джуд ме погледна. Сви недоумяващо вежди.

— Какви ги говориш? Не съм ти звънял.

— Напротив. Да не би да мислиш, че няма да позная гласа ти. Той поклати глава и продължи да връзва.

Как бе възможно да не помни?

— Тревожеше се за мен. Позвъни ми от телефона на Даниъл, от неговото жилище. Каза, че някой идвал за мен. Дори се опита да ме предупредиш за Талбът, само че аз така и не разбрах за кого говориш. Каза съвсем същото както на паркинга зад железарията. Каза, че той ме подлъгва да му се доверя, но всъщност не може да му се има доверие.

— Млъквай — спря ме Джуд. — Не съм ти звънял. Престани да се опитваш да ме объркаш.

— Наистина ми се обади. А това означава, че дълбоко в себе си все още държиш на мен. Брат ми е там някъде.

— Казах ти да млъкваш! — Той вдигна ръка, сякаш искаше да ме удари. — Никога не бих ти позвънил, за да те предупредя.

— Да, но го направи. Случи се в същия ден, в който бандата съсипа „Дейс Маркет“. Обзалагам се, че си се измъкнал, за да ме откриеш. — Поех си дъх. — В понеделник си пуснал есемес на Ейприл и си оставял коментар на блога ѝ. Не помниш ли?

Джуд отпусна ръка и се вгледа в мен. По очите му пролича, че ме позна. Поклати глава и се отдръпна към вратата.

— Креци високо, ако чуеш някой да влиза — посочи той счупения прозорец. — Не ми се иска двамата с Даниъл да се разминете след толкова юркане.

Той се подсмихна и на излизане затвори плътно вратата.

Това беше капан!

Капан, за да заловят Даниъл.

Разчитаха, че той ще ме открие. Надявах се, че ще ги проследи чак дотук. Складът изглеждаше така, сякаш никой не наблюдава, а сега искаха да пицц за помощ.

Как можеха да са сигурни, че Даниъл ще дойде?

Не го бях виждала от дни. Дори не знаех дали иска да има нещо общо с мен. Дали щеше да дойде, ако откриеше, че съм загазила?

В същото време сърцето ми се изпълни с надежда и страх.

Да, ако Даниъл беше онзи, за когото го мислех, щеше да дойде да ме намери, независимо от всичко.

По-късно

Залюлях се напред и назад на стола, като се опитвах да разхлабя въжетата. Трябваше да се измъкна оттук, преди Даниъл да ме открие. Трябваше аз да го откроя още преди да се добере близо до това място. Де да притежавах таланта на бибчо Джеймс да се прави на Худини, когато се измъкваше от каишките на столчето си. При тази мисъл усетих как сърцето ми натезжава. Ами ако не видех семейството си никога повече? Мускулите ми се напрегнаха и ме подтикнаха да използвам уменията си. Само че вече нямах доверие на силите си. Нямах доверие и на себе си. Ами ако отново дам на Вълка твърде много свобода и той ме обсеби напълно?

Само че да се измъкна оттук, преди да хванат Даниъл в капан, беше по-важно. Налагаше се да рискувам.

Съсредоточих мислите си към лекото, топло пулсиране на лунния камък на гърдите и отпуснах малко сила в ръцете си. Опитах се да разкъсам въжето. То прогаряше кожата ми, но не разполагах с време да се посвещавам на самоконтрол, за да лекувам такива дребни рани.

Изглежда, въжето на ръцете ми беше с някаква метална корда в средата, защото почти не се отпусна. Само ако можех да се отърва от него, въжето, което ме държеше за стола, нямаше да е абсолютно никакъв проблем. Залюлях се твърде силно и столът падна назад. Тупнах на земята и си ударих главата на цимента — при което главоболието ми стана още по-силно — и ръцете ми останаха притиснати под тялото ми. Обърнах се заедно със стола на една страна. Сега обаче едно от раменете ми остана неподвижно, притиснато не само от тялото ми, но и от стола.

Положението изглеждаше безнадеждно, въпреки това не се отказах.

Мина час — поне така ми се стори — или няколко минути. Доколкото виждах, складът беше празен. Шумовете на улицата изчезнаха и нощният мрак се сгъсти. Притиснатата ми ръка беше изтръпнала и аз не знаех колко време ще издържа без чувствителност.

Изминаха още няколко минути, след това чух вратата на стаята да се отваря. Извих глава по посока на шума. Очаквах да видя Джуд или Талбът, които идват да проверят какво правя, но останах шокирана, когато видях двамата новодошли. Единият беше облечен в кафява роба с качулка, а другият беше Даниъл.

— Грейси — промълви той и се втурна към мен.

— Бягайте! — прошепнах аз. — Това е капан. Махайте се!

— Знам. Открихме те твърде лесно. Въпреки това трябваше да опитаме. — Той изправи стола, дръпна въжетата, но те не поддадоха.

Мъжът с качулката прерови чекмеджетата под плота. Извади нож със сериен номер и пристъпи към нас. Отметна качулката и подаде ножа на Даниъл.

— Гейбриъл? — погледнах Даниъл, докато той режеше въжетата. — Какво, по дяволите, става тук? — Не че не бях благодарна за помощта, просто останах изненадана, тъй като напоследък отношенията ни не бяха блестящи.

— Гейбриъл те проследи дотук.

Майка ти се разтревожи, тъй като не успя да те открие — обясни Гейбриъл, докато освобождаваше краката ми. — След това сестра ти разказа как си тръгнала от Мейн Стрийт с някакво момче. Открих кошницата ти на паркинг зад железарията и те проследих дотук. Веднага след това повиках Даниъл.

— Добре че вече бях тръгнал към къщи — обясни той. — Не бях далече от града. — Той преряза и последното въже и ме изтегли от стола.

— Откри ли онова, което търсеше? — попитах.

— Не — Той приглади косата ми. — Затова пък открих каквото трябваше.

За момент се изгубих в тъмните му очи.

— Трябва да вървим — подкани ни Гейбриъл.

— Добре. — Даниъл смъкна въжето от китките ми, след това сплете пръсти с моите. — Стой близо до мен. Влязохме през вход в „Депото“. Има подземен коридор, който свързва двете сгради.

— Значи това е складът до клуба.

Той кимна.

— Готова ли си? Ще тичаме.

Протегнах ръце и крака, доволна, че най-сетне настъпи облекчение.

— Сигурно ни чакат.

— Сега ще разберем. Гейбриъл излезе пръв.

Двамата с Даниъл го последвахме, стиснали ръце. Придържахме се към стените, оглеждахме склада. Изглеждаше тихо. Жилищните помещения бяха празни. Вдигнах поглед към балкона и тъмните прозорци на втория етаж. По нищо не личеше да има някого.

Даниъл стисна ръката ми.

— Има още един изход. Изглежда има катинар, но тримата заедно можем да го счупим. Не искам да рискувам по коридора. Твърде тесен е.

— Става — съгласи се Даниъл.

— Готови ли сте? Хайде.

Даниъл се втурна към вратата, а аз затичах след него. Гейбриъл ни следваше. Когато стигнахме пред вратата, складът изглеждаше все така празен, както преди. Дали щяхме да успеем да се измъкнем? Даниъл се опита да разбие заключалката. Металната халка не поддаде. Той поклати глава.

— Грейс, можеш ли?

Усетих вибрация под токовете на ботушите си. Някъде в сградата ставаше нещо. Освободих силата в ръката си, стиснах катинара и го дръпнах. Той остана в ръката ми. След това зад нас се понесе дрънчене. Даниъл протегна ръка към дръжката на вратата, а аз се обърнах в мига, в който вратата на товарния асансьор се вдигна и отвътре, наизскачаха момчета, които се втурнаха към нас. Изглежда, вратата беше заключена от външната страна. Не искаше да се отвори. Даниъл я изрита, но в същия момент някой се метна върху него и го изтегли назад. Чух вика на Гейбриъл. Друг сграбчи мен. Помня писъците. Помня как се опитвах да се бия. Преди да осъзная какво става, ме сграбчиха трима, които ме завлякоха настрани от вратата. Джуд водеше глутницата, докато нас с Даниъл и Гейбриъл ни влачеха по стълбите към тъмната горна стая. Изглежда, навремето тук е имало просторен офис, но сега беше обзаведен като луксозна хотелска стая от викторианската епоха. Плътни плюшени завеси покриваха прозорците, които гледаха към първия етаж на склада. Огромен гардероб имаше в единия край, а единствената светлина идваше от десетина трепкащи

свещи върху масичка с богата резба. В средата имаше огромно легло с балдахин, покрито с пълтна кадифена кувертюра и възглавници. Момчетата долу спяха върху старите рафтове на склада, също както в казарма, докато онзи, който се беше настанил в тази стая, очевидно много държеше на удобствата си.

Талбът беше застанал край една от колоните на леглото и аз реших, че стаята е негова, докато не насочих вниманието си към тъмна ниша. Джуд сведе глава и застана до Талбът.

— След като най-сетне дойдохте — рече Талбът. — Бащицата иска да ви види.

Момчетата, които ме държаха за ръцете, се напрегнаха и се спогледнаха едновременно ужасени и очаровани. Сякаш щяха да видят баща си за пръв път.

— Стана прекалено лесно — чу се глас от сенките в нишата. Някой се размърда и две жълти, блестящи очи се появиха в тъмното. — За малко да скапете веселбата.

Гласът. Нещо в този глас ме накара да се почувствам така, сякаш ме разкъсват.

Даниъл пребледня. Отстъпи назад, но един от пазачите му го тласна напред. Да не би и на него гласът да му се струваше познат?

— Това да не ти е някаква игра? — попитах аз. — Кой си ти? Кажете ни защо сме тук?

— Винаги си била нагло келешче — заяви зловецият глас. — Не можех да понасям нито теб, нито противното ти малко кученце. Имаш ли представа какво удоволствие ми достави да наблюдавам изражението ти, когато я намери мъртва на верандата. Достави ми същото удоволствие, както когато ѝ разкъсах гърлото.

Мъжът се изсмя и излезе от сенките. Косата му беше толкова руса, че изглеждаше почти бяла, имаше изразена трапчинка на брадичката и злобна усмивка. Беше си същият, какъвто го помнех от дете.

— Ти — прошепна Даниъл, сякаш ругаеше.

Погледнах го. Беше така пребледнял, че се уплаших да не изгуби съзнание. Стомахът ми се сви.

— Кейлеб Калби — обади се Гейбриъл. — Какво си въобразяваш, че правиш?

— Довършвам онова, което трябваше да свърша още когато Даниъл се роди. — Насочи изпълнените си с омраза очи към сина си. — Трябваше да те удуша, преди да поемеш първата си глътка въздух. — Пристъпи към Даниъл с протегнатата ръка, готов да му прекърши врата.

— Да не си посмял да го пипнеш — изкрещях и се опитах да се изтръгна от момчетата, които стискаха ръцете ми.

Кейлеб се изсмя.

— Ти ще се окажеш сочна хапка: Сега вече разбирам защо Талбът се е колебал да те доведе. Сигурно те е искал за себе си.

— Бащице — намеси се Талбът, — както вече ти казах, водех я за теб.

— Шегувам се, синко — успокой го той. — Само се шегувах.

Очите ми се стрелнаха от Талбът към Кейлеб. Гейбриъл не ми ли каза, че Кейлеб бил отговорен за нападението над родителите на Талбът? Талбът не знаеше ли? Как бе възможно да нарича Кейлеб „Бащице“? Защо изобщо му помагаше? Но пък сега вече не бях сигурна дали разказът на Талбът не е бил измислица. Уж бил последният Сейнт Мун, но това можеше да се окаже лъжа. Но пък Гейбриъл го беше зяпнал като призрак, което можеше да означава, че не лъже.

Преди да успея да изрека и дума, Кейлеб щракна с пръсти, момчетата ме пуснаха и ме блъснаха към него. Полетях напред. Кейлеб стисна лицето ми в едната си ръка и обхвана брадичката ми с дългите си пръсти. Ноктите му се впиха в кожата ми. Чух крясъците на Даниъл над оглушителното пулсиране в ушите ми. Мускулите ми пареха както никога досега.

— Хубаво е, че си се облякла подходящо, малката Червена шапчица и Големият лош вълк. — Огледа ме. Плъзна пръстите на свободната си ръка по моята и аз настръхнах. Наведе се и устата му се доближи до ухото ми. — Мила моя, имаш чудесни играчици.

— За да те изгоря с тях — отвърнах, замахнах с ръка и лепнах сребърната гривна на бузата му.

Кейлеб изрева. Пусна брадичката ми и отблъсна ръката ми. На скулата му се вдигна огромен мехур.

Вдигнах ръце, готова да се защитавам, но преди да успея да направя каквото и да било, трима от момчетата на Кейлеб наскачаха и

вързаха ръцете и краката ми. Ритах, пицях и се опитвах да ги изтласкам настрани, докато ме вдигаха на колене. Кейлеб ме погледна с омраза. В очите му гореше ярост.

— Кой е допуснал да влезе тук със сребро? — разкрещя се той.
— Казвайте!

Огледа момчетата в стаята. Те не смееха да си поемат дъх. Дори те се страхуваха от Кейлеб, бащицата им, и не смееха да отворят уста.

Джуд пристъпи напред. Наведе покорно глава.

— Много се извинявам, Бащице. Не предположих, че гривната ѝ е опасна. Мислех, че е просто дрънкулка към костюма.

— Тогава я свали! — нареди Кейлеб.

Брат ми го погледна, след това сведе още по-ниско глава и пристъпи към мен. Един от пазачите ми протегна ръката ми напред. Престанах да се съпротивлявам и срещнах погледа на брат си, когато той се наведе. Така и не ме погледна повече.

— Знам, че у теб все още има добро, Джуд — прошепнах аз. — Все още си ми брат. Нямах да ми позвъниш, за да ме предупредиш, ако ти беше все едно. — Не съм ти брат — прошепна гневно той. — Ти ме предаде. Сега те са моето семейство. — Ръката му се поколеба над гривната, тъй като очакваше изгарянето.

— Що за баща би те накарал да се нараниш?

— Ти ме нарани повече от това изгаряне. — Дръпна гривната от китката ми и я запокити настрани. Тръсна глава, когато на пръстите му се появиха мехури.

— Обичам те — прошепнах аз. — Аз съм ти сестра. Искам да те заведа у дома.

Джуд най-сетне ме погледна в очите. Отначало в неговите проблеснаха сребърни искри, но след това се превърнаха във виолетови, също като моите. Брат ми наистина беше някъде там.

— Просто гледай да няма повече такива изпълнения и всичко ще бъде наред — прошепна. Той иска Даниъл.

— Чувам ви — обади се Кейлеб. — Нали се сецтате, че имам супер слух?

— Извинявай, Бащице. — Джуд наведе глава и отстъпи настрани, когато Кейлеб се приближи.

Изгорялото петно на скулата му беше понамаляло, но все още беше яркорозово. Той се подсмихна и ме подмина, за да пристъпи пред

Гейбриъл, пазен от един човек.

— Впечатлен съм — призна той. — Заложих капан за един досадник, а се хванаха двама. Заслужаваш да видиш какво ще направя, защото цялата работа опира до теб и глутницата ти.

— Какво искаш да кажеш? — попита Гейбриъл. Кривата усмивка на Кейлеб затрепка по устните му.

— И двамата знаем, че Сърхан умира. Когато най-сетне умре, ще дойда за церемонията на предизвикателството.

— Ти не си достатъчно вълк, за да се появиш сам — възрази Гейбриъл. Разбрах, че блъфира. — Не се прояви и като вълк, за да убиеш лично Сърхан. Накара смотаните си приятелчета да го сторят и те благополучно убиха Рейчъл. Глутницата не прощава лесно.

— Много повече вълк съм от теб — заяви Кейлеб. — Ти си седиш в планината и учиш върколаците как да се опълчват на природата си, да живеят мирно. Трябва да ти благодарят, защото няма да са готови за битката, която им готвя. Както видя, вече си имам своя глутница. Заедно с момчетата ще дойдем на церемонията и ще поемем властта. Събрали сме достатъчно мангизи, за да подкупим останалите, които са готови да те предизвикат, и сме достатъчно силни, за да се преборим с всеки. Ще се изплюя върху трупа на Сърхан, преди да го спуснат в земята. Ще притежавам всичко онова, което трябваше да стане мое преди години. А най-хубавото е, че ти ще гледаш отстрани и няма да направиш нищичко?

Гейбриъл не отговори. Просто погледна Кейлеб, сякаш думите му никак не го бяха трогнали. Значи страховете ми се оправдаха. Кейлеб искаше да завземе властта в глутницата на Сърхан, а Гейбриъл нямаше да направи нищо, за да го спре. След като Кейлеб можеше да сложи града на колене и да всели страх като водач на Кралете на сенките, какво ли щеше да се случи, ако станеше предводител на най-силната глутница в страната?

Жеводан щеше да се повтори.

Очите му заблестяха доволно при мълчанието на Гейбриъл.

— Страхливец — рече той и удари Гейбриъл по челото с юмрук.

Гейбриъл изстена. Подвели очи и се свлече на земята. Кралете на сенките очевидно добре се справяха, когато се налагаше да повалят някого с един удар. Питях се дали така бяха извършвали многобройните си престъпления, без да оставят свидетели.

— Сега трябва да се погрижа за още нещо. — Кейлеб се обърна, ухилен като чакал, и пристъпи към Даниъл. — Мислех, че си се разкарал завинаги, докато Джуд не ми каза къде да те открия — изръмжа той. — Изненадах се, че си се върнал. Когато заминах с майка ти, чух, че си се махнал. След това просто изчезна от лицето на земята. Как само се надявах да си мъртъв. Така поне казах на майка ти.

Даниъл трепна, когато чу за майка си. Бяха минали четири години, откакто тя бе избрала Кейлеб пред него.

— Тя къде е? Сигурно я държиш някъде на каишка.

— Убих я. — Баща му извади къс нож от калъф на колана. — С това.

— Какво? — Даниъл се опита да се освободи. Все казваше, че нямал истинска майка, но аз знаех, че държи на нея.

— Не спираше да мърмори, че искала да се върне за теб. Затова ѝ казах, че си мъртъв. Тя само се ядоса още повече. Не млъкваше, затова я наръгах. Може да се каже, че вината за смъртта ѝ е твоя.

Ноздрите на Даниъл се разшириха.

— След като не си искал да ме откриваш, откъде се взе това неочаквано желание? Предполагам капанът беше за мен.

— Точно така — отвърна Кейлеб. — Радвам се, че приятелят ти ни каза къде да те открием. Спести ми досадата да те търся сам, и то преди церемонията. Джуд ми се стори познат, когато Талбът го доведе при нас. Живееше по улиците като някой помияр. Така беше с повечето от момчетата ми. Хубавото на тези отчаяни тийнейджъри е, че лесно мога да доминирам над тях. Казваш им, че вече са част от семейство, и те са готови да правят каквото им наредиш. Така и не разбрах кой всъщност е Джуд, докато една вечер той не реши да ни позабавлява с историята как станал върколак. Изглежда, сестричката Грейс и гаджето ѝ Даниъл имали нещо общо с цялата работа. Можете ли да си представите колко се изкефих на разказа му и колко ми се прииска да разбере още нещо? Той се опита да избяга, когато разбра кой съм и какво искам. Само че аз му помогнах да разбере, че имаме обща съдба. И двамата бяхме предадени от семействата си. Сърхан предпочиташе да остави глутницата си в ръцете на страхливци като Гейбриъл, вместо да я ръководя, както беше редно. А пък семейството на Джуд е предпочело помияра на съседите пред собствения си син. Щом

разбрахме каква е истината, беше само въпрос на време да заложим капана.

В обяснението на Кейлеб имаше нещо гнило. Защо му трябваше да залага чак толкова сложен капан единствено за да види отново Даниъл? Защо изобщо му пукаше? Вече беше заменил Даниъл с момчетата от глутницата. Защо му е трябвало да праща Талбът да се сприятелява с мен, за да може по-късно да остави следа, по която да тръгне Даниъл? Не знаех дали това е било измислено от болен мозък, или пък представляваше гениален замисъл, който не разбирах.

— Една част от разказа на приятеля ти ме озадачи — продължи застаналият точно пред Даниъл Кейлеб. — Той твърдеше, че си бил излекуван. Според мен това е абсолютно невъзможно. Все още не вярвам.

Бърз като светкавица, Кейлеб замахна с ножа към Даниъл. Изпищях. Ножът се заби в горната част на ръката на приятеля ми. Кейлеб го извади, от раната шурна кръв и се стече по ръката на Даниъл.

Кейлеб опипа раната с пръсти. Даниъл се намръщи. Баща му вдигна окървавените си пръсти към носа и подуши. Предположих, че пробва мириса на кръвта — дали е на Вълк или на човек — също както Даниъл пробва кръвта на Джуд, когато я откри на верандата ни, и тогава бе разбрал, че Джуд е заразен. Кейлеб присви недоумяващо очи. Вкуси кръвта с върха на езика си. Опита се да потисне гаденето. Смръщи чело и объркването му пролича ясно. След това повика Талбът. Той помириша кръвта и поклати глава.

— Не разбирам, Бащице. Не мога да определя тази миризма. Според теб какво означава?

Кейлеб избърса кръвта в бархетната риза на Талбът.

— Няма значение — заяви. Очевидно се опитваше да скрие объркването си. — Така или иначе, Даниъл трябва да умре. Не го искам да ми скапе церемонията. Момичето ще бъде съвършеното оръжие, ако наистина е толкова силна, колкото твърдиш.

Талбът ме стрелна с поглед. След това обаче кимна и се върна на мястото си.

Кейлеб отново се върна до мен. Прегърна ме през кръста. Инстинктът ми говореше да го ударя и да бягам, но две от неговите момчета продължаваха да ме държат.

— Единственият проблем, когато убиеш съпругата си, е, че ти доскучава без партньорка — рече той. — Ще станеш за тази работа, когато те превърнем във върколак.

— Не смей да я докосваш — изкрещя Даниъл. Мразиш мен. Убий ме и я пусни да си ходи.

— А, ще я пусна, разбира се. Щом се превърне във вълк, няма да може да се контролира. Тогава ще я пусна в една стая с теб. След като те разкъса, ще я изпратя да си ходи у тях. Това ще бъде посланието ми до безценния й баща, пастора.

Сърцето ми блъскаше неудържимо. Това ли беше намислил Кейлеб? Щеше да ме превърне във върколак, за да ме накара да избия всички, които обичах.

— Какво? — Джуд неочаквано пристъпи напред. — Бащице, нали каза, че Грейс ще бъде стръв? Нали каза...

— А според теб, момче, какво става със стръвта? — изръмжа той. — Схрускуват я. В нашия случай сестра ти ще бъде схрускана от Вълка. Тогава ще стане една от нас.

Джуд ме погледна, след това се обърна към предводителя си. Не разбирах изражението му.

— Не одобряваш ли? — попита Кейлеб. — Винаги мога да Ви пусна двамата с Талбът срещу нея.

— Недей. Планът ти е съвършен, както винаги. — Джуд се отдръпна като куче, което очакваше ритник от господаря си.

Отвърнах поглед от брат си. Тъкмо когато си мислех, че съм го върнала, той се оказа покорен слуга на Кейлеб.

— Никога няма да се предам — заявих. Гласът ми трепереше твърде много, така че едва ли някой ми повярва, но поне се постарях да вдигна високо глава.

„Напротив, ще се предадеш — шептеше Вълкът в главата ми. — Не можеш да избягаш от мен.“

— Ще видим на сутринта, Грейс Дивайн. Методите ми умеят да убеждават. Как според теб се сдобих с толкова много момчета? Джуд и Талбът са редки находки, те вече са върколаци.

Сърцето ми неочаквано се сви заради момчетата в склада. Какво семейство само. Някои от тях очевидно бяха гелал или акх, но повечето бяха объркани тийнейджъри без късмет — докато Талбът и Кейлеб не ги бяха спипали. Сърцето ми се сви и заради мен, и заради

Даниъл, и заради семейството ми. След като толкова много хора се бяха пречупили методите на предводителя, как щях да устоя аз?

Кейлеб даде знак и две от момчетата му вдигнаха отпуснатото тяло на Гейбриъл и се отправиха към вратата. След това поведоха и нас с Даниъл.

— Защо не го направиш още сега? — попита Даниъл.

— Защото очакването е най-хубавата част от играта. Чувстваш се като на Бъдни вечер, а?

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА. ПРОЯВИ ТЪРПЕНИЕ

На долния етаж

Дори не можах да се насиля, докато ни теглеха към новия затвор. Струваше ми се безсмислено, а като слушах как Даниъл крещи и псува, докато се опитваше да се освободи, надеждите ми се стопиха. Даниъл може и да си връщаше силите, но свръхчовешката му мощ все още не се беше възстановила.

Отведоха ни във влажна, студена стая без прозорци. Беше нещо като складово помещение на долното ниво. Мъждукаща луминесцентна лампа бръмчеше и трепкаше над нас. Бяха направили подобрения — дебели стоманени вериги на стените и тежки метални болтове бяха забити в цимента, във всеки ъгъл имаше охранителна камера. Момчетата, които носеха Гейбриъл, го захвърлиха в далечния край на стаята. Вързаха краката му със същото въже, което бяха използвали за мен. Очевидно веригите бяха предназначени за нас с Даниъл, тъй като ни сложиха в двата края на помещението.

— Аз поемам първата смяна пред вратата — рече Талбът, когато надникна.

— Оставам с теб — реши едно от момчетата, което гореше от желание да го впечатли.

— Добре.

Той даде знак на останалите момчета да излязат от стаята. Вдигнах поглед към него, но той хлопна тежката метална врата, без дори да ме погледне. Пред вратата бях забелязала устройство за карти същото както пред „Депото“ и сега чух три изщраквания, когато тежките резета заеха местата си. Нямахше бравя. Вратата беше поставена специално, за да не може никой да излезе.

Отпуснах се на земята, потръпнах и се разхлипах. Китките ми се сториха прекалено тежки, когато вдигнах ръце, за да покрива лицето си.

— Недей. — Даниъл понечи да се спусне към мен, но веригите го спряха. Успя да стигне до средата на стаята. Наведе се напред,

докъдето стигаше. — Не плачи, Грейси. Не се предавай. Ще намерим начин да се измъкнем. Ще избягаме дори да се наложи да се бием с всеки един от тях.

— Ние сме едно нищо, Даниъл. Ще бъдем двама срещу двацет. Гейбриъл няма да се бие, а ти едва възстановяваш силите си. Силите са неравни. Ще ме подчинят, а след това аз ще те убия. После пък ще ме изпратят вкъщи и нищо няма да ми попречи да убия и бебето Джеймс, и останалите.

Най-егоистичната мисъл, която не изрекох, беше, че след като всички, които обичах, си отидеха, нямаше да остане кой да ме излекува, ако изобщо съществуваше лечение. Щях да остана чудовище цяла вечност. Щях да съм Псе на смъртта, което да се подчинява на капризите на един луд.

— Трябва да имаш вяра, Грейс. Повярвай в себе си. Не се отказвай точно сега.

— Но аз нямам повече вяра, Даниъл. Нямам вяра и в себе си. Нито пък в Господ. Аз не го интересувам. Той не се интересува от нас. Всичко приключи. Това е краят. Утре ще се превърна в чудовище и вие ще умрете. А Господ не дава пет пари.

— Не вярвам. Ти мислиш, че си изгубила вярата си, но аз много добре знам, че това не е така: Дълбоко в себе си пазиш вярата. А пък аз вярвам в теб.

— Изглежда, не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш.

— Напротив, Грейс. Знам много добре какво се върти в главата ти, защото съм преживявал същото. Гласът, който чуваш — ужасните неща, с които те бомбардира... Подобни мисли те карат да смяташ, че Господ не се интересува от нас. Тези мисли не са твои: Не са и изпратени от Господ. На вълка са. На демона. На дявола. Той те изпитва. Изкушава те. Ако обаче съумееш да отблъснеш тези мисли, ако се протегнеш зад тях, тогава ще откриеш силата у себе си, силата, която Господ ти е дал, за да се пребориш със злото, а тя е много мощна от всичко, което можеш да си представиш. Веднъж вече ти откри тази сила у себе си.

Поклатих глава. Нямах представа за какви сили говори той. Бързината, издръжливостта и сръчността идваха от вълка.

— Нощта, в която ме излекува — продължи Даниъл, — какво изпитваше?

Гейбриъл ми беше задал същи въпрос. Не разбирах защо отговорът е толкова важен, но поне го знаех.

— Любов — признах аз. Обичах те толкова много, че бях готова да жертвам всичко за теб. Исках да се излекуваш, независимо как щеше да се отрази на мен. Бях готова да изгубя собствената си душа, но беше по-важно да спася твоята.

— Тогава не ми казвай, че не си достатъчно силна, защото ти притежаваш повече сили, отколкото повечето хора могат дори да мечтаят да притежават. Няма по-голям дар, по-голяма сила от тази. — От истинската любов ли? — Да. Това е разликата между тях и нас. Ние сме все още способни на любов. Вълкът се опитва да унищожи любовта, опитва се да я изтласка от сърцето ти, опитва се да те накара да заличиш всичко, на което държиш. Ако обаче можеш да опазиш тази любов и вярата, тогава значи си по-силна от всички чудовища. Никаква външна сила, никакъв напор, никакво зло не е в състояние да те превърне във вълк, ако съумееш да опазиш любовта. — Даниъл падна на колене. Веригите му издрънчаха на пода. — Не трябваше да спирам да те обучавам — рече той. — Не трябваше да спирам да вярвам в силата ти. Трябваше да те подкрепям, да те науча на душевното равновесие, от което се нуждаеш. Когато силите ми започнаха да се връщат, се изплаших до смърт. Мислех, че това означава, че лечението не е подействало. Не исках да ти кажа, защото не желяех да мислиш, че си жертвала всичко заради мен, а това не е означавало нищо.

Преместих се към Даниъл и се опитах да скъся разстоянието.

— Можеше да ми кажеш. Можеш да ми кажеш абсолютно всичко. Също както аз трябваше да ти кажа за Талбът.

— Знам, Грейс. И двамата постъпихме глупаво. Трябваше да си имаме доверие, независимо от всичко. Само че аз много се уплаших, че силите ми се връщат, защото това означаваше, че за теб няма лек. Нямахме на какво да разчитаме. Затова прекъснах тренировките в мига, в който Гейбриъл ми каза. След това толкова отчаяно се опитвах да намеря отговори, че започнах да те пренебрегвам. Отдръпнах се. Не биваше да го правя. Трябваше да продължа да те тренирам, да те уча как да използваш силите си, за да не се налага да се обръщаш към такива като Талбът. — Той вдигна окованите си ръце. — Сега обаче

съм до теб. Двамата с теб сме заедно. Ще се бием рамо до рамо и никой няма да ни спре. Нищо няма да ни раздели.

Коленичих пред Даниъл в края на своите окови. Опитвах се да протегна ръка, за да докосна лицето му, но така и не успях да го достигна. Бях на самия край на веригата. Вгледах се в дълбоките тъмни очи, сякаш можех да се потопя в тях завинаги. Нямах да излезем оттук. Двамата с него нямах да успеем да се преборим с демоните, независимо колко Вяра имахме. Имаше обаче начин да попреча на демона в мен да победи.

Веднъж вече бях готова да продам душата си, за да го спася. Бях готова да се превърна в чудовище заради него. Бях готова да го сторя и сега, но очевидно Кейлеб беше намислил нещо друго. Той искаше да ме превърне в чудовище, за да унищожи Даниъл и семейството ми, а аз не можех да му позволя да направи подобно нещо. Каквото и да се случеше, нямах да се предам на вълка. *Най-добре да умра като Грейс Дивайн, вместо да живея като чудовище.*

Протегнах се максимално към Даниъл, а той към мен. Устните ни едва се докоснаха. Бях се изтеглила на самия край на веригите и имах чувството, че ръцете ми ще се отскубнат, но поне спечелих още частица от сантиметъра. Притиснах устни към устните на Даниъл.

Не ме интересуваше, че Габриел е в безсъзнание в един ъгъл на помещението, нито че Талбът е пред вратата. Не ме интересуваше и камерата в ъгъла. Целувах Даниъл като за последен път, защото знаех, че това е последният път.

На сутринта щях да умра, за да спася онези, които обичах.

Последната нощ

Следващите няколко часа ми се сториха безкрайни, но същевременно и къси. Двамата с Даниъл за последен път щяхме да прекараме нощта заедно, а не можехме дори да се докоснем. Трепкащата флуоресцентна светлина угасна по едно време, така че ние двамата с Даниъл останахме да лежим на циментовия под в пълен мрак и се докосвахме единствено с гласовете си. От време на време разговаряхме, после мълчахме, тъй като не бяхме сигурни дали

другият спи, поне докато един от нас не попиташе нещо. Говорихме за какво ли не? От най-наболелите житейски въпроси до най-елементарните, за които се сещахме. По едно време попитах Даниъл за портфолиото за „Трентън“, което трябваше да предадем след две седмици. Той описа в подробности как е скицирал дизайна за нови слушалки, който щеше да включи.

Аз пък му разказах как едно от есетата за „Трентън“ беше събудило желанието ми да стана супергерой. Даниъл се разсмя.

— От теб ще излезе невероятен супергерой. Особено ако си с този тоалет. Какво представлява? Да не би да е съчетание от Червената шапчица и жената чудо?

Изкисках се.

— Същото каза и Ейприл. Знам, че съм смешна. Някой ми беше свалил ботушите, преди да оковат глезените ми, но в момента бях доволна, че наметалото е на раменете ми. Беше чудесно одеяло в студената тъмна стая.

— Изглеждаш зашеметяващо — заяви Даниъл.

— Че ти дори не ме виждаш.

— Споменът за теб е запечатан в ума ми. Той ме топли.

Разсмях се смутено и замълчах. Запитах се колко ли дълго Даниъл ще запази този спомен, след като си отидех?

Тежкото дишане и стонове на Гейбриъл запълваха тишината. Поне беше жив. Непрекъснато се питах защо ме е последвал, след като нямаше намерение да се бие. Защо изобщо държеше на мен? Беше дошъл в Роуз Крест, за да открие дали аз съм „божествената“, която може да цери урбат от върколашкото проклятие. Защо тогава не се прибра веднага след като разбра че силите на Даниъл се възвръщат?

Порази ме нова мисъл.

— Не се ли притесняваш? — попитах тихо Даниъл, тъй като не бях сигурна дали спи.

— М-м-м — отвърна уморено.

— Не се ли притесняваш, че отново ще се превърнеш във вълк? Аз съм с лунен камък, така поне ще опазя душевното си равновесие за известно време. Шантава работа. Не те ли е страх, че ще се преобразиш? Май трябва да си вземеш висулката.

Веригите му издрънчаха. Не разбрах дали се е обърнал на една страна, към мен.

— Точно това е проблемът Грейс. Съвсем различно е от предишния път. Притежавам уменията да се лекувам, силата и бързината ми се връщат, както и засилените сетива... но най-сетне през последните няколко дни разбрах, въпреки че съвсем бях изперкал... вълкът го няма в мен.

Поех си бързо дъх.

— Значи сигурно си излекуван. — Не знам — отвърна той. — Наистина не знам. — Замълча за момент — фактът, че Кейлеб не можа да разпознае миризмата на кръвта ми, никак не ме изненада. Но пък се питам... чудя се дали не се превръщам в нещо коренно различно.

— Какво?

— Ще ми се да знаех. Направих си кръвен тест. Затова ме нямаше през последните няколко дни. Познавам един, който работи в изследователската лаборатория в „Кълъмбъс“. Дължеше ми услуга и знаех, че ще бъде дискретен. Отидох там, но и той не можа да ми каже нищо.

— Това ли правеше във всички онези случаи, когато не можеше да ми кажеш къде си? Отговори ли търсеше? Искане ми се да ми беше казал.

— Знаем, трябваше да ти кажа. Просто на няколко пъти трябваше да отида на разни подозрителни места, за да потърся онова, което ме интересуваше.

Преглътнах с усилие.

— Какво например?

— Помниш ли нощта, когато си видяла мотоциклета ми пред бара?

— Да.

— Не бях в бара. Бях в мотела отзад... с Мишка.

— Какво? — Вълкът изръмжа ужасни неща в главата ми. Стиснах лунния камък и топлината му вля спокойствие в гърдите ми. — Какво означава това?

— Искане да влезе в главата ми. Тя може да контролира мислите, постига го с очите — буквално запечатва волята на жертвата си.

— Знаем — отвърнах аз, когато си спомних как тя едва не ме уби. След това си спомних какво каза Мишка, че щяла да се позабавлява с Даниъл. Вълкът изръмжа — опита се да ме накара да ревнувам. — Защо си искал да влезе в главата ти?

— За да прочете мислите ми, да ги манипулира. Постига го, като те вкарва в дълбок транс. Исках да влезе в главата ми, за да открие вълка и да ми каже защо нито го чувам, нито усещам. Представих си Даниъл отпуснат на леглото в мотела, докато Мишка се вглежда дълбоко в очите му. Нищо чудно, че не искаше да ми каже къде е бил същата нощ и какво е правил.

— И какво откри?

Нищо. Не го направих. Цената ѝ беше твърде висока. Не желяех да ѝ дам онова, което тя искаше в замяна.

— А тя какво искаше?

— Мен.

Стиснах зъби, когато ме заля вълна от гняв. Очите ми пареха и нощното виждане се върна за момент. Тогава видях кафявите очи на Даниъл притворени от мъка и животелната любов отблъсна гневния вълк.

— Аз си тръгнах и тя се ядоса — рече той. — След това, на следващия ден тя ми пушна есемес и заяви, че си била променила мнението, че била готова да вземе мотора ми за отплата. Трябваше да се срещнем отново — когато бяхме на вечеря у вас и си тръгнах бързо, чаках нов есемес от нея. Само че когато стигнах у тях — живееше в някаква къща в покрайнините — разбрах, че есемесът не е от нея, а от приятелката ѝ Вероника. Бяха от едно котило — също като семейство — и когато Вероника се върнала същата вечер, открила Мишка и останалите ѝ приятели мъртви, а някой бил задигнал десетте бона, които те били откраднали, Вероника искаше да ѝ помогна да проследя убийците на приятелите ѝ и да ѝ върна парите. Обеща да ми помогне, ако аз помогна на нея — щяла да влезе в мислите ми. Опитах се. В неделята дори не бях с Кейти, както ти казах. Опитвах се да проследя извършителя, но не постигнах нищо. — Той изпъшка. — Не мога да повярвам, че намесих и Кейти и излъгах, че е била у нас, само че това беше първата смислена лъжа, която ми хрумна. Но също така беше и най-тъпото, което можах да измисля.

Едва не се изсмях.

— Не, срещата с Мишка в мотелската стая е върхът. На следващия ден едва не отнесох главата на Кейти. Добре че се въздържах.

Даниъл се ококори. Обърна се по гръб, тъй като не искаше да продължи този разговор.

— Следата, по която тръгнах, се оказа задънена улица. Така и не успях да разбера кой е нападнал свърталището им.

— Ами... Имам добри и лоши новини... — започнах аз, след това му разказах какво се беше случило в къщата. Обясних, че съм била ужасена, когато видях как Талбът отрязва главата на един от присъстващите, как прободне Мишка с крак от стол тъкмо преди тя да ме убие. След това в опит да бъда напълно откровена, разказах на Даниъл как Талбът ме научи да лекувам изгорялото по лицето си.

— Сега вече разбирам защо си била привлечена от него — заяви Даниъл. — Ти си падаш по опасни момчета.

— Да, но обичам единствено теб — напомних му аз.

След тези думи мълчахме дълго, много дълго. Изглежда, след време съм се унесла, защото отворих очи, когато чух вик и някой се размърда пред вратата. Първоначално си помислих, че Джуд се е опомнил и се опитва да ни спаси. Изправих се на мига, но едва тогава разбрах, че ми се е счуло.

— Добре ли си? — попита Даниъл. Гласът му прозвуча неуверено. Ако беше като мен, сигурно умираше от жажда. От няколко часа не бяха яла и пила абсолютно нищо.

— Сигурно съм сънувала.

— И аз сънувах — отвърна Даниъл. Мълча около минута. — Мислиш ли, че след „Трентън“ може да се оженим и да си вземем апартамент в Ню Йорк Сити или някъде другаде? Аз ще работя като индустриален дизайнер, а ти ще се бориш с престъпността като нинджа убиец на непълен работен ден.

Едва не се разсмях, но след това се спрях, защото усетих, че ще прозвучи като ридание. Известно време мълчах, след това се овладях.

— Да — отвърнах. — Да, би било страхотно.

Чух как веригите на Даниъл издрънчаха, когато се намести. Поех си дълбоко дъх и насочих малко сили към очите си, колкото да се върне нощното зрение. Даниъл беше коленичил на цимента пред мен. Не знаех дали ме вижда в тъмното, но се усмихваше по своя специален начин — както когато беше щастлив.

— Значи ще го направиш? — попита той.

— Кое?

Даниъл отново се намести, но този път застана на едно коляно.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Грейс Дивайн, когато се отървем от цялата тази помия, след като завършим училище и ти се наситиш да мачкаш лошите, ще се омъжиш ли за мен?

Все едно ме ритна в гърдите и останах без дъх, а сърцето ми спря да бие.

— Ти сериозно ли говориш?

— Никога не съм бил по-сериозен.

Отпуснах глава на циментовия под, неспособна да отговоря. Той какво си въобразяваше, че прави? Как бе възможно да очаква обещания от мен, след като нямахме шансове да оцелеем? Нима не разбираше, че по този начин разкъсва сърцето ми?

— Да — промълвих най-сетне аз.

След това се претърколих и затворих очи. Насилих се да не заспивам отново. Не исках да сънувам спасението. Не исках да мечтая за живота след няколко часа. Вместо това си представих как Даниъл постъпва в „Трентън“, след това се мести в свой апартамент и става дизайнер.

Нямах шанс да си тръгна от това място, но ако успееш да направя нещо, Даниъл щеше да е свободен. Може би щях да успея да ги разсея, за да може той да избяга. Може би Кейлеб щеше така да се слиса от решението ми да умра, че Даниъл щеше да открие начин да избяга. Може пък да успееш да подкупим някого да ни помогне — стига да имаше с какво да го подкупим. Протегнах ръка към Даниъл, макар да не можех да го достигна.

— Искам да ми обещаеш нещо. Искам обаче истинско обещание, не от онези, които лесно се потъпкват.

— Добре — отвърна колебливо той.

— Обещай ми, че ако ти се предостави възможност да избягаш, ще се възползваш, каквото и да става.

— Няма да те оставя тук.

— Ами ако се окаже прекалено късно за мен?

— Няма да стане.

— Ами ако стане? Ако за мен е прекалено късно, а ти имаш шанс да избягаш, обещай ми, че ще се махнеш бързо. Няма да се колебаеш и

да се озърташ назад, нали? Ще отидеш при нашите и ще ги заведеш на сигурно място.

— Добре — съгласи се Даниъл. — Само че...

Шумно прищракване го прекъсна и вратата се отвори. Осем от момчетата на Кейлеб влязоха в помещението.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА. В БЪРЛОГАТА НА ЛЪВА

Минута по-късно

Всички от глутницата на Кейлеб бяха голи до кръста. Не знаех защо. Може би просто искаха да покажат внушителните си мускули, татуировките на Крале по раменете и бицепсите. Трима се отправиха към мен, а трима други се насочиха към Даниъл. Последните двама дръпнаха Гейбриъл от мястото, на което лежеше. Един отключи веригите ми, докато другите двама ме изправиха на крака. Ритах и се мятах, както и Даниъл, докато Гейбриъл не се противеше, докато го извличаха от подобната на тъмница стая. Качиха ни по стълбите. Отпуснах се и отказах да помръдна с надеждата по този начин да разсея останалите, но едно от момчетата ме грабна и ме метна на гръб. Виждах издутите на гърба мускули, въпреки това знаех къде е уязвим. Тъкмо се канех да забия юмруци в бъбреците му, когато един друг стисна ръцете ми като в менгеме. Гелал, реших аз, след като го огледах. Този можех да убия, ако се наложеше. Само че другият, който ме носеше, сигурно беше урбат. Смърдеше на бясно куче. На последното стъпало ме свали и ме хвърли на земята. Без колебание скочих на крака, но в същия момент другите двама ме сграбчиха. Джуд наблюдаваше какво става, без да трепне. Кейлеб излезе от стаята и ни посрещна на балкона над склада. Зловеща усмивка се беше появила на лицето му.

— Надявам се двамата да сте се насладили на времето си заедно, защото на нас ни беше безкрайно забавно да ви наблюдаваме.

Единият от типовете, които ме държаха, се изсмя.

Охранителните камери. Разбира се, че са ни гледали.

— Много трогателно беше да ви наблюдаваме как дрънкате за истинска любов и разни подобни дивотии. Май трябваше да ви отпуснем веригите. Някои от нас се надяваха да видят нещо повече, не

само целувки. — Огледа ме и ми се догади. Погледът му пропъзля по краката ми и ми се прииска роклята ми да беше поне десет сантиметра по-дълга. — Така пък ще мога лично да проуча непознатата територия.

Други трима се изхилиха. Смахът им прозвуча като вой на болни хиени.

Даниъл се опита да се освободи.

— Да не си посмял да я пипнеш! — изкрещя той на баща си.

— О, не се притеснявай. Ще бъдем много нежни — отначало. От доста време в дома ни не е влизало момиченце.

— Може би, защото не живеят дълго, след като сложите лапи върху тях — изръмжа Талбът от сенките зад Кейлеб. Забелязах го за пръв път. Ръцете му бяха вързани. Пазеха го двама от акх. Последния път, когато видях Талбът, той пазеше на вратата. Защо го бяха вързали?

— Затова не исках да ти я доведа — обясни Талбът. — Не я заслужаваш.

Водачът щракна с дългите си пръсти и един от пазачите на Талбът го удари в корема. Талбът се преви и се разкашля.

— Талбът трябваше да те убеди да се присъединиш към нас. Обикновено притежава талант за подобни задачи. Очевидно ти си му оказала повече влияние, отколкото той на теб. Тъкмо затова реших да изчакам до сутринта, за да се заема лично с преобразяването ти. Не само че очакването е един от най-хубавите моменти от играта, ами исках да проверя кой ми е все още верен. Очаквах един от тях да се опита да те освободи снощи, само че дебнех брат ти, не ми мина през ум, че ще бъде заместникът ми.

Значи затова Талбът беше вързан. Опитал се е да ни освободи. Значи през нощта не ми се беше сторило, че пред вратата става нещо. А собственият ми брат беше застанал до Кейлеб, свободен, незаинтересован, без желание да направи каквото и да било. Изглежда бях сбъркала и само се залъгах, че у него има нещо добро.

— У теб има нещо специално. — Кейлеб пристъпи по-близо и аз усетих мириса на алкохол и вълк. Погали ме с пръст по бузата, след това се спря на вената, която пулсираше на врата ми. — Будиш преданост на най-невероятни места. Прав бях, като те избрах. От теб ще излезе съвършената женска на предводителя, след като ми станеш партньорка.

— Няма да стане — отвърнах аз убедено, сякаш споменавах научен факт. Нямах да му доставя удоволствие, като му отговоря гневно или уплашено. Щях да бъде мъртва, преди да му позволя да ме докосне. — А и ти не си истински предводител, докато Даниъл е.

Или поне беше. Едва сега разбрах. Значи затова баща му беше положил толкова усилия да го открие и да го убие преди церемонията. Поради същата причина беше мразил сина си още мига, в който беше роден. Даниъл беше роден с качествата на истински водач на глутница. За него говореше Гейбриъл, когато каза, че имало друг истински предводител след Сърхан — само че той не беше сигурен дали Даниъл все още притежава същия потенциал, след като беше излекуван... или просто всичко беше твърде объркано. Само че Кейлеб нямаше никакво намерение да рискува. Ако Даниъл беше истински предводител, значи той беше единственият, който можеше да попречи на стария Калби да узурпира глутницата на Сърхан.

— Даниъл притежава много повече потенциал да стане водач, отколкото ти имаш в малкия си пръст. Затова го мразиш, нали? Защото той е всичко, което ти не си.

Кейлеб завря лицето си в моето, ноздрите му се разшириха, а жълтите му очи се присвиха. Разпери пръсти пред гърлото ми, сякаш искаше да ме удуши. След това сграбчи висулката с лунния камък и я скъса.

Хвърли я към стената и аз видях как камъкът се пръсна на черни късчета разбита надежда. Исках да сграбча едно от късчетата, но така и не успях да се освободя от ръцете, които ме държаха. Разчитах на лунния камък да ми даде няколко минути душевно равновесие.

— Време е да приключим с играта. — Той щракна с пръсти към двамата, които ме държаха, все едно бяха дресирани кучета. — Хвърлете я в ямата.

Този път, когато двамата ме повлякоха, не ритях, не пицях и не се мятах.

Без помощта на лунния камък не можех да рискувам да се ядосам.

Времето ми изтичаше.

Стоях напълно неподвижна, след това ги оставих да ме пренесат до самия край на балкона. Погледнах Даниъл за последно. Той се мяташе и четирима от глутницата едва го удържаха. Спря за момент,

сякаш беше усетил, че това е краят. Погледна ме, в очите му имаше сълзи.

— Винаги ще те обичам — изрекох аз, докато двамата се опитваха да ме хвърлят с главата напред от балкона.

— Не! — чух вика на Даниъл.

Исках да падна. Достатъчно беше главата ми да се удари в циментовия под шест метра по-долу. Само че инстинктите ми се включиха и тялото ми се изви, докато падаше. Превъртях се и тупнах на крака. Левият ми глезен се подгъна, но аз се престорих, че не забелязвам.

Бях сама в склада.

— Ще трябва да се постарая повече — провикнах се към Кейлеб. Той се наведе над парапета на балкона.

— Тъкмо започваме, моето момиче.

Земята под краката ми завибрира и аз усетих режеща болка в ранения си глезен. Огромна врата, подобна на гаражна, бавно се отвори в далечния край на склада. Дрънченето на металната врата беше съпътствано от ръмжене.

— Сама ще разбереш, Грейс Дивайн, че вълкът притежава уникално чувство за самосъхранение. Ако го застрашиш, става неудържим.

Вратата продължи да се вдига и разкри шестима върколаци, застанали един до друг. Въртяха очи, оголили зъби, приведени, готови да се спуснат напред. Изглажда, чакаха единствено сигнал от Кейлеб. Той Вдигна пръст, сякаш се канеше да каже още нещо, преди да насъска псетата на смъртта.

— Дори най-лошото да запратиш по мен — изкрещях аз към него, — уверявам те, че ще умра, но няма да се оставя на падението.

— Падението ще те споходи, момиче — изръмжа той. — Падението ти ще бъде толкова тежко, че аз ще съм единственото, което виждаш, след като събереш костите на приятелите си и надигнеш глава от помийната яма, в която ще се е превърнал животът ти. Тогава ще принадлежиш само на мен.

Замахна с ръка. Вълците се спуснаха напред. Потиснах желанието си да припадна, да се опитам да избягам или да се разпищя. Те тичаха в две редици, след това се разгърнаха и ме заобиколиха в кръг. Нямаше накъде да бягам. Цялото ми тяло се тресеше. Болката ме

прогаряше, мускулите ми заплашваха да избухнат. Демонът в главата ми настояваше да го освободя.

Не можех да позволя подобно нещо да се случи.

Не можех да си позволя да изгубя контрол.

Един от вълците ми се нахвърли. Изстрелях крак в сайдик и той се отплесна назад. Изскимтя от болка, когато се изтресе на земята. „Не чак толкова силно, Грейс“ — предупредих се аз. Нямах представа дали защитата се броеше за „проява на хищнически инстинкт“, не можех да рискувам да убия някой от наобиколилите ме зверове. Дори нямах желание да ги убия. Та сърцата им бяха човешки.

Втори вълк нападна. Изритах го. Той почти не усети удара и се спусна отново. Пернах го през муцуната. От кокалчетата ми закапа кръв, тъй като бях закачила един от острите като бръснач зъби. Изглежда, другите вълци подушиха кръвта и полудяха.

Два от тях ми се нахвърлиха едновременно. Отбих атаката на единия, но вторият разкъса крака ми с нокти, преди да успее да го изрита. От раната ми шурна кръв и попи в скъсания клин.

Нямах време дори да се съсредоточа, за да излекувам раните, защото трети вълк скочи на гърба ми и аз почти се превих на две. Заби зъби в рамото ми. Изгаряща болка прогори ръката и гърба ми. Не можех да издържам тежестта му, затова отметнах глава назад и я забих в неговата. Той изквича и се смъкна, а ноктите му разкъсаха наметалото ми.

Друг вълк скочи и заби зъби отстрани на корема ми. Усетих как нещо отзад се разкъсва. Дали не беше бъбрек? Изревах от болка и използвах цялата си останала сила, за да го отхвърля.

Притиснах раната, ръката ми се плъзна по кръвта и в същия момент друг вълк се удари в крака ми. Раненият ми глезен се подгъна. Наддадох вик и паднах на циментовия под. Шестимата кръжаха около мен, щракаха със зъби и ръмжаха. Изчаквах смъртоносния удар, но нито един от тях не се отдели. Изглежда, Кейлеб им беше дал знак да чакат. Сигурно му доставяше удоволствие да ме наблюдава как лежа в локва от собствената си кръв.

„Ставай — виеше ужасният глас в главата ми. — Ставай. Убий ги. Искаш те да умрат. Ставай и ги избий“.

— Не! — изкрещях на гласа. Опитах се да се оттласна от цимента, но ръцете ми трепереха толкова силно, че паднах по лице.

Тялото ми се сгърчи, сякаш нещо се опитваше да излезе от мен. Погълна ме някакъв вътрешен пламък, тласкаше ме напред. „Убий ги. Убий ги — Настояваше гласът на вълка. — Заслужават да умрат. Ставай и ги убий, преди те да те убият. — Свих се на топка. По лицето ми рукнаха сълзи. — Нека аз да ги убия. Това е единственият начин. Прегърни ме и ще ги унищожим.“

Изревах от болка, когато мускулите ми се свиха и цялата се разтреперих неудържимо.

— Точно така! — Кейлеб се наведе над парапета. — Искаш да ме убиеш, нали? Тук съм, момиче, ела и ме срази.

„Точно така, убий Кейлеб. Убий го и всичко ще приключи.“

— Не — прошепнах. Трябваше да има друг начин. Уверена бях. Наистина бях сигурна, че има друг начин. Обърнах се по гръб и се загледах в тавана, представих си, че виждам небето навън.

— Мили боже! — зашепнах. — Моля те, пощади Даниъл и семейството ми. Знаем, че можеш. Дори да ме оставиш да умра, не позволявай да ме порази проклятието. Спаси ги.

— Действайте! — изкрещя Кейлеб на вълците. Те престанаха да кръжат около мен и приклекнаха, готови да нападнат. Пламъкът в мен лумна, а демонът в главата ми продължи да крещи и да ме подканя да предприема нещо. Върколаците се изправиха на задните си крака, готови да се нахвърлят. Претърколих се на една страна и прошепнах „сбогом“ на Даниъл, макар да знаех, че той не може да ме чуе.

— НЕ! — изкрещя любимият ми. Последва вик от един от хората на Кейлеб, когато Даниъл се отскубна от ръцете му и го блъсна настрана. Останалите също бяха разсеяни от мен и вълците, за да реагират достатъчно бързо. „Точно така — помислих си аз. — Точно така. Поне Даниъл ще успее да избяга.“

В следващия миг Даниъл се хвърли през балкона.

„Недей, нали трябваше да бягаш“. Наблюдавах го обзета от ужас, докато падаше към мен. Тогава обаче изглежда започнах да губя съзнание, защото докато той се превърташе във въздуха, ми се стори, че се преобразява.

Сменяше си формата.

Променяше се.

Дрехите му се пръснаха на парцали.

Примигнах и когато отворих очи, вместо Даниъл на крачка от мен бе застанал огромен бял вълк.

Другите вълци, които се канеха да ме нападнат, заръмжаха на белия, за да го предупредят да се отдръпне от плячката им. Белият не откъсваше очи от мен. Забелязах черна козина във формата на диамант отпред на гърдите, докато пристъпваше напред. Ръмжеше, когато се хвърли към мен.

Затворих очи, готова да умра.

Последва движение. Чух щракане на зъби и ръмжене, скимтене, а когато отворих отново очи, белият вълк се беше изправил над мен, готов да ме защитава.

Белият отметна глава и наддаде най-пронизителния вой, който някога бях чувала. Воят се отгласна в стените на склада и разби стъклото на високите прозорци. Усетих как тялото ми потръпва чак до счупените кости.

Когато шумът заглъхна, последва мъртвешка тишина.

Над мен беше застанал единствено белият вълк, обърнал се назад, сякаш предизвикваше някой да пристъпи към нас.

Едва държах очите си отворени, когато надигнах глава, за да разбера какво става.

Два от вълците лежах окървавени на пода, един се беше отдръпнал към вратата на гаража, докато другите три сякаш се бяха поклонили, навели покорно глави пред белия вълк.

— Не! Не! Убийте го! — разкрещя се Кейлеб на вълците. — Убийте ги й двамата!

Вълците се отпуснаха по корем и отказаха да помръднат.

— Тогава аз ще те убия! — Той понечи да се прехвърли през парапета на балкона.

— Не и ако мога да ти попреча — изрева друг глас и някой удари Кейлеб по главата с метален лост. Може би не виждах добре, но бях готова да се закълна, че е Гейбриъл.

Кейлеб се свлече като парцал зад парапета и настъпи суматоха, когато един гелал се спусна към Гейбриъл, последван от друг, който хукна към тях. Чух как Талбът изрева нещо и прехвърли вързаните си ръце през главата и врата му. Двамата паднаха през балкона и тупнаха тежко. Талбът се изправи на колене и вдигна гелал със себе си. Изви ръце и пречупи врата му. Демонът се свлече на земята и Талбът вдигна

ръце от олюляващата се немощно глава. Преди да успее да помръдне, един акх се спусна към него и двамата се претърколиха в смъртоносна хватка.

В целия склад се водеха двубои. Двама тийнейджъри урбат затичаха към нас, готови да сразят белия вълк. Само че вълкът не помръдваше от мястото над мен. Изглежда бях изгубила съзнание за миг, защото в следващия момент двамата тийнейджъри се бяха отпуснали на колене и се покланяха на големия бял вълк. Единият беше момчето Райън. Кой знае защо се зарадвах, че се предава, преди да бъде наранен.

Закашлях се и усетих вкуса на кръв. Белият вълк се наведе и побутна с муцуна лицето ми. Вгледах се в дълбоките му очи, кафяви като кални локви — очите на Даниъл.

Но как бе възможно?

Това бе единственото, за което можех да мисля, докато губех съзнание — Даниъл беше черен вълк, преди да го излекувам, защо сега се беше превърнал в бял?

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА. В КАПАН

*Не мога да кажа със сигурност колко по-късно
Събудих се и усетих нещо мокро да бърше лицето ми.*

Пернах го с ръка и се превъртях на една страна към купчина бяла пухкава козина, която ми служеше за възглавница. Миришеше прекрасно на бадеми и в просънницата ми се прииска да я гушна и да заспя отново. Едва тогава забелязах, че одеялото беше под мен. Дори не беше одеяло, ами плюшената кувертюра от леглото на Кейлеб Калби.

Седнах бързо — твърде бързо — и тъкмо се канех да скоча, когато пред очите ми затанцуваха бели звезди. Отпуснах се върху бялата възглавница.

— Всичко е наред — чух познат глас. В безопасност си. Пренесохме те на най-удобното място наблизо.

— Даниъл? — попитах аз. — Пред очите ми все още беше тъмно и не успях да позная гласа.

— Не, аз съм Талбът. — Той се обърна към друг в стаята. — Мислиш ли, че има амнезия?

Другият очевидно не му обърна внимание.

— И аз съм тук — обади се той.

— Гейбриъл?

Тръснах глава и пред погледа ми се проясни. Гейбриъл и Талбът бяха застанали от двете страни на леглото. Сториха ми се малко неясни — но ми заприличаха на братя — и бяха силно разтревожени. Не бяха обаче единствените в стаята. Пет момчета бяха коленичили на пода пред леглото, навели глави почти до земята.

— Какво става? — попитах аз. Защо глезенът ми пулсираше толкова болезнено, а някакъв възел на гърба ми гореше така, сякаш беше изложен на пламък?

— Много ни уплаши — рече Талбът. — Не бяхме сигурни дали ще оцелееш. — Направи крачка към мен, но неочаквано възглавницата

ми изръмжа и той отстъпи назад. — Спокойно, де — вдигна ръце, сякаш се страхуваше, че възглавницата може да го ухапе. Знам, че не разбирах всичко, но ситуацията ми се стори сюрреалистична.

— Какво става?

— Заеми се да излекуваш раните си, преди да изгубиш още кръв.

Присвих очи към Талбът, когато забелязах непресторената му загриженост. Не го разбирах. Той беше лош, нали така?

— Той е свестен, Грейс. — Гейбриъл седна на ръба на леглото. Очевидно възглавницата ми нямаше нищо против. — По-късно ще разполагаме с достатъчно време за обяснения. Сега трябва да се уверим, че си добре.

— Защо да не съм? — Вдигнах ръка. Беше изцапана с червена, лепкава течност. Кръв. Моята кръв. След това си спомних. — Какво стана? Къде е Кейлеб? Къде е Джуд? — Огледах смътно познатите лица в стаята. — Къде е Даниъл? — почти изкрещях.

Възглавницата ми изскимтя и ме изтласка нагоре. Обърнах се, коленичих в леглото и открих, че възглавницата ми е белият вълк. Той скимтеше нетърпеливо и клатеше глава. Сякаш искаше да ми каже нещо.

— Кейлеб се измъкна — обясни Гейбриъл. — Джуд обаче е тук. Чака долу. Каза, че искал да се прибере у дома.

— Наистина ли? — *Най-сетне*. Напрежението, натрупало се в сърцето ми през последните десет месеца, изчезна изведнъж.

— А пък Даниъл, той... — Гейбриъл посочи огромния бял вълк.

Вгледах се в очите на звяра. Да, това бяха очите на Даниъл. Вълкът започна да се поклаща напред и назад, скимтеше и пролайваше. Заръмжа нетърпеливо. Не усещах никаква злоба у него, не и както в току-що преобразен върколак, но той определено беше разтревожен. Погалих го по гърба, за да го успокоя.

— Не разбирам — рекох. — Откога е така? Колко време съм била в безсъзнание?

— Дълго.

Погледнах тийнейджърите пред нас. Те ли бяха вълците, които се кланяха на Даниъл? Сега изглежда бяха възвърнали човешката си форма.

— Не разбирам — отвърнах и станах неспокойна като вълка. — Защо не се е преобразил? Защо Даниъл не се е превърнал отново в

човек?

Белият вълк изджавка и поклати едрата си глава, прегърнах го през врата. Кръвта ми изцапа бялата козина. Облегнах глава на гърдите му. Чувах как бие само едно сърце — не бяха две както преди, когато беше върколак.

— Какво, по дяволите, става? — попитах Даниъл.

— Мисля... — отвърна Гейбриъл, — че е в капан.

— Не — отвърнах аз и се притиснах отново към белия вълк. — Не, не е възможно.

Вълкът изви глава назад и наддаде най-жалния вой, който някога бях чувала. Прозвуча почти като писък.

И накрая

Момчето приклепна на покрива на близката къща, точно зад комина, в часа, когато се зазоряваше над малкото градче. Вълците, пет на брой, се бяха сгушили на поляната пред къщата, която той наблюдаваше цялата нощ, свит на кълбо, докато задремваше и се стряскаше. Шестия вълк, по-едър от останалите, беше приседнал отделно под ореха, който се поклащаше от ноемврийския вятър. Той наблюдаваше вратата на къщата също толкова напрегнато, колкото и момчето наблюдаваше вълка.

Изминаха още няколко минути и момчето прецени, че може да си позволи да поспи. Бяха минали два дни, откакто се върна в тази къща, ала не беше спал от три. Не можеше да си намери място в старата къща. Леглото, което някога беше негово, сега му се струваше неудобно.

Момчето тъкмо се канеше да затвори очи, когато белият вълк наостри уши. Изправи се, когато вратата на къщата се отвори и слабо момиче се измъкна навън. Закуцук по стълбите на верандата.

Да, сигурно щяха да ѝ бъдат необходими повечко дни, за да излекува глезена си, след като го беше счупила.

Белият вълк скочи към момичето, преди то да успее да слезе, и в радостта си, че го вижда, едва не го събори. Малката глутница се събуди, когато чува шума. Седяха като стражи и наблюдаваха двамата.

Момичето коленичи и почеса белия вълк зад ушите.

— И ти ми липсваше — прошепна. Усмиваше се, ала в гласа ѝ имаше тъга. — Не знам защо мама не ти позволява да спиш вътре. Само защото си поне двацет пъти по-голям от последното куче, което доведох вкъщи.

Вълкът изръмжа тихо.

— Знам. Съжалявам. Не си никакво куче.

Успя да преодолее и последното стъпало. Вълкът издъжавка и се наежи.

— Няма страшно. Мога да ходя. — Тя закуцука по алеята, последвана от белия вълк. Останалите пет се наредиха в редица отзад, най-малкият накрая. Ако момчето не знаеше какво става, щеше да реши, че тя притежава вълшебна флейта за вълци. Върволицата от зверове последва момчето чак до съседната пряка, където глезенът очевидно я заболя и тя се спъна. Вълците я заобиколиха, скимтяха и разтърсваха гърбове, само допреди два дни повечето от тези вълци нямаха търпение да я разкъсат, но сега подскачаха около нея като кутрета, които очакват ласка.

Белият вълк я побутна и изръмжа приятелски.

Момчето огледа улицата, въпреки че беше ранно утро и бе малко вероятно наоколо да има хора.

— Добре, носи ме. — Наведе се над ухото на вълка. — Но не може ли да се отървем от момчетата. Направо ме побъркват.

Белият вълк се сниши и момчето се качи на гърба му. Прегърна го през врата. Вълкът скочи от тротоара и хукна по улицата. Останалите вълци припнаха след него, сетне затичаха с всички сили.

Момчето ги последва, тичаше половин пресечка по-назад, криеше се в дворовете и къщите. Тичаше срещу вятъра, така че те нямаше да усетят миризмата му. Тичаха през квартала към центъра на града, докато най-сетне спряха пред старата енория. Момчето усети пробождане в сърцето, докато наблюдаваше как момчето и белият вълк влизат вътре. Не искаше да ги последва. Въпреки това тръгна след тях.

Промъкна се покрай петте мъника, които останаха отвън, влезе през вратата на балкона и се отпрати към кабинета, откъдето долитаха гласовете. Облегна се на стената до отворената врата и се заслуша в разговора.

— Получих есемеса ти — рече момчето. — Ето ме. Кажу какво има.

— Джуд знае ли, че си тук? — попита мъжът.

Щом чу гласа му, момчето сви юмруци.

— Май не. Спеше в стаята си, когато тръгнах.

Момчето стисна зъби. Дори не беше проверила.

— Другите вълци последваха ли те? — попита втори мъж.

— Да. Започвам да се притеснявам. Не е безопасно толкова много върколаци да се мотаят в Роуз Крест.

— Съгласен съм — рече първият.

— Не разбирам — призна тя. — Защо ни следват навсякъде?

— Сега вече Даниъл е техният водач — обясни вторият. — Предаността им към него е много по-силна, отколкото някога съм виждал. Сигурно, защото е истински водач. Спаси те, като им наложи волята и силата си и стана техен предводител.

Вълкът изръмжа разочаровано.

— Не разбирам защо вървят след мен. Вчера се опитах да отида да купя за Даниъл нещо за ядене от магазина и половината ме последваха. Даниъл дори го нямаше.

— Очевидно той е направил нещо, за да те избере като своя... партньорка. Вълците разбират това по някакъв начин и сега вече те приемат като своя предводителка.

— Това ли било? — попита първият. — Партньорка значи. Разкажи ми за какво става въпрос.

— Даниъл... може да се каже, че ми направи предложение за брак — призна момчето. — Преди Кейлеб да ме хвърли в ямата на вълците.

— Това обяснява нещата — отвърна вторият.

— Грейс, твърде млада си, за да се омъжиш. Двамата с майка ти бяхме едва на двацет, но това не е извинение...

— Татко Първо, мислехме, че ще умрем. Второ, той говореше за далечното бъдеще, след като завършим колеж.

— Няма значение, той те е избрал — настоя вторият. — А това означава, че засега няма как да се отървеш от вълците.

Групата замълча.

— Ами Даниъл? — попита най-сетне момчето. Гласът ѝ потрепери. — Минаха два дни, а той все още не успява да си върне

човешкия вид. Завинаги ли ще остане така?

Момчето пристъпи по-близо до вратата. Нали тъкмо заради това ги последва.

— Не знам, Грейс. Мисля, че е време да го заведем при по-компетентен от нас. Надявам се той да ни помогне... стига да не сме закъснели.

— Кой? — попита тя.

— Дядото на Даниъл.

Вълкът издъжва. Изглежда се изненада.

— Даниъл има дядо?

— Да. Той едва ли знае, че Даниъл е внук на Сърхан.

Вълкът изскимтя.

— Кога тръгваме? — попита момчето.

— Ти не можеш да дойдеш — заяви първият. — Трябва да ходиш на училище, не забравяй молбите за колежа. Не позволявам... Твърде опасно е.

Вълкът изръмжа.

— Как ли пък не — опъна се момчето. — Попитах кога тръгваме.

— Веднага щом успеем.

— И аз ще дойда — намеси се трети мъжки глас. Прозвуча помладешки от другите двама. Беше Талбът. Значи сега вече беше с тях.

— Трябва да вземем и Джуд — заяви вторият. — Не е готов да остане сам за повече от няколко минути.

Момчето се отдръпна от вратата. Точно това искаше да чуе. Щеше да отиде заедно с тях при Сърхан. Щеше да научи какви са плановете на враговете. Бащицата щеше да е благодарен за всяко късче информация, която успееше да му даде. Така щеше да им бъде по-лесно да планират нападението си.

Дано това се оказеше достатъчно за господаря му, за да го допусне отново в глутницата.

Тя беше неговото семейство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.